

REZERVA OȘTIRII ROMÂNE

REVISTĂ DE INFORMARE, OPINIE ȘI CULTURĂ

ANUL XXVI – Nr. 1(50) – MAI 2024

NUMĂR ANIVERSAR

Revista
„REZERVA OȘTIRII ROMÂNE“
la un sfert de secol
de apariție neîntreruptă
Mai 1999 – Mai 2024

Din cuprins:

- ♦ Editorial – Arc peste timp – Mai 1999 – Mai 2024 –
Gl. bg. (r) dr. Gheorghe Crețu
- ♦ Statutul, carta de căpătâi a existenței și funcționării
oricărei structuri asociative –
Gl. lt. (r) Neculai Băhmăreanu
- ♦ Alături de militarii Brigăzii 9 Mecanizată „Mărășești“ –
145 de ani – *Gl. bg. (r) dr. Vasile Hermeneanu*
- ♦ Pe drumul ascendent al devenirii – *Col. (r) Ioan Acatincăi*
- ♦ Prezența internațională a ANCMRR –
Gl. mr. dr. Marian Buciuman
- ♦ De ce lideri avem nevoie? – *Col. (r) Gheorghe Cirep*
- ♦ Tinerețea poeziei – *Col. (r) Firiță Carp, Col. (r) Liviu Vișan*
- ♦ 165 de ani de la Unirea Principatelor Române –
Dr. Narcisa Grădinaru
- ♦ La 20 de ani de la intrarea României în NATO –
Gl. bg. (r) dr. Ionel Cantaragiu
- ♦ Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare“ –
100 de ani de la înființare – *Col. Lucian-Cătălin Cojocaru*
- ♦ Lupta poporului român pentru cucerirea independenței
depline – *Col. (r) dr. Cristache Gheorghe*
- ♦ Scurte considerații despre diminuarea capacității
de luptă a flotei Federației Ruse din Marea Neagră –
Gl. mr. (r) dr. Adrian-Leonard Bantaș

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A CADRELOR MILITARE
ÎN REZERVĂ ȘI ÎN RETRAGERE „ALEXANDRU IOAN CUZA”

SECTOR 5

ASPECTE DE LA ADUNĂRILE GENERALE ALE FILIALELOR JUDEȚENE (DE SECTOR) ALE ANCMRR DIN LUNILE FEBRUARIE-MARTIE 2024

DOLJ

MUREȘ

ILFOV

TELEORMAN

GORJ

MEHEDIŢI

OLT

BOTOȘANI

MARAMUREȘ

**REZERVA
OȘTIRII ROMÂNE**

Revistă semestrială
ANUL XXVI, nr. 1(50) – Mai 2024

DIRECTORUL REVISTEI
General-locotenent (r)
NECULAI BĂHNĂREANU

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef
General de brigadă (r)
dr. **GHEORGHE CREȚU**

Redactori:

Col. (r) dr. **CRISTACHE GHEORGHE**
Col. (r) ing. **MARIN ANDREI**
Gl. bg. (r) **VASILE ILIEȘ**
Col. (r) **ION CIONTEA**
Dr. **NARCISA GRĂDINARU**
Plt. adj. Pr. **MARIUS VLĂDUȚU**

AU COLABORAT:

Gl. lt. (r) **NECULAI BĂHNĂREANU**
Cdor (r) **CONSTANTIN ASOFRONIE**
Gl. bg. (r) dr. **VASILE HERMENEANU**
Col. (r) **GAVRIL COSTIN**
Col. (r) **GHEORGHE FEDOR**
Col. (r) **IOAN ACATINCĂI**
Lt. col. (r) **IOAN BRÂNCOVEANU**
Cdor (r.) **ROMEO STOICA**
Gl. bg. (r) **CONSTANTIN MĂLĂESCU**
Col. (r) **LEORDEAN ALEXANDRU**
Gl. mr. (r) dr. **MARIAN BUCIUMAN**
Col. (r) **RADU-COSTEL CIUPERCĂ**
Col. (r) **GHEORGHE CIREAP**
Col. (r) **LIVIU VIȘAN**
Col. (r) dr. **CRISTACHE GHEORGHE**
Dr. **NARCISA GRĂDINARU**
Col. (r) **ION CIONTEA**
Gl. bg. (r) dr. **IONEL CANTARAGIU**
Col. (r) **IOAN MOCAN**
Col. **LUCIAN-CĂTĂLIN COJOCARU**
Col. **ION GHEORGHE TOMA**
Gl. mr. (r) dr. **ADRIAN-LEONARD BANTAȘ**
Col. (r) dr. ing. **ANTON MURARU**
Col. (r) dr. ing. **VASILE AIOANEI**
Dr. **DANA-ROXANA NICULA**

Adresa redacției:

PALATUL
CERCULUI MILITAR NAȚIONAL
Str. Constantin Mille nr. 1, etaj 4, Sector 1,
București
Tel. 021.313.31.01; Tel/Fax 021.313.05.50
E-mail: ancmrrcentral@yahoo.com
SITE: www.ANCMRRro
ISSN 1582-2222

SUMAR

♦ EDITORIAL – <i>Arc peste timp</i>	2
♦ MESAJUL ȘEFULUI SMAP	4
♦ MESAJUL ȘEFULUI SMFT	5
♦ MESAJUL ȘEFULUI SMFA	6
♦ MESAJUL ȘEFULUI SMFN	7
♦ MESAJUL ȘEFULUI DCVP	8
♦ DIN VIAȚA ANCMRR	
– Statutul – <i>Carta de căpătâi a existenței și funcționării ANCMRR</i>	9
– <i>Locul și rolul revistei „Rezerva Oștirii Române”</i>	12
♦ DIN VIAȚA FILIALELOR ȘI SUBFILIALELOR ANCMRR	
– Filiala Județeană Galați – <i>Onorat la vârsta de 101 ani</i>	15
– Filiala Județeană Constanța- <i>Alături de militarii</i> <i>Brigăzii 9 Mecanizate „Mărășești”</i>	16
– Filiala Județeană Maramureș – <i>Activitate onorantă</i>	19
– Filiala Județeană Botoșani – <i>Suntem în măsură să apărăm</i> <i>interesele membrilor filialei</i>	21
– Filiala Județeană Suceava – <i>Pe drumul ascendent</i> <i>al devenirii</i>	22
– Filiala Județeană Teleorman – <i>Demonstrăm din plin</i> <i>implicarea noastră</i>	24
– Filiala Județeană Tulcea – <i>Ne pregătim să sărbătorim</i> <i>Ziua Rezervistului Militar</i>	25
– Filiala Județeană Prahova – <i>Două filiale locale cu care</i> <i>ne mândrim</i>	27
– Filiala Sectorului 1 București – <i>Ne-am alăturat „Proiectului</i> <i>ANCMRR – 100”</i>	28
♦ RELAȚII INTERNAȚIONALE	
– <i>Prezența internațională a ANCMRR</i>	29
♦ OPINII:	
– <i>Școlile Militare de Ofițeri de Rezervă</i>	32
– <i>De ce lideri avem nevoie?</i>	35
♦ CURIER.....	36
♦ PAGINA LIRICĂ - <i>Tinerețea poeziei</i> -Col. (r) <i>Firișă Carp</i>	37
♦ VALORI ALE CULTURII, CIVILIZAȚIEI ȘI SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI	
– <i>AVRAM LANCU – un vajnic luptător pentru cauza românilor</i>	39
♦ SEMNAL: <i>Cărți și reviste</i>	43
♦ ANIVERSĂRI... ANIVERSĂRI	
– <i>165 de ani de la Unirea Principatelor Române</i>	48
♦ <i>Simpozion: „Evoluția problematicii privind rezerva oștirii române,</i> <i>de la domnitorul Alexandru Ioan Cuza până în prezent”</i>	
– <i>Spectacole omagiale</i>	50
– <i>La 20 de ani de la intrarea României în NATO</i>	51
– <i>Magistrala Albastră – la ceas aniversar</i>	53
– <i>Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare” 100 de ani</i> <i>de la înființare</i>	58
♦ ECOURI – <i>Epoletii de aur</i>	60
♦ FILE DE ISTORIE	
– <i>Lupta poporului român pentru cucerirea independenței depline</i>	62
♦ PROBLEME DE INTERES	
– <i>Cultura de securitate, izvorul dezvoltării securității umane</i>	66
– <i>Scurte considerații despre diminuarea capacității de luptă</i> <i>a flotei Federației Ruse din Marea Neagră</i>	68
♦ REMEMBER	
– Col. MINCU DEBREZENI	72
– Col. ing. CONSTANTIN GHEORGHEȘCU	73
♦ IN MEMORIAM	
– ȘTEFAN FĂLCOLANU – Destinul unui general	74
♦ TEMATICA Revistei „Rezerva Oștirii Române” Nr. 2 (51)/2024.....	78
♦ SUMMARY	79

EDITORIAL

ARC PESTE TIMP

UN SFERT DE VEAC DE APARIȚIE NEÎNTRERUPTĂ A REVISTEI „REZERVA OȘTIRII ROMÂNE” Mai 1999 – Mai 2024

Când rememorăm astăzi timpul scurs de când de sub teascurile tiparului apărea primul număr al revistei „Rezerva Oștirii Române”, parcă nici nu ne vine să credem că iată, s-a împlinit un sfert de veac. Este mult, este puțin? Ce idei ne animau în mod deosebit când am pornit la drum și doream să le publicăm? Aș spune că destule ... Să aducem în prim-plan doar câteva dintre ele care într-adevăr și-au găsit un loc binemeritat în paginile revistei: multiplicarea căilor de valorificare a experienței istorice generate de structurile asociative ale c.m.r.r. care au ființat în timp; cum ne putem implica în realizarea unor strânse legături dintre Asociația noastră și organele centrale și locale ale puterii și administrației de stat, precum și cu formațiunile, unitățile și marile unități militare din zonă; necesitatea cunoașterii aprofundate a istoriei naționale și a fenomenului politico-militar contemporan; ideea ca cititorii noștri să ia cunoștință de realizările filozofiei dezvoltării pe multiple planuri; cum poate contribui revista la accesarea României în NATO și UE; promovarea imaginii ANCMRR o necesitate; apărarea intereselor c.m.r.r. și a calității vieții pe multiple planuri ale acestora, și încă multe altele.

Ținând cont doar de cele de mai sus, efortul se anunța destul de mare. Cei care s-au angajat în această muncă nu au dat însă niciodată înapoi... Hotărârea de a avea o revistă proprie nu s-a luat așa de ușor. Au trebuit să fie lămuriiți mai întâi scepticii de necesitatea existenței acestei publicații a ANCMRR și mai ales că, chiar dacă eforturile nu sunt la îndemâna oricui, beneficiile sunt enorme pentru toți cei care o citesc.

Dacă tot ne referim la greutăți, să ne aducem aminte și de altele: să începem cu cea care privește lipsa de curaj de a face parte din colegiul de redacție

al revistei sau de a scrie în paginile acesteia. Drept că nimeni nu avea studii speciale de ziaristică, însă, la mulți nu le lipsea experiența în acest domeniu și nici posibilitatea de a învăța lucruri noi. Chiar dacă la început n-a fost deloc ușor, cu voință și angajare, timiditatea a fost învinsă. Ne lipsea însă baza materială adecvată. Deși editurile se dotaseră cu aparatură modernă, cerându-ne anumite standarde, nouă ne era imposibil să le îndeplinim. Ne-am chinuit cu greutățile acestea aproape nouă ani, timp în care am găsit sprijin din partea Editurii Militare. A venit însă timpul când Ministerul Apărării începuse să scoată din dotare parte din aparatura electronică neperformantă cu care se dotase imediat după Revoluție, pentru a face loc alteia la nivelul celor apărute pe plan mondial. De o mică parte din cea scoasă din dotare a beneficiat și conducerea ANCMRR. Un computer i-a revenit și redacției noastre. Pentru noi a fost o bucurie și o realizare deosebită, mai ales că aveam deja la vremea respectivă, în rândul nostru, oameni pregătiți să lucreze cu această aparatură.

Un alt neajuns a fost faptul că, din cauza fondurilor puține, nu ne-am putut permite să ne întindem prea mult privind colegiul de redacție sau să folosim din ceea ce aveam și reporteri de teren, cumva specializați. Voluntariatul nu a atras pe nimeni dintre cei cu experiență pe măsură în organele presei militare care între timp au ieșit la pensie. Nici atunci, nici mai târziu.

Cel mai mare neajuns însă a fost și a rămas faptul că nu multora le place creionul și hârtia și greu își puteau permanentiza filialele corespondenți, așa cum le ceruserăm noi.

Nu pot afirma că aceștia ne-au lipsit cu desăvârșire. Aducem astfel în prim-plan o parte

dintre ei: col. (r) dr. Cristache Gheorghe, col. (r) Ion Gh. Toma (București), col. (r) Sergiu Picioruș, (Craiova), col. (r) Tătar Zoltan (Oradea), col. (r) Victor Neghină (Sibiu), col. (r) Dorin Ocneriu (Arad), col. (r) Gheorghe Pancu (Iași) ș.a. Cei mai mulți dintre aceștia au slujit revista în anumite perioade, dar încet, încet, parte dintre ei au dispărut. Din păcate, alții în locul lor nu au mai apărut, precum ne așteptam.

Au mai fost și alte lipsuri, una dintre acestea, așa cum am mai afirmat, puținătatea fondurilor, ne-a pus de multe ori în dificultate.

O scurtă perioadă, ANCMRR a fost ajutată de Fundația „General Ștefan Gușă”, cu condiția însă ca revista să fie tipărită la Tipografia Fed Print. Din păcate, acest sprijin a durat foarte puțin. După ce tipografia a făcut reduceri de personal, au fost diminuate și operațiile pe care aceasta se obligase să le facă. Cel mai mare impas, necesitatea de a preda revista machetată pentru a intra direct la rotativă. Această operațiune o putea face însă cineva care dispunea de programul adecvat dintre cei care căzuseră sub incidența reducerii. Ne-am fi putut întoarce la Centrul Tehnic-Editorial al Armatei, unde tipărisem primele numere ale revistei, însă nu conveneau prețurile practicate și mai ales se credea că fundația de care am pomenit va reveni la gânduri mai bune.

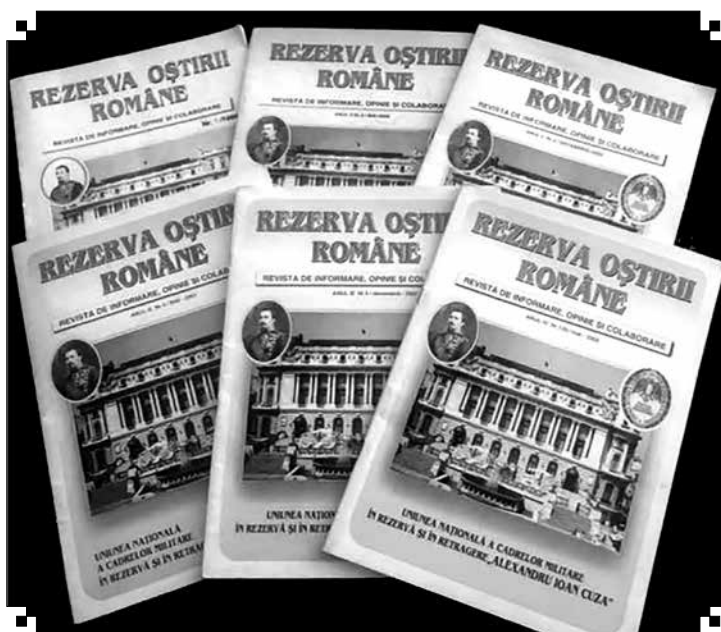
Dar până la urmă ne-am înșelat. După ce am găsit persoana potrivită, se impunea să fie plătită. Lipsa fondurilor cauzată de menținerea unei sume mici la abonament și numărul relativ scăzut de abonamente, ne-a obligat însă să o plătim, de cele mai multe ori, din propriul buzunar.

Efortul pecuniar a fost compensat însă de bucuria apariției la timp a fiecărei ediții. Între timp am revenit la Centrul Tehnic-Editorial al Armatei, unde suntem serviți cu promptitudine. Astăzi, greutățile de mai sus, precum și încă multe altele au rămas în urmă. Sentimentele de bucurie care ne domină, deopotrivă pe toți cei care am trudit să o scriem și nu mai puțin cititorii publicației noastre, fac ca sărbătoarea împlinirii unui sfert de veac de apariție neîntreruptă a REZERVEI OȘTIRII ROMÂNE”, revistă de informare, opinie și cultură să fie mai dulce.

Fiecare dintre noi ne-am bucurat în această perioadă de „mângâierea” pe care am simțit-o deopotrivă ori de câte ori ne-am aplecat asupra ei, fie pentru a o scrie, fie pentru a o citi. Este o bucurie tonică și benefică care ne îndeamnă „*Să nu uităm că revista trăiește prin fiecare dintre noi. Să nu o lăsăm nicicând să moară!*”

Gl. bg. (r) GHEORGHE CREȚU

La Mulți Ani!

M E S A J U L

ȘEFUL STATULUI MAJOR AL APĂRĂRII LA ÎMPLINIREA A 25 DE ANI DE LA APARIȚIA PRIMULUI NUMĂR AL REVISTEI „REZERVA OȘTIRII ROMÂNE“

În peisajul publicistic românesc actual se distinge prin calitate, conținut și rafinament Revista „Rezerva Oștirii Române”, organul de presă al Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere *Alexandru Ioan Cuza* (ANCMRR), o publicație cu apariție neîntreruptă pe durata unui sfert de veac. Într-o lume a presei care a renunțat treptat, din diverse motive, la edițiile print, iată că ANCMRR reușește să mențină și să susțină, la nivel central, o revistă fanion, în format tipărit și online.

Se cuvine să amintim, la acest moment festiv, 31 mai – Ziua Rezervistului Militar, că, anul viitor, se împlinesc 100 de ani de la înființarea, în anul 1925, a Societății Ofițerilor în Rezervă proveniți din activitate (SORPA), căreia ANCMRR îi moștenește tradițiile, prezentându-se astăzi ca o structură reprezentativă și puternică a rezerviștilor militari, atât pe plan intern cât și internațional.

Încă de la primul său număr, din anul 1999, s-a subliniat necesitatea unei publicații ancorate solid în viața asociației și a structurilor sale. Întregul demers editorial, în cei 25 ani de existență, a avut în vedere, în principal, promovarea imaginii ANCMRR, creșterea credibilității acesteia în viața cadrelor militare în rezervă și în retragere, dar și a societății, îmbunătățirea protecției sociale a rezerviștilor militari și a familiilor acestora, apărarea demnității cadrelor militare în rezervă și în retragere și reliefa în permanență a rolului ANCMRR ca interfață între armată și societatea civilă. Printr-o politică publicistică bine gândită și corect orientată de colectivul redacțional a fost reflectată implicarea activă a cadrelor militare în rezervă și în retragere în viața comunităților, pe baza

unor relații solide și principiale cu organele locale și centrale ale puterii și administrației de stat, au fost oglindite preocupările constante ale conducerii asociației și filialelor din teritoriu pentru creșterea calității vieții cadrelor militare, menținerea unei strânse legături cu Ministerul Apărării Naționale, cu Statul Major General, ulterior Statul Major al Apărării și cu structurile acestora, cunoașterea și promovarea istoriei poporului

român și a armatei sale.

Revista s-a dovedit un real și util instrument de informare, opinie și cultură a personalului din Statul Major al Apărării pe problematici dintre cele mai diverse, un vector activ în comunicarea reciprocă dintre militarii activi și rezerviști. În cele 50 de numere (ediții) ale revistei, apărute în perioada Mai 1999 – Mai 2024, au fost publicate peste 2000 de materiale diferite, așternute pe aproape 4000 de pagini, ceea ce reprezintă un volum deosebit de muncă din partea tuturor celor care au asigurat redactarea și dănuirea acestei publicații în timp.

La ceas aniversar adresez sincere felicitări Colectivului redacțional și colaboratorilor revistei pentru toate eforturile încununat de succes.

La Mulți Ani Revistei „Rezerva Oștirii Române”!

La Mulți Ani ANCMRR „*Alexandru Ioan Cuza*”!

La Mulți Ani rezerviști militari!

ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
ȘEFUL STATULUI MAJOR AL APĂRĂRII
General
Gheorghita VLAD

M E S A J U L ȘEFULUI STATULUI MAJOR AL FORȚELOR TERESTRE LA ÎMPLINIREA A 25 DE ANI DE LA APARIȚIA REVISTEI „REZERVA OȘTIRII ROMÂNE“

Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „Alexandru Ioan Cuza” marchează, la 31 mai a.c., Ziua Rezervistului Militar și 25 de ani de apariție neîntreruptă a Revistei „Rezerva Oștirii Române”.

Încă de la prima sa apariție, revista s-a străduit să sprijine și să promoveze eforturile naționale care au contribuit la aderarea României la NATO și Uniunea Europeană. Totodată, a urmărit constant menținerea unor relații strânse cu structurile militare active, în vederea aprofundării istoriei naționale și a fenomenului militar contemporan.

Pentru Forțelor Terestre, revista „Rezerva Oștirii Române” a îndeplinit un rol important în cunoașterea problematicii cu care se confruntă

militarii din structurile active ale armatei care trec în rezervă. Aceasta constituie o platformă de înțelegere a unor realități complexe și oferă soluții adecvate și valide privitoare la evoluția post-carieră a personalului militar, după o viață în care au slujit țara în uniformă militară.

La ceas aniversar, felicit întregul colectiv redacțional al revistei, care a luptat pe frontul cuvintelor pentru apariția neîntreruptă timp de un sfert de veac.

La Mulți Ani Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „Alexandru Ioan Cuza”!

La Mulți Ani rezerviștilor militari!

La Mulți Ani Revistei „Rezerva Oștirii Române”!

Ciprian Marin
ȘEFUL STATULUI MAJOR AL FORȚELOR TERESTRE
General-locotenent
CIPRIAN MARIN

M E S A J U L ȘEFULUI STATULUI MAJOR AL FORTELOR AERIENE LA SĂRBĂTORIREA A 25 DE ANI DE LA APARIȚIA PRIMULUI NUMĂR AL REVISTEI „REZERVA OȘTIRII ROMÂNE“

Pentru Forțele Aeriene Române este un gest de mândrie și de onoare de a transmite un mesaj de apreciere Revistei „Rezerva Oştirii Române“, oficiosul de presă al Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră *Alexandru Ioan Cuza* (ANCMRR), la împlinirea unui sfert de veac de apariție neîntreruptă, pe data de 31 mai 2024, de Ziua Rezervistului Militar.

Încă de la primul număr, publicația și-a propus, așa cum stă înscris pe frontispiciul său, să fie o tribună de informare, opinie și cultură, cu apariție semestrială și cu un volum mediu de aproximativ 80 de pagini pe fiecare număr.

De-a lungul celor 25 de ani, cadrele militare în rezervă și în retrageră au putut regăsi în paginile revistei, număr de număr, soluții pertinente la problemele cu care s-au confruntat, au consultat evoluția cadrului legislativ care reglementează activitatea rezerviștilor și au formulat propuneri concrete și viabile bine argumentate, totodată, au luat parte, în cunoștință de cauză, la realizarea unor schimburi utile de experiență între structurile ANCMRR, precum și cu cele ale Sistemului Național de Apărare, Ordine Publică și Securitate Națională.

Atât editorialele cât și rubrica de opinii, redactate de buni cunoscători ai fenomenului militar contemporan, au analizat și punctat, în esență, situații problematice din viața rezerviștilor militând, cu diplomatie și competență, pe găsirea unor soluții principiale, constructive și de dialog în

soluționarea acestora.

Din perspectiva categoriei de forțe pe care o conduc, consider că două direcții de acțiune definesc cel mai bine rolul și locul acestei reviste în angrenajul instituțiilor media care au în vizor transformările bruște și imprevizibile ale mediului de securitate și anume apărarea cu credință și competență a demnității cadrelor militare în rezervă și în retrageră și sporirea rolului ANCMRR ca interfață

dintre armată și societatea civilă.

La acest moment aniversar, în fața colegiului de redacție al revistei stau o serie de provocări și anume canalizarea eforturilor editoriale de îmbunătățire a protecției sociale a cadrelor militare în rezervă, în retrageră și a familiilor acestora, totodată, accentul trebuie pus pe calitatea de „utilitate publică“ a ANCMRR, o apreciere onorantă, care impune și presupune desfășurarea unei activități coerente, consecvente și calitative.

La Multi Ani Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „*Alexandru Ioan Cuza*“!

La Multi Ani rezerviști militari!

La Multi Ani Revistei „Rezerva Oştirii Române“!

Șeful Statului Major al Forțelor Aeriene
General-maior
Leonard-Gabriel BARABOI

M E S A J U L ȘEFULUI STATULUI MAJOR AL FORȚELOR NAVALE LA ANIVERSAREA UNUI SFERT DE VEAC DE LA APARIȚIA PRIMULUI NUMĂR AL REVISTEI „REZERVA OȘTIRII ROMÂNE“

Este un minunat prilej să transmitem felicitări și urări de viață lungă Revistei „Rezerva Oștirii Române“, publicația centrală a Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „Alexandru Ioan Cuza” (ANCMRR), la împlinirea unui sfert de veac de apariție neîntreruptă, pe data de 31 mai a.c., de *Ziua Rezervistului Militar*. Privind retrospectiv, această prestigioasă revistă și-a îndeplinit cu prisosință misiunea pentru care a

fost înființată în anul 1999, de a oglindi viața și activitatea ANCMRR, a filialelor din București și din țară. Este demnă de remarcat strădania unui mic Colegiu redacțional de a aduna între paginile revistei povești de viață, acte și fapte care, puse cap la cap, întregesc imaginea unei asociații care și-a câștigat statutul de utilitate publică făcând un crez din sprijinirea membrilor săi, informându-i oportun și eficient pe diferite probleme de real interes.

În paginile revistei au apărut, număr de număr, cronici, reportaje, interviuri, eseuri și multe alte

materiale despre rezerviștii care au activat în structurile Forțelor Navale, iar parte dintre aceștia și-au putut așterne impresiile și experiența lor de viață. Toate acestea și multe alte exemple vin să contureze profilul unei reviste care a răspuns cu profesionalism cauzei rezervistului militar de toate armele și specialitățile, fiind oglinda fidelă a preocupărilor unor generații de militari de a menține viu spiritul de luptător, de învingător și de a transmite acest îndemn și generațiilor de tineri

militari.

Adresez sincere felicitări colegiului redacțional al revistei pentru munca tenace și continuă pe frontul cuvintelor și în slujba adevărului!

La Mulți Ani Revistei „Rezerva Oștirii Române”!

La Mulți Ani Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „Alexandru Ioan Cuza”.

La Mulți Ani rezerviștii militari! **Bun cart înainte!**

Șeful Statului Major al Forțelor Navale
Viceamiral

Mihai PANAIT

M E S A J U L Ș E F U L U I D I R E C Ț I E I C A L I T A Ț E A V I E Ț I I P E R S O N A L U L U I L A S Ă R B Ă T O R I R E Ă U N U I S F E R T D E V E A C D E L A A P A R I Ț I A P R I M U L U I N U M Ă R A L R E V I S T E I „R E Z E R V A O Ș T I R I I R O M Ă N E “

Revista „Rezerva Oștirii Române“, publicația oficială a Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră *Alexandru Ioan Cuza* (ANCMRR), împlinește pe 31 mai a.c., de *Ziua Rezervistului militar*, 25 de ani de apariție continuă în spațiul editorial românesc.

Este un motiv de mândrie pentru un grup de temerari, puțini la număr, care s-au angajat cu entuziasm, talent și pricepere

să oglindească în paginile acestei reviste viața și activitatea unei structuri asociative reprezentative și puternice, de utilitate publică.

Din perspectiva Direcției calitatea vieții personalului, apreciem că în fiecare număr al revistei întâlnim un spectru larg de probleme circumscrise acestui domeniu de activitate. Viața de rezervist nu este simplă, și tocmai de aceea revista s-a constituit într-o platformă de interes în care toate problemele rezerviștilor să fie etalate și prezentate corespunzător pentru a putea fi analizate de forurile competente, în paralel cu parcursul oficial al rapoartelor și audiențelor.

Revista a fost un vector de comunicare important prin care Direcția calitatea vieții personalului a

reușit să promoveze programele în domeniul calității vieții personalului în rezervă și retragere, totodată, în paginile sale au fost găzduite aspecte relevante ale activității de dialog social și pentru soluționarea problemelor sociale ale rezerviștilor.

Se cuvine menționat faptul că „Rezerva Oștirii Române“ este o revistă consistentă și complexă, diversă și sintetică în același timp, o revistă în care convingerile se exprimă

decent și nu agresiv, în care redactorii își respectă profesia și ai cărei colaboratori nu uită condiția de militari. Echilibrul este prezent la tot pasul, împreună cu libertatea oricui de a se exprima liber, dar decent și argumentat.

La aniversare, mulțumesc călduros Colegiului redacțional al revistei pentru munca tenace pe frontul cuvintelor și în slujba adevărului, pentru pasiunea, competența și seriozitatea cu care au asigurat timp de 25 de ani continuitatea revistei!

La Mulți Ani Revistei „Rezerva Oștirii Române”!

La Mulți Ani Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „*Alexandru Ioan Cuza*”!

La Mulți Ani rezerviști militari!

Șeful Direcției calitatea vieții personalului

Colonel

DIN VIAȚA ANCMRR

STATUTUL, CARTA DE CĂPĂTÂI A EXISTENȚEI ȘI FUNCȚIONĂRII ORICĂREI STRUCTURI ASOCIATIVE, INDIFERENT DE PROFILUL ACESTEIA

General-locotenent (r) **NECULAI BĂHNĂREANU**
Președintele ANCMRR

1. Statutul ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza” rod al dezvoltării continue a procesului asociativ al c.m.r.r. provenite din activitate în M.Ap.N.

Când vorbim despre Statutul ANCMRR și evoluția acestuia în timp, avem în vedere, pe de o parte, *locul și rolul* pe care acesta îl ocupă în viața acestei structuri asociative, iar pe de altă parte, *beneficiile* pe care le realizează atunci când prevederile acestuia sunt aplicate în litera și spiritul lor.

Pentru a înțelege și aprofunda însă rolul Statutului ANCMRR, apelăm la definiția generală pe care toate dicționarele apărute o dau noțiunii de *statut* și anume: *ansamblul de dispoziții cu caracter oficial prin care se reglementează scopul, structura și modul de funcționare al unei organizații, societăți, asociații, fundații etc.* Prevederile statutului, fiecare în parte și toate la un loc stimulează în mod deosebit *răspunderea și angajarea*.

Am constatat, aprofundând unele probleme, că de-a lungul existenței ANCMRR s-au pus în practică, cu intensitate mai mare sau mai mică, temeuri solide ale dezvoltării dialogului care în final a avut de fiecare dată, ca rezultat, un larg schimb de *opinii* și care au condus la dezvoltarea și perpetuarea unei fructuoase și permanente *colaborări* pe multiple planuri.

Rezultatele celei din urmă, care în fond am putea să-l numim și rodul *gândirii colective*, au influențat, în opinia noastră, întregul proces al dezvoltării permanente a Asociației.

Am adus în prim-plan cele de mai sus, în ideea că de la prima Conferință Națională (mai 1991) care a aprobat *Statutul* Structurii pe care o avem

în vedere și care astăzi ocupă un loc bine definit în societatea românească, comunitatea militară și nu mai puțin întreg ansamblul asociativ provenit din Sistemul Apărării, Ordinii Publice și Securității Naționale, ca urmare a promovării inteligente a colaborării și promovării permanente a noului la baza căreia a stat Statutul ANCMRR, care a cunoscut în existența sa o dinamică ascendentă. Așadar, nu ne înșelăm când spunem că prevederile statutare, puse la temelia practicii, nu fac altceva decât să contribuie la edificiul permanentelor inovări atât a ANCMRR în întregul său cât și a statutului acesteia. Statutul Asociației noastre nu reprezintă decât *codul* de conduită al tuturor membrilor săi, acesta înmănunchind în conținutul său *valori* care-i conturează fizionomia și care, am putea spune, sunt chiar baza acestuia, precum: patriotismul, onoarea, demnitatea, camaraderia și spiritul de corp, care toate la un loc amplifică cerințele și necesitatea apărării intereselor cadrelor militare în rezervă și în retragere; ordinea, disciplina, utilitatea, cutezanța, inovarea, întrajutorarea, tăria și puterea, eficiența acțională și altele.

Cele de mai sus, toate la un loc și nu mai puțin fiecare în parte, și-au găsit direct sau indirect locul în toate edițiile statutului, inclusiv în cea din prezent.

Nu putem ignora faptul că bogăția spirituală a tuturor celor care au consimțit sau consimt să facă parte din această structură asociativă ne dă permanent speranța că indiferent câte ediții s-ar mai elabora de acum încolo nu vor fi mai slabe ca predecesoarele.

În opinia noastră, fără un echilibru solid al conținutului fiecărei ediții ale Statutului

ANCMRR ar fi fost foarte greu să fie realizat un statornic echilibru al activității sale atât în interiorul acestei structuri și nu mai puțin în afara sa.

Și încă o subliniere: Statutul este concretizarea unor relații, la nivele diferite din cadrul ANCMRR, cu un rol important și care în același timp caracterizează ansamblu de poziții pe care membrii acestei structuri îl pot gira la un moment dat.

2. Evoluții, experiențe, realizări și perspective.

Așa cum afirmăm în primul punct al prezentului material, Statutul ANCMRR a fost aprobat la Prima Conferință Națională (1991). De atunci până în prezent însă, în cadrul Conferințelor Naționale care s-au succedat au apărut încă câteva ediții ale Statului, modificate și completate. În acest permanent proces de înnoire a primat păstrarea tradițiilor cadrelor militare în rezervă și în retragere, principii general valabile, ceea ce s-a dovedit valoros și folositor cadrelor militare în rezervă și în retragere, membri ai acestei structuri și nu mai puțin calitățile în care acestea sunt obligate să-și trăiască viața și încă multe altele.

Ultima cerință este materializată în mod deosebit în art. 7 (1) al Statutului ANCMRR la punctele a, b, c, d, e, f, g etc.

Dacă drepturile ce li se cuvin c.m.r.r. nu ar umbla permanent cu „capul spart” credeți că ar mai fi nevoie ca cineva să le apere? Noi credem că nu! O problemă care în opinia noastră nu va dispărea într-un viitor apropiat, ceea ce impune o regândire a atitudinii pe care ar trebui să o avem în acest sens.

Faptul că de la aprobarea Statutului ANCMRR au apărut mai multe ediții, fiecare cu un număr însemnat de modificări, dar și de completări, s-a datorat pe de o parte prefacerilor sociale și militare, organizatorice ce au avut loc, iar pe de altă parte, necesității perfecționării continue a activității ANCMRR cu scopul de a cuprinde ansamblul prefacerilor pe care societatea îl înregistrează permanent.

Toți cei chemați să contribuie la elaborarea – la început, cât și la procesul de modificare – pe parcurs, au trebuit să țină mereu seama de: *caracterul, rolul, scopul, obiectivele, sarcinile și modalitățile de acțiune* ale acestei importante structuri asociative ai cărei membri sunt cadre militare în rezervă și în retragere provenite din activitate în cadrul Ministerului Apărării Naționale.

Nici o ediție a Statutului ANCMRR nu a rămas în timp fără să sufere un număr mai mic sau mai mare de modificări și adăugiri, în mod deosebit pentru a fi în pas cu noile schimbări ce au loc în societate, în varii domenii, dar și în scopul de a ne aduce o însemnată contribuție la o serie de prefaceri ce au avut și au loc în sistemul asociativ al cadrelor militare în rezervă și retragere. O pondere mai mare în acest sens au avut-o ultimele ediții ale statutului ANCMRR.

După cum vă este cunoscut, în 2025, se încheie încă o etapă a activității ANCMRR. Din acest punct de vedere, se impune pregătirea celei de-a X-a Conferințe Naționale care, cu siguranță, va avea un punct privind unele modificări și completări ale statutului ANCMRR în baza noilor transformări pe multiple planuri care obligă la această operațiune.

La nivelul conducerii ANCMRR, parte dintre ele au fost depistate, altele urmează. Ce impune aceasta? O muncă asiduă a tuturor organelor de conducere pe toată scara ierarhică a ANCMRR.

3. Rolul conducerii ANCMRR și conducerilor filialelor sale în procesul îmbunătățirii reglementărilor în baza cărora funcționează toate Structurile Asociației.

Cele mai multe reglementări în baza cărora este pus în mișcare întregul angrenaj al Conducerii ANCMRR sunt înscrise în Statutul ANCMRR. Acestea se aplică atât de către conducerea ANCMRR cât și de către filialele acesteia. Două forțe care dau sens fiecărei activități pe care o desfășoară și în primul rând celor care au în vedere reglementările în baza cărora acestea funcționează. Dacă ne vom arunca ochii pe art. 7(1) și pe art. 13, din Statut, respectiv pe obiectivele ANCMRR și îndatoririle membrilor ANCMRR, vom descoperi faptul ca la procesul îmbunătățirii unor reglementări poate să participe orice membru ANCMRR, nu numai cei care fac parte din organele de conducere. Problema înțelegerii faptului că a participa la o acțiune transformatoare, a fiecărui membru ANCMRR, indiferent de poziția acestuia, ar putea dinamiza și îmbunătăți procesele care pun în mișcare sistemul asociativ, sistemul de reglementări contribuind în acest fel la ridicarea continuă a locului și rolului ANCMRR. În opinia noastră, nu ar trebui să-i fie nimănui străină prospectarea viitorului structurii

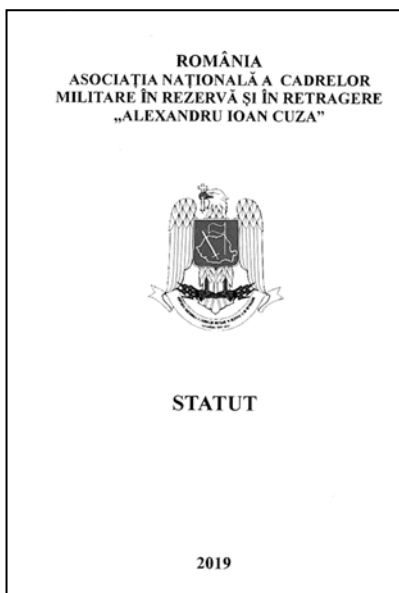
din care face parte, iar dacă avem în vedere interesul față de viitor, este un bun prilej să ne aplecăm și spre problemele sale. Să nu ne fie străine transformările ce se petrec în societate și cum ar trebui ele gestionate în favoarea membrilor noștri.

Din practica lucrurilor, a reieșit faptul că propunerile privind realizarea unor modificări ale statutului nu au uneori nici un temei. Aceasta se întâmplă ca urmare a faptului că nu se dă atenția cuvenită studierii temeinice a Statutului în vigoare

și nici nu sunt analizate corelativ prevederile acestuia. Cei care fac așa au șansa să facă propuneri doar de dragul de a face. Uneori propunerile făcute, deși nu cele mai potrivite, se pot strecura printre celelalte și să fie sesizate foarte târziu, obligând astfel la reluarea procesului propriu-zis cu completări și adăugiri a statutului de la început.

Preocupările pentru îmbunătățirea și adăugarea de noi prevederi Statutului, nu sunt cumva un „moft”, ele se înscriu într-o activitate firească, benefică și de bun augur, care cu siguranță se va vedea apoi în efectele pe care le va avea odată cu punerea în practică.

Ne exprimăm speranța unei serioase mobilizări a organelor de conducere de la toate nivelurile de așa natură încât modificările și adăugirile la Statutul Asociației pe care la vom supune spre aprobarea celei de-a X-a Conferințe Naționale a ANCMRR ce va avea loc în 2025 să se constituie în piloni solizi ai acestui document ce stă la baza întregii activități a ANCMRR. În acest fel, vom da cu siguranță importanța cuvenită pe de o parte întăririi ANCMRR, iar pe de altă parte locului și rolului acesteia ca structură asociativă de *interes public*. Răpundem în acest fel și „Proiectului ANCMRR – 100”, aducând astfel omagiul nostru *Societății Oșțierilor în Rezervă Proveniți din*

Activitate (SORPA) – 1925, căreia am ales să-i fim urmași.

4. Ce măsuri se impun luate pentru reglementarea modernă a Statutului ANCMRR în pas cu procesul evolutiv general.

Nimic nu se poate desfășura la întâmplare. Totul trebuie planificat și organizat de așa natură încât atunci când vine vremea să culegi roadele să ai parte doar de satisfacții.

Având în vedere că anul 2025 va fi un an foarte greu, pentru a reuși să dăm modernitatea dorită Statutului ANCMRR, va trebui

să ne apucăm de lucru încă de pe acum. Nu la întâmplare ci pe baza unui *calendar* pe care cei în drept din cadrul ANCMRR îl vor întocmi și care va fi primit la timp în primul rând de către filiale.

În opinia noastră, calendarul de care am amintit, va trebui să prevadă în amănunt ce cerem precis de la principalele noastre structuri, neștirbind dreptul la opinie al acestora.

Ne gândim dacă tot ceea ce propun filialele n-ar trebui discutat și la nivele mai mici. Am în vedere grupuri de filiale în care să intre cele din 4-5-6 județe vecine. Discuțiile ar putea elimina repetările și propunerile ce n-au ținut seama de corelațiile aferente Statutului ANCMRR. În final, acestea ar putea trimite o singură adresă cu propunerile întregului grup, întocmite de către una dintre filiale la înțelegerea dintre ele. Sunt doar păreri. Acestea sau altele ar trebui să se materializeze cât mai curând la nivelul ANCMRR și distribuite în teritoriu. Până la primirea acestora însă, considerăm că ne putem apuca serios de treabă.

Închei, mulțumind redacției revistei „Rezerva Oștirii Române” care în sfertul de veac de existență a acesteia a sprijinit conducerea ANCMRR în activitatea sa și nu mai puțin în promovarea imaginii acestei structuri.

LOCUL ȘI ROLUL REVISTEI „REZERVA OȘTIRII ROMÂNE” ÎN VIAȚA ANCMRR

General de brigadă (r) dr. GHEORGHE CREȚU
Redactor Șef

Publicația de informare, opinie și cultură „Rezerva Oștirii Române” este **organul de presă al ANCMRR**, cu apariție semestrială. Aceasta s-a născut la inițiativa unui grup de generali și ofițeri din conducerea ANCMRR și în final cu aprobarea celei din urmă. Prima apariție a acesteia a avut loc în luna **mai 1999**. Care au fost *argumentele* care au stat la baza apariției revistei „Rezerva Oștirii Române” și *principalele probleme care se impuneau a fi aduse în prim-plan în conținutul său*:

Dintre argumente **spicuim** doar câteva:

- necesitatea informării membrilor ANCMRR cu privire la rezolvarea problemelor care-i frământă și dezvoltarea unei fructuoase comunicări;
- realizarea unor utile schimburi de experiență între structurile ANCMRR și nu numai;
- menținerea continuă a spiritului de corp și camaraderie;
- promovarea culturii de securitate și a problemelor de istorie națională și militară, dar și a celor de ordin cultural și mai ales de informare.

Printre **problemele principale** care urmau să-și găsească permanent sau periodic locul în revistă aducem în prim-plan:

- promovarea cerințelor statutare și a calității de „utilitate publică” a Asociației și mai ales ce impune cea din urmă;
- păstrarea cu sfințenie în societate a onoarei și demnității cadrelor militare în rezervă și în retragere și necesitatea angajării acestora în rezolvarea problemelor comunitare în baza unor relații solide cu organele centrale și locale ale puterii și administrației de stat;
- realizarea unor strânse legături cu structurile militare de la toate nivelurile;
- evoluția de ansamblu a condițiilor ce se impun permanent în acest domeniu;
- vegherea cu atenție și combaterea oricăror acțiuni de denigrare a armatei și implicit al celor care au slujit sub drapel un număr însemnat de ani, ducând o viață plină de privațiuni.

Editorialul semnat, la primul număr, de generalul-locotenent (r) prof. univ. dr. Iulian Topliceanu, pe atunci

Colegiul de redacție al revistei „Rezerva Oștirii Române”, împreună cu președintele ANCMRR

președinte al UNCMRR (azi ANCMRR), sublinia necesitatea promovării calității acestei publicații în conținut și formă și mai ales ancorarea ei solidă în viața Asociației și a structurilor sale, ai căror membri să-și poată „*exprima orice nevoie de comunicare*”. Totodată era exprimată cerința potrivit căreia, revista care abia pornea la drum, avea nevoie de o **conducere, colegiu de redacție și colaboratori** care să dea conținut și calitate acesteia. Întregul demers editorial în cei 25 de ani la care ne referim a avut în vedere:

- creșterea neîntreruptă a credibilității ANCMRR în viața cadrelor militare în rezervă și în retragere, dar și a societății;

- lupta pentru îmbunătățirea protecției sociale a cadrelor militare în rezervă și în retragere și a familiilor acestora;

- calitatea ANCMRR de „*utilitate publică*”, o apreciere onorantă, care impune desfășurarea unei activități constante și în parametri de calitate;

- apărarea cu sfințenie și competență a demnității cadrelor militare în rezervă și în retragere în viața socială și sporirea rolului ANCMRR ca interfață între armată și societatea civilă;

- contribuția cadrelor militare în rezervă și în retragere la viața societății și realizarea unor relații benefice cu organele puterii și administrației de stat la toate nivelurile;

- necesitatea ca ANCMRR și structurile sale să ia în permanent cunoștință de dinamica vieții politice, economice, sociale, militare și de altă natură, precum și modalitățile prin care, în cele din urmă, pot contribui la îmbunătățirea vieții cadrelor militare în rezervă și în retragere în raport de efortul făcut în perioada activă;

- implicarea ANCMRR și a structurilor sale în procesul cunoașterii și promovării principiilor ce trebuie puse la baza educării tineretului, în spiritul dragostei față de țară și a necesității apărării acesteia în baza cerințelor Constituției României, conform căroră: „**Cetățenii au dreptul și obligația de a apăra România**” și că „**Fidelitatea față de țară este sacră**”;

- realizarea unor strânse legături cu: Administrația Prezidențială în virtutea faptului că ANCMRR funcționează sub înaltul patronaj al președintelui României; Ministerul Apărării Naționale, sub autoritatea căruia ANCMRR își desfășoară activitatea; cu Statul Major al Apărării și cu structurile acestora.

- valorificarea experienței istorice a structurilor asociative ale cadrelor militare în rezervă și în retragere;

- cunoașterea și promovarea istoriei poporului român și a armatei sale;

- ținerea la curent a cetățenilor cu fenomenele politico-militare contemporane prin popularizarea lor și valorificarea concluziilor care se desprind;

- promovarea constantă a evenimentelor culturale prin aducerea în prim-plan a acestora, ori de câte ori se impune;

- realizarea constantă a unor colaborări fructuoase cu structurile asociative din SAOPSN ș.a.

În continuare, aducem în prim-plan câteva aspecte, de ordin organizatoric, care au ținut mereu capul de afiș pe toată existența revistei „*Rezerva Oștirii Române*” de la prima apariție și până în prezent.

Directoratul revistei a fost permanent asigurat de către președinții ANCMRR care s-au succedat în cei 25 de ani astfel: de la nr. 1 la nr.16 – general-locotenent (r) prof. univ. dr. Iulian Topliceanu; de la nr. 17 la nr. 36 – general (r) prof. univ. dr. Mihai Iliescu, de la nr. 37 la nr. 50 (și în continuare) – general-locotenent (r) Neculai Băhnăreanu.

Din colegiul de redacție, în cei 25 de ani de apariție neîntreruptă a organului de presă a ANCMRR, au făcut sau fac parte, în diferite perioade următorii: col.(r) Florea Șerban, general-maior (r) Mihai Chiriac, general-maior (r) Eugen Teodorescu, general de brigadă (r) Gheorghe Crețu, (redactor șef începând cu nr.4 și în prezent), general-maior (r) Ion Ganea, colonel (r) Ioan Mija, general de brigadă (r) Ioan Filip Rotaru, general de brigadă (r) dr. Nicolae Dragu, general de brigadă (r) Traian Cristache, colonel (r) Ninel Georgescu, general de brigadă (r) Vasile Ilieș, general de brigadă (r) Gheorghe Enea, general de brigadă (r) Gheorghe Gârlea, maior (r) Daniel Ioan, col.(r) ing. Mircea Alexe, col. (r) ing. Marin Andrei, col. (r) dr. Cristache Gheorghe, col. (r) Ion Ciontea, dr. Narcisa Grădinaru (cei subliniați fac parte în prezent din colegiul de redacție al revistei).

În cele 50 de numere ale revistei, apărute în perioada **mai 1999 – mai 2024**, au fost publicate peste 2100 de materiale diferite, apărute în aproape 4000 de pagini, ceea ce reprezintă un volum deosebit de muncă din partea tuturor celor care au asigurat redactarea acestei publicații în timp.

Editorialele revistei și rubricile acesteia: *Din viața ANCMRR, Din viața filialelor și subfilialelor ANCMRR, Din viața Asociațiilor afiliate, Din viața Asociațiilor similare cu care ANCMRR are relații de colaborare și Din viața Asociațiilor similare ANCMRR, Relații Internaționale, Curier, Sfatul Medicului, Ecouri, Aniversări...Aniversări, Pagina Lirică, Semnal, File de Istorie, Valori ale Culturii, Civilizației și Spiritualității românești, Probleme de interes, Eveniment, Remember, In Memoriam, Legislație,*

Opinii și altele, au făcut întotdeauna revista atractivă și apreciată de către cititorii săi.

De la prima apariție, în afară de conducerea revistei și Colegiul de redacție ale căror semnături au fost prezente în aproape fiecare număr, revista a adunat în timp, în jurul său, peste 400 de colaboratori, unii dintre aceștia având un număr mai mare de materiale în cele 50 de numere ale revistei, alții colaborând doar la un număr.

Printre cei mai consecvenți aducem în prim-plan pe general de brigadă (r) Mihai Chiriac, general-locotenent (r) Radu Vlăsceanu, general-maior (r) dr. Ion Ganea, general-maior (r) Eugen Teodorescu, general-maior (r) ing. Vasile Domnu, colonel (r) dr. Gheorghe Cristache, general-maior (r) Stelian Teodorescu, colonel (r) Sergiu Picioruș, colonel (r) Laurențiu Domnișoru, colonel (r) Gheorghe Cireap, colonel (r) Mariana Fediuc, general de brigadă (r) dr. Gheorghe Enea, colonel (r) Ion Gh. Toma, colonel (r) Liviu Vișan, general de brigadă (r) Silvestru Hanganu, colonel (r) Zoltan Tătar, general de brigadă (r) Zaharia Cojocar, colonel (r) Doru Gușu, colonel (r) Victor Neghină, general maior (r) Gheorghe Popa, general de brigadă (r) Traian Cristache, general-maior (r) dr. Marian Buciuman, maior (r) Dorin Ocneriu, colonel (r) dr. Petre Duțu, colonel (r) Constantin Chiper, colonel (r) ing. ec. Nicolae Grosu, Carmen Negoită, colonel (r) Valeriu Crețu, general-maior (r) dr. Adrian Leonard Bantaș, colonel (r) dr. ing. Anton Muraru, colonel (r) Marian Dulă, colonel (r) Ion Ciontea ș.a.

Nu-i mai puțin adevărat că această revistă de suflet a ANCMRR a găzduit în paginile sale și numeroase personalități militare și civile care, prin ceea ce au comunicat, au adus un spor de interes în rândul cititorilor. Din partea multora dintre acestea, precum și a altora dintre cei cu funcții de răspundere în armată și nu mai puțin din alte domenii am avut nu o dată cuvinte de laudă și felicitări pentru activitatea noastră. Aprecierile domniilor lor ne-am mobilizat!

În cei 25 de ani de apariție neîntreruptă a revistei „Rezerva Oștirii Române”, pregătirea din punct de

vedere tehnic al acesteia a fost asigurată de o serie de specialiști de certă valoare din Editura Militară, Centrul Tehnic-Editorial al Armatei, Tipografia Fed Print și din alte locuri. În continuare, îi aducem în prim-plan după cum urmează: Victor Ilie, Narcisa Grădinaru, Elena Lemnaru, Maria Prahoveanu, Ana Târdel, Ecaterina Novac, Stela Proca, Maria Pașol, Elena Gruiu, Tudora Necoară, Eleonora Dincă, Jenica Nicolae, Constanța Oprea, Dorina Litră, Miruna Georgescu, Livia Dragu, Emilia Tudose, Mariana Ioniță, Mariana Gruia ș.a.

Îndemnul revistei pentru colaboratorii și cititorii săi a fost: „**Nu uitați că revista trăiește prin fiecare dintre noi. Să nu o lăsăm nicicând să moară!**”

Acum când sărbătorim un sfert de secol de apariție neîntreruptă, menționăm cu plăcere faptul că multe dintre filiale noastre s-au făcut cu adevărat prezente în cadrul acesteia. Din păcate, sunt și filiale care au apărut foarte rar. Ne pare rău de această situație. Sperăm însă că în seria următoare de 25 de ani astfel de aspecte să nu mai apară. Din păcate, parcurgem vremuri foarte grele pe care nu trebuie să le lăsăm să ne doboare.

Revista s-a distribuit și se distribuie, în funcție de situațiile create, **cu plată și fără plată**, conducerii ANCMRR, Filialelor sale, Asociațiilor afiliate cu care se colaborează, similar, unor personalități militare și civile.

Și în final, nu putem să nu subliniem faptul că Revista, prin conținutul ei, a urmărit cu deosebită grijă, să contribuie, din plin, la crearea și menținerea imaginii ANCMRR, structură asociativă cu un rol deosebit în viața cadrelor militare în rezervă și în retragere și nu mai puțin în viața armatei și a societății.

Imaginea publică a Asociației constituie principala sursă prin care societatea civilă și puterea politică identifică și recunoaște locul și rolul ANCMRR la nivel național și local. Un rol de seamă în promovarea imaginii ANCMRR îi va reveni revistei „Rezerva Oștirii Române” și cu prilejul promovării în continuare a „**Proiectului ANCMRR – 100**” pe tot parcursul desfășurării acestuia.

Mulțumim tuturor celor care le-a păsat de revista „Rezerva Oștirii Române” și au sprijinit-o!

La mulți ani! Revistei „Rezerva Oștirii Române”!
La mulți ani tuturor celor care dau viață revistei!
La mulți ani tuturor cititorilor revistei!
La mulți ani tuturor celor care au sprijinit, la nevoie, revista!

DIN ACTIVITATEA FILIALELOR

ONORAT LA VÂRSTA DE 101 ANI

Comandor (r) CONSTANTIN ASOFRONIE
Președintele Filialei Județene Galați a A.N.C.M.R.R. „Al. I. Cuza“

Casa de cultură a municipiului Tecuci a găzduit, în ziua de 14 februarie a.c. o manifestare dedicată maiorului (rtr.) **Gheorghe Arhip**, veteran de război, la împlinirea a 101 ani de viață.

Activitatea a fost organizată de către Primăria Municipiului Tecuci, în colaborare cu instituția de cultură la care ne-am referit și cu Muzeul de Istorie al urbei, director Daniel Dojan, moderatorul întregii activități.

Au fost prezenți consilieri locali, cetățeni ai orașului, precum și elevi de la cercurile Cultul Eroilor de la cele două Colegii tecucene.

Au fost de asemenea alături de veteranul de război sărbătorit, reprezentanți ai filialelor județene Galați ale ANCMRR, ANVR și ANCE „Regina Maria”, precum și subfilialele aceluiași structuri din municipiul Tecuci.

Tonul manifestărilor de la Tecuci l-au dat reprezentanții Studioului Cinematografic al Armatei, autorii unui documentar dedicat sărbătoritului.

Lansarea cărții „*Gheorghe Arhip, veteranul tecucean, 101 ani*” pe care și-a pus semnătura profesorul Virgil Pavel, scriitor, a stârnit interesul celor prezenți, dornici de a o răsfoi.

Primarul municipiului Tecuci, domnul Lucian Costin, vădit emoționat, a dat citire **Hotărârii**

Consiliului Local din ședința din 23 ianuarie 2024, document în baza căruia domnului Gheorghe Arhip i s-a conferit titlul de „Cetățean de onoare” al municipiului Tecuci. Cel onorat cu titlul de mai sus a mulțumit pentru cinstea ce i s-a făcut, hotărât fiind ca și în continuare să onoreze prin fapte acest titlu.

Cu această ocazie, cu emoțiile pe care abia le stăpâna, a mulțumit primarului, membrilor Consiliului Municipal și tuturor celor prezenți.

Președinții celor trei structuri asociative prezenți la această manifestare au pregătit și înmănat sărbătoritului o plachetă și o diplomă aniversară prin care veteranul Gheorghe Arhip a fost numit „*Eroul comunității noastre*”. Cu această ocazie, au fost aduse în prim-plan și câteva aspecte ale mediului în care cei trei președinți l-au sărbătorit în 2023 la vârsta de 100 ani, ocazie cu care au fost organizate activități la Mărășești, Tecuci, Tecucelu Sec și Matca.

Un cadou inedit a primit sărbătoritul de la prof. dr. Cezar Ungan, președintele Subfilialei ANCE „Regina Maria”, Tecuci, care împreună cu o elevă de la Colegiul Național „Spiru Haret” i-au dăruit o cască de război restaurată și numărul matricol **101**, moment în care toți cei prezenți au izbucnit în aplauze și urale, cântând mai apoi „La mulți ani!”.

Presa militară și civilă n-a scăpat ocazia de a-l intervieva, iar participanții de a se întreține cu sărbătoritul. O sărbătoare, precum toate ar trebui să fie!

Felicitări domnului primar Lucian Constantin precum și tuturor celorlalți, care au dat o mână de ajutor la pregătirea și desfășurarea unui astfel de eveniment.

ALĂTURI DE MILITARIII BRIGĂZII 9 MECANIZATE „MĂRĂȘEȘTI” LA ANIVERSAREA A 145 ANI

Gl. bg. (r) dr. Vasile HERMENEANU
Președintele Filialei Județene Constanța a A.N.C.M.R.R. „Al. I. Cuza”

În luna februarie a.c. membrii filialei noastre au avut privilegiul de a participa la sărbătorirea împlinirii a **145 de ani de la înființarea** unei mari unități pe teritoriul Dobrogei, careia îi moștenește azi tradițiile **Brigada 9 Mecanizată**. Înainte însă de a vorbi de această participare, se cuvine să aducem în prim-plan câteva aspecte privind istoria MU, înființată în 1879, de-a lungul existenței sale sub diferite denumiri:

Încheierea Războiului de Independență, prin schimbările geostrategice produse în sud-estul Europei și Peninsula Balcanică, avea să deschidă pentru România noi provocări și transformări, inclusiv pe plan militar. Astfel, printre activitățile principale ale Guvernului de la București din acea perioadă s-a numărat și preocuparea stringentă privind organizarea militară a provinciei Dobrogea, revenită la patria mamă în 1878.

*Potrivit **Înaltului Decret nr. 373, la 22 februarie 1879**, trupele române dislocate în Dobrogea la vremea respectivă au format prima mare structură de forțe terestre din această provincie. Marea unitate nou creată a primit denumirea de **Divizia Activă de Dobrogea**, iar la comanda acesteia a fost numit generalul de brigadă **George Angelescu**, care s-a distins în Războiul de Independență (1877 – 1878).*

*Tradițiile Marii Unități dobrogene au fost transmise și îmbogățite pe parcursul celor 145 de ani de la înființare. Un moment de referință l-a constituit anul 1903, când diviziei, prin **Ordinul Circular nr. 15**, i s-a schimbat denumirea în **Divizia 9 Infanterie**. Sub acest nume M.U. a participat la toate campaniile militare ale armatei române din secolul XX. Contribuția, cu totul specială la succesul unor confruntări de anvergură, a desemnat-o drept una dintre marile unități terestre de bază ale armatei române.*

Pe fronturile Războiului de Reîntregire Națională, în Dobrogea, pe Neajlov – Argeș, la Mărășești, în Bucovina sau în Basarabia, pe frontul din Transilvania, ostașii dobrogeni au confirmat înaltele virtuți ale soldatului român, indiferent de etnie sau religie, dovedind țării și lumii întregi că instituția Armatei are valori morale și eroice.

Survenită într-un moment important al confruntărilor de pe frontul oriental, operația de la Mărășești se înscrie, prin amploarea și complexitatea ei, drept cea mai importantă bătălie din Războiul de Reîntregire. În semn de recunoștință și de cinstire a memoriei celor căzuți la datorie, la aniversarea a 40 de ani de la celebra bătălie, a Mărășeștilor (în 1957),

Divizia 9 Infanterie a primit denumirea istorică de „Mărășești”, pentru a aminti peste ani imensul sacrificiu al ostașilor dobrogeni și rolul important pe care l-a avut această mare unitate în istorica bătălie.

În cel de-al Doilea Război Mondial, Divizia dobrogeană a ajuns în zona Cotului Donului în toamna anului 1942. Trecerea României de partea Națiunilor Unite a găsit Divizia a 9-a în dispozitivul de luptă pentru apărarea litoralului românesc. Regimentele dobrogene au participat la eliberarea Transilvaniei de nord-vest, astfel încât la 25 octombrie 1944, primele unități dobrogene ale Diviziei a 9-a aveau să pătrundă în orașul Carei. Luptele aveau să continue pe teritoriile Ungariei și Cehoslovaciei.

După mai multe reorganizări cerute de reformele organismului militar românesc, începând cu anul 1994, glorioasele tradiții de luptă ale Diviziei 9 Infanterie „Mărășești” au fost preluate de **Corpul 9 Armată**, care a păstrat denumirea de „Mărășești”. În perioada 2005 – 2009, **Corpul 9 Armată** a fost desființat, iar parte din unitățile sale au fost subordonate Brigăzii 34 Infanterie dislocată cu comandamentul la București.

În conformitate cu prevederile strategiei de transformare a structurii de forțe a Armatei României la **01 octombrie 2009** a fost constituită, în garnizoana Constanța **Brigada 9 Mecanizată „Mărășești”** în baza Hotărârii Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. S-47 din 28 aprilie 2009 și a ordinului ministrului apărării naționale nr. MS-24 / 2009 prin preluarea în subordine a unităților fostei Brigăzi 34 Infanterie

dislocate în Dobrogea. **Brigada 9 Mecanizată „Mărășești”** devenea astfel continuatoarea tradițiilor de luptă ale Diviziei Active de Dobrogea înființată acum 145 de ani la **22 februarie 1879**.

Înființarea Brigăzii 9 Mecanizată în această zonă de operații s-a desfășurat în contextul general strategic de transformare, reconfigurare, redimensionare și modernizare a structurii de forțe a Armatei României cu scopul ca acestea să devină mai suplă, mai flexibile și mai ușor manevrabile, dispuse în mod echilibrat pe întreg teritoriul național. Procesul de operaționalizare a fost unul gradual și s-a derulat în etape pe parcursul anilor 2009 – 2013.

Pe de altă parte, înființarea Brigăzii 9 Mecanizată „Mărășești” pe meleagurile dintre Dunăre și Marea Neagră a reprezentat totodată un act istoric de reparație morală față de eroii dobrogeni și urmașii acestora care au servit țara sub faldurile glorioasei Divizii Dobrogeane care de-a lungul anilor a purtat denumirile la care ne-am referit.

La festivitățile organizate și desfășurate de către Marea Unitate dobrogeană la împlinirea a 145 ani de existență, au fost invitați și au participat, așa cum am subliniat încă de la începutul materialului, numeroase cadre militare în rezervă și în retragere, membri ai Filialei Județene Constanța a ANCMRR. Cu acest prilej, Biroul permanent al Filialei, în colaborare cu statul major al brigăzii a planificat, organizat și desfășurat numeroase activități dedicate acestui eveniment:

- participarea la Simpozionul organizat în comun de către cele două structuri dedicat aniversării marii unități;

- vizite de documentare la comandamentul brigăzii și o parte din unitățile subordonate din garnizoanele Topraisar, Murfatlar și Medgidia;

- vizitarea Muzeului Militar Național „Regele Ferdinand”, Filiala Constanța;

- participarea la Ziua Porților Deschise, unde s-au prezentat principalele categorii de armament și tehnică de luptă din înzestrarea Brigăzii 9 Mecanizată „Mărășești”;

- participarea la ceremonia militară și religioasă de sărbătorire a Brigăzii;

- întâlniri ale militarilor activi cu cadre militare în rezervă și în retragere, schimb de opinii și de experiență între generații, activități de socializare, etc.

La festivitatea publică dedicată aniversării a 145 ani de existență, care s-a desfășurat în Piața Ovidiu din Constanța, am primit din partea comandantului brigăzii, gl. bg. Adrian-Nicolae COSTARU, o plachetă omagială cu însemnele marii unități dobrogene, în semn de prețuire a activității mele în calitate de comandat al brigăzii între anii 2009 – 2013. În alocuțiunea ținută cu acest prilej, am mulțumit organizatorilor pentru invitație, am felicitat întregul personal pentru

rezultatele obținute și le-am urat militarilor mult succes în îndeplinirea de calitate a misiunilor în zona de responsabilitate. Am mai subliniat că, „Cinstirea luptei și jertfei eroilor, dă puterea de conservare a neamului românesc, eroii fiind exemplul de la care au pornit faptele mari, fiind elita care dă forța existenței noastre și care a rezistat în trecerea timpului tuturor vicisitudinilor istoriei. Libertatea, independența și integritatea țării le-au îndreptat pașii adesea până la sacrificiu suprem, iar prin faptele de luptă și jertfa adusă au încărcat paginile de aur ale istoriei tumultuoase a României. Brigada 9

Mecanizată, în semn de respect și considerație față de înaintași, a primit denumirea onorifică „Mărășești” și duce mai departe gloria, eroismul și onoarea militarilor dobrogeni”.

Brigada 9 Mecanizată „Mărășești” se prezintă ca o mare unitate tactică de luptă de tip mecanizat, subordonată operațional și administrativ Diviziei 2 Infanterie „Getica”. Ea asigură instruirea pentru menținerea și dezvoltarea nivelului de operaționalizare a comandamentului și unităților subordonate în vederea participării la pace, la acțiuni de menținere sau de impunere a păcii în teatrele de operații externe în subordinea unor comandamente multinaționale, iar în situații de urgență participă la acțiuni de prevenire și limitare a efectelor dezastrelor naturale pe teritoriul național.

Noile cerințe din domeniul interoperabilității impun Brigăzii 9 Mecanizată „Mărășești”, eforturi deosebite pentru adoptarea standardelor NATO și presupun totodată desfășurarea de activități susținute pentru realizarea obiectivelor propuse.

Preluarea tradițiilor de luptă ale Diviziei 9 Infanterie „Mărășești” reprezintă pentru întreg personalul brigăzii un gest de mândrie și de respect față de înaintași și în același timp un imbold pentru îndeplinirea misiunilor la un înalt standard.

ACTIVITATE ONORANTĂ LA FILIALA MARAMUREȘANĂ 20 aprilie 2023 – 28 martie 2024

Colonel (r) GAVRIL COSTIN
Președintele Filialei Județene Maramureș a ANCMRR

Obiectivul permanent al Biroului l-a constituit **eficientizarea** activității desfășurate, acordându-se o mai mare atenție cunoașterii și aplicării prevederilor Statutului Asociației ediție 2019, a celorlalte documente adoptate de Conferința Națională din 18 noiembrie 2021, a Regulamentului de Organizare și Funcționare al Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră ediție 2021, al Codului de Etică și Integritate și a Strategiei ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza” în perioada 2021-2025, implementarea Planului Cadru Propriu al „Proiectului A.N.C.M.R.R. -100”.

Activitatea filialei s-a desfășurat în următoarele direcții de acțiune:

- Afirmarea filialei ca principala structură asociativă a cadrelor militare în rezervă și în retrageră provenite din Armata României de pe raza județului Maramureș;

- Urmărirea în permanență a respectării prevederilor legilor și altor acte normative privind drepturile și interesele membrilor filialei și sesizarea celor în drept în situația nerespectării acestora;

- Cultivarea dragostei față de România și a poporului român, cinstirea și elogierea înaintașilor, eroilor neamului și a armatei, a recunoașterii contribuției reale a Armatei de Rezervă în toate momentele importante ale țării. Implementarea Planului Cadru Propriu al „Proiectului ANCMRR

- 100” de sărbătorire a 100 de ani de la înființarea în anul 1925 a Societății Ofițerilor în Rezervă proveniți din activitate (SORPA), predecesoarea ANCMRR.

- Consolidarea colaborării cu structurile asociative din SNAOPSN din județul Maramureș.

Planul cu principalele activități, s-a axat pe următoarele domenii de activitate:

În domeniul **Organizare**: S-a stabilit tematica și periodicitatea ședințelor lunare ale biroului, semestriale ale comitetului și ordinea de zi a Adunării Generale a filialei, concretizate în documente de evidență, conducere și informare; prin președinte s-a realizat o colaborare eficientă cu Biroul Permanent Central în scopul informării oportune a membrilor filialei cu acțiunile întreprinse de asociație și a documentelor adoptate și rezolvarea cu operativitate a problemelor acestora, președintele filialei Col. (r) Gavril Costin fiind membru al Comitetului Permanent Central; s-au întocmit documentele legale și s-au înaintat la structurile în drept propuneri pentru avansarea la gradul următor a Lt. col.(rtr) ing. Oros Milian care a fost aprobată de către eşaloanele în drept și ofițerul a fost avansat la gradul de colonel. Numărul mic de înaintări în grad se datorează restricțiilor impuse de Ordinul nr.M/132 din 2012 și mai ales a modificărilor și completărilor ulterioare ale acestuia; în cadrul întâlnirilor semestriale cu comandantul C.M.J. Maramureș, s-au ridicat problemele cu care se confruntă membrii filialei și am luat la cunoștință de modul de rezolvare unor probleme specifice enunțate de cadrele militare în rezervă și în retrageră în diferite domenii.

În domeniul **Relații cu alte structuri asociative, cu organele administrației de stat centrale și locale**: relațiile filialei cu celelalte structuri asociative din SNAOPSN din județul Maramureș au avut scopul de menținere a unui climat etic, de informare reciprocă cu problemele nou apărute în domenii de interes comun. Am întărit aceste relații de colaborare prin încheierea unui plan comun de activitate cu filiala similară din MAI.

În domeniul **Juridic, apărarea drepturilor:** Filiala are denumirea corectă respectiv **ANCMRR – Filiala Județeană Maramureș**. Biroul Permanent a acționat pentru: cunoașterea și însușirea prevederilor legale privind organizarea și funcționarea asociațiilor și fundațiilor în România; Prin președintele filialei s-a adus la cunoștința Biroului Permanent Central problemele cu care se confruntă membri filialei.

În domeniul **Artă, Tradiții Militare, Imagine și Mass-Media:** Membrii filialei s-au implicat prin participarea cu studii și materiale de specialitate la sesiuni de comunicări științifice și publicarea de articole în mass-media centrală și locală. Col. (r.) Ioan Bota a publicat un articol în revista „*Mărturii maramureșene*”, col.(r.) dr. Mircea Fechetă a reprezentat filiala la sesiunea de comunicări științifice „*Retrăiri istorice XXII*” cu un material intitulat „*100 de ani de la adoptarea la 29 martie 1923 a Constituției României Mari*”. În revista Rezerva Oștirii Române nr. 48 a fost publicat articolul „*Filiala Județeană Maramureș pune în practică strategia și statutul asociației*” de către col.(r) Gavril Costin, președintele filialei. În nr. 49 al revistei este prezentată lansarea revistei „*Rezervistul Maramureșan nr.1*”, iar în capitolul file de istorie este inclus articolul intitulat „*Participarea Armatei Române la cel de-al Doilea Război Balcanic. Concluzii și învățăminte*” autor col. (r) dr. Mircea Fechetă prim vicepreședintele filialei. Un moment important al activității în anul 2023 l-a constituit punerea în practică a solicitării membrilor filialei pentru editarea unei reviste a acesteia. După o muncă laborioasă, colectivul redacțional condus de către președintele filialei a organizat lansarea revistei intitulată „*Rezervistul Maramureșan*” la data de 21 octombrie, în cadrul Planului Cadru „*ANCMRR 100*” la care au participat reprezentanți ai autorităților publice județene și locale, filialelor

altor ministere, asociațiilor cu care filial colaborează, membrii ai filialei. Am fost onorați de prezența prim vicepreședintelui asociației, domnul gl.mr.(r) dr. Marian Buciuman. Am participat la ceremoniile militare organizate în garnizoană cu ocazia Zilei Veteranilor de Război, Zilei Eroilor, Zilei Drapelului Național, Zilei Imnului Național, Zilei Armatei Române, Zilei Naționale și Zilei de comemorare a eroilor căzuți în Revoluția din Decembrie 1989. Membrii filialei au participat la data de 23.10.2023 la primirea Ștafetei Veteranilor Invictus 2023, ceremonie desfășurată la Monumentul Ostașului Român. Filiala Județeană Maramureș a primit **Certificat de Apreciere pentru respectul purtat eroilor României și valorilor naționale** din partea Șefului Statului Major al Apărării. S-a reușit îmbunătățirea materialului expozițional al Sălii de Tradiții Militare a garnizoanei din incinta Cercului Militar prin completarea acestuia cu noi obiecte și însemne și prin donații ale membrilor filialei. La amenajarea sălii cu noile obiecte o contribuție importantă a avut-o col. (r) Ioan Bota, secretarul filialei. Sunt actualizate Monografia Filialei și Albumul cu fotografii care immortalizează principalele evenimente din activitatea acesteia. S-a executat, în data de 10 septembrie 2023, la Oarba de Mureș o excursie tematică intitulată „*Să ne cunoaștem Eroii*” condusă de președintele filialei cu scopul de a comemora evenimentele dramatice petrecute acolo în urmă cu 79 de ani. S-au vizitat Baza 71 Aeriană „*General Emanoil Ionescu*” de la Câmpia Turzii și Mănăstirea „*Adormirea Maicii Domnului*” de la Nicula. În data de 14 septembrie 2023, odată cu sărbătoarea religioasă „*Înălțarea Sfintei Cruci*” o delegație a filialei a participat, la invitația președintelui filialei Sălaj, la activitatea de comemorare a eroilor și martirilor de la Ip, la 83 de ani de la masacrul celor 157 români.

SUNTEM ÎN MĂSURĂ SĂ APĂRĂM INTERESELE MEMBRILOR FILIALEI

Col. (r) *GHEORGHE FEDOR*
Vicepreședintele Filialei Județene Botoșani a ANCMRR

Joi, 14 martie 2024, am desfășurat Adunarea Generală a filialei noastre sub auspiciile cerințelor statutare și a hotărârilor organelor superioare, precum și a propriilor hotărâri.

Activitatea a fost onorată de prezența domnului gl.mr.(r.) dr. Adrian-Leonard Bantaș – vicepreședinte al ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza”. Au răspuns invitației și au participat comandantul Centrului Militar (și garnizoanei) Botoșani, lt. col. Ovidiu Damian și reprezentanții unităților militare, precum și ai structurilor asociative de pe plan local.

Adunarea generală a analizat activitatea desfășurată de către Comitet, Biroul Permanent și membrii filialei pentru îndeplinirea prevederilor statutare, a Strategiei ANCMRR pentru perioada 2021-2025, a hotărârilor organelor de conducere ale Asociației și proprii, a prevederilor „Proiectului ANCMRR – 100”, activitate desfășurată sub deviza ANCMRR „Patrie, Onoare, Demnitate”.

Activitatea, cu caracter de analiză pentru perioada aprilie 2023 – martie 2024, a evidențiat și aprobat raportul cu realizările filialei județene cu propunerile rezultate în urma dezbaterilor, planul de activități pentru perioada următoare, bilanțul financiar – contabil pe anul 2023, bugetul de venituri și cheltuieli stabilit pentru anul 2024, raportul comisiei de cenzori și hotărârea adunării generale.

Raportul prezentat a fost realist și a reflectat foarte bine activitatea desfășurată de către membri și

comitet. S-a pus accent pe respectarea prevederilor Statutului Asociației, prin activități de cunoaștere a conținutului acestuia, precum și de înaintare a unor propuneri menite să îmbunătățească viața internă a filialei și Asociației. Totodată conducerea filialei a avut în atenție permanentă punerea în aplicare a Strategiei ANCMRR pentru perioada 2021-2025.

S-a subliniat necesitatea ca Biroul Permanent și Comitetul să se implice mai eficient în atragerea de noi membri, în special cei trecuți recent în rezervă, ceea ce ar duce la creșterea rolului și importanței filialei noastre și la asigurarea, în viitor, a revigorării organelor de conducere.

S-a acționat pentru revitalizarea legăturii cu cadrele militare active în vederea realizării unității de acțiune, menținerii relațiilor de camaraderie și cultivării sentimentelor de corp. Am menținut o colaborare foarte bună cu conducerile structurilor militare din garnizoana de reședință în ceea ce privește participarea la activități comune cu caracter aniversar la nivel municipiu și în cadrul județului, informarea membrilor filialei cu prevederile legislative referitoare la pensionarii militari, asigurarea resurselor umane și tehnice necesare înhumării celor care ne-au părăsit pentru totdeauna.

Filiala noastră are bune relații de colaborare cu Filiala Veteranilor de Război Botoșani, Cultul Eroilor „Regina Maria”, filialele cadrelor militare în rezervă și în retragere din MAI și SRI, Asociația

Militarilor Veterani și Veteranilor cu Dizabilități, Uniunea „Vatra Românească”, precum și cu Consiliul Județean al Persoanelor Vârstnice.

De remarcat că interesul camarazilor a fost conform așteptărilor, iar prezența în concordanță cu normele de participare stabilite.

Afirmăm cu toată răspunderea că Filiala județeană Botoșani „General Gheorghe AVRAMESCU” este o structură puternică, cu personalitate în cadrul ANCMRR – asociație de utilitate publică, cu membri de calitate, în măsură să apere interesele și drepturile membrilor și familiilor acestora.

Folosim acest prilej pentru a ura revistei „Rezerva Oștirii Române” cu ocazia sărbătoririi unui sfert de veac de apariție neîntreruptă un sincer „La mulți ani”!

PE DRUMUL ASCENDENT AL DEVENIRII

Col. (r) IOAN ACATICĂI

Președintele Filialei Județene Suceava a ANCMRR

În Structură asociativă de interes public, Filiala noastră este deosebit de apreciată la nivelul județului Suceava pentru competența sa și rolul social asumat pus la temelia servirii cu credință a intereselor cadrelor militare în rezervă și în retragere, membre ale acestei structuri. Hărnicia, priceperea și implicarea Filialei în problemele de interes ale județului au făcut pe membrii acesteia să devină tot mai căutați de către diverse instituții din județ, iar aceștia nu au dezamăgit niciodată. Și cum se putea altfel când am pus la baza muncii și activității noastre deviza ANCMRR „Patrie, Onoare, Demnitate”.

De la adunarea de constituire a acestei structuri, ca urmare a acțiunii hotărâte a unui comitet de inițiativă din care au făcut parte 22 ofițeri în rezervă și în retragere, din **24 mai 1990**, care a ales un comitet de conducere format dintr-un președinte, funcție în care a fost ales colonel (r) **Dumitru Vasile**, un primvicepreședinte și reprezentanți ai Secțiilor locale din Fălticeni, Vatra Dornei și Câmpulung-Moldovenesc, s-au împlinit iată 34 de ani. Ani de transformări multiple în primul rând în plan

organizatoric. Au fost ani în care eforturile depuse au fost deosebite dat fiind faptul că avalanșa sarcinilor trebuia neapărat rezolvată.

În 1992 la conducerea Filialei este ales gl.bg.(r) **Cojocaru Zaharia**, care printr-o asiduă activitate face din Filiala Județeană Suceava una de frunte în cadrul ANCMRR. În aceeași perioadă s-au remarcat de asemenea și cele patru Subfiliale respectiv: Vatra Dornei, Câmpulung-Moldovenesc, Fălticeni, Gura Humorului, la care între timp, s-a adăugat a cincea – Rădăuți. Patronimul Filialei Județene Suceava a ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza” este „Petru I Mușat”, de care membrii Filialei sunt deosebit de mândri.

La data de 7 decembrie 2009, prin Hotărârea nr. 39, Judecătoria Suceava acordă Filialei Județene Suceava „Petru I Mușat” a A.N.C.M.R.R. „Alexandru

Ioan Cuza” calitatea de persoană juridică română de drept privat și de utilitate publică și decide înscrierea sa în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor. Subfiialele din structura organizatorică a Filialei Județene Suceava funcționează în localitățile: Vatra Dornei, Câmpulung Moldovenesc, Rădăuți, Fălticeni, Gura Humorului. La conducerea Filialei Județene Suceava s-au aflat în timp: Col. (r) Dumitru Vasile – 1990-1992; Gl.bg. (r) Cojocaru Zaharie – 1992 – 2001; Col. (r) Acatincai Ioan – 2001 – în prezent.

Alegerea conducerii filialei (subfiialelor), a Comitetului, a Biroului Permanent, a Președintelui are loc la 4 (patru) ani. De-a lungul timpului, în activitatea filialei, inclusiv în cea de conducere s-au remarcat membrii actuali ai Biroului Permanent, Col. (r) Lungu Dumitru, Lt. col (r) Gheban Gheorghe, Cpt. cdor (r) Juravle Păunel, Lt. col.(r) Sălăgeanu Cristian, precum și Coloneii (r) Niga Neculai, Andriciuc Vasile, Staciuc Marcel, Grigore Constantin, Tănase Alexandru, Sahlean Dumitru, Cucu Viorel, Moisa Ionel, Mareniciu V., Crăciun C-tin, Ungureanu Gh.; M.m.(r) Davidel Dumitru, Plt. adj.(r) Belehuz C-tin și Popa Dan.

Între structurile militare active existente pe teritoriul județului Suceava cu care Filiala colaborează și este sprijinită remarcăm: C.M.J. Suceava – comandant Lt.col. Chirap Vasile; Unitatea Militară Dumbrăveni – comandant Mr. Crucinschi Mihaela; Colegiul Militar Național Câmpulung Moldovenesc – comandant Col. Lucian-Cătălin Cojocaru.

Filiala noastră are relații fructuoase cu toate personalitățile publice județene și orașenești aflate în funcții, respectiv: Prefectul Județului Suceava – Alexandru Moldovan; Președintele Consiliului Județean – Gheorghe Flutur; Primarul mun. Suceava – Ion Lungu.

Putem afirma faptul că, la nivel central conducerile Filialei și Subfiialelor au relații consolidate de cooperare cu liderii administrației publice locale, cu parlamentarii suceveni, cu comandanții și șefii UM din MApN și MAI., precum și cu președinții ANCMRR din MAI și SRI, ai Asociației Naționale a Veteranilor de Război și Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria” prin filiala Suceava, cu reprezentanții arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, Muzeul de istorie a Bucovinei, Universitatea „Ștefan cel Mare,, cu Direcția de Cultură și Patrimoniu a Județului Suceava.

Cu toate aceste entități, Biroul Permanent al Filialei Suceava a organizat și desfășurat sistematic simpozioane, informări, evocări, comemorări a personalităților istorice ale poporului român și a armatei sale, dar și a celor mai importante evenimente istorice de peste an. La datele stabilite de organizatori, Filiala Suceava a participat cu depuneri de coroane și flori, la ceremoniile militare cu ocazia zilelor festive și la monumentele eroilor. Anual, la data de 21 septembrie, în localitatea Păiseni, com. Cornu Luncii – Suceava, se comemorează Slt.p.m. Ion Grosaru. Semestrial se editează revista „Plăieși” a Asociației Cultul eroilor „Regina Maria” condusă de gl.bg.(r) Burlui Ion și „În vremea speranței” de către Subfiiala noastră Fălticeni, unde participă și cadre militare în rezervă și în retragere din Filiala Suceava a ANCMRR.

Parte din membrii Filialei sunt autori de cărți cu tematică militară cum ar fi: Coloneii (r) Gușu Doru, Popovici Mihai, Juncu Toader, Țăranu Petru, Schipor Ilie, precum și autori ai unor materiale și comunicări științifice prezentate în sesiuni de comunicări, simpozioane, mass-media etc.

Membrii din conducerea filialei au o legătură strânsă și o colaborare fructuoasă cu mass-media militară (Observatorul Militar, Rezerva Oștirii Române) și cu cotidienele sucevene: „Crai Nou” și „Monitorul de Suceava”. În aceste publicații au fost prezentate materiale cu privire la: „Rolul armatei române în păstrarea ființei naționale”; Ziua Rezervistului Militar, Ziua Armatei Române, Ziua Națională, Comemorarea zilelor Asociației Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere, popularizarea activităților proprii etc.

Vom face, în baza documentelor aprobate de Adunarea generală din martie a acestui an ca și pe viitor drumul nostru să fie ascendent.

Folosim acest prilej pentru a ura revistei „Rezerva Oștirii Române” cu ocazia sărbătoririi unui sfert de veac de apariție neîntreruptă un sincer „La mulți ani”!

PRIN NUMĂRUL DE ACTIVITĂȚI LA CARE PARTICIPĂM ANUAL DEMONSTRĂM DIN PLIN IMPLICAREA NOASTRĂ

Lt. col. (r) IOAN BRÂNCOVEANU
Președintele Filialei Județene Teleorman a ANCMRR

Pentru a dovedi implicarea și hărnicia filialei teleormănene prin numărul activităților la care participăm anual, am ales anul 2023. Am putea spune că acest an a fost unul de vârf al filialei prin numărul de activități la care am participat, atât organizatorice, aparținând filialei noastre, dar și celor din SNAOPSN cu care avem legături de colaborare, festive, comemorative, sportive etc.

Aducem în prim-plan, în cele ce urmează, activitățile de ordin organizatoric, constând în ședințe de birou, adunări generale, întâlniri periodice de lucru, pentru desfășurarea cărora cei care fac parte din Biroul și Comitetul Filialei se pregătesc cu seriozitate, având în vedere în primul rând cerințele Statutului ANCMRR, Hotărârea Conferinței Naționale a ANCMRR, Hotărârile Ședințelor Consiliului Director, Hotărârile Ședințelor BPC, precum și propriile hotărâri ale Adunărilor generale și Comitetului Filialei. Dăm o atenție deosebită îndeplinirii prevederilor din planurile anuale de activități și nu în ultimul rând, problemelor statutare în întregul lor. Toate acestea, ne-au dat puțința de a ne îndeplini în cele mai bune condiții multitudinea sarcinilor care ne revin. Urmărim astfel atingerea scopului și obiectivelor ANCMRR, înscrise în statut, la nivelul județului Teleorman.

În ceea ce privește legăturile noastre cu structurile județene ale c.m.r.r. din SNAOPSN la nivelul județului, evidențiem în primul rând Filiala Județeană Teleorman a ANCMRR din MAI și nu mai puțin pe cele aparținând Veteranilor de Război, Cultului Eroilor „Regina Maria” etc.

Subliniez în cele ce urmează, în primul rând preocuparea noastră privind calitatea vieții c.m.r.r. În acest sens am organizat o serie de activități în propriu sau împreună cu celelalte structuri asociative din județ, a cadrelor militare în rezervă și în retragere. Referindu-ne pe rând la activitățile organizate în propriu sau de către alte instituții din județ, pot spune că cele festive țin capul de afiș. Dintre toate cele desfășurate pe parcursul unui an de zile la nivelul județului, de către diferite instituții, noi participăm la 20-25 în fiecare an. Dintre aceste activități, aduc în prim-plan câteva: Ziua Protecției Civile, Ziua Poliției Române, Ziua Jandarmeriei, Ziua Veteranilor de Război, Ziua Drapelului, Ziua Armatei Române, Ziua Națională a României, Ziua Județului Teleorman, Ziua ANCMRR, Ziua Rezervistului Militar.

Desfășurăm sau comemorăm împreună cu unele instituții, dar și cu unele asociații militare sau civile un număr însemnat de activități comemorative, dintre care se detașează cea privind **Tăierea Capului lui Mihai Vodă Viteazul**, comemorare la care participăm în fiecare an, începând cu 2012, în ziua de 9 august, la Mănăstirea Plăviceni din comuna Plopui Slăvițești (imaginea alăturată).

În cadrul Județului Teleorman îl comemorăm de asemenea pe scriitorul **Marin Preda**, participând de fiecare dată la evocările și simpoziioanele ce se organizează privind viața și opera acestuia, care, într-o bună măsură are izvor de inspirație locul în care s-a născut. Nu este de mirare că teleormănenii păstrează în casele lor lucrări din operele acestui mare scriitor român.

Comemorăm de asemenea, cu adâncă pioșenie, la 22 Decembrie, în fiecare an, pe Eroii Militari Teleormăneni căzuți în Revoluția din 1989 pentru libertatea nemului românesc.

La nivelul Filialei noastre, dăm o importanță deosebită activității sportive, respectiv „Cupa Rezervistului Militar”, care va ajunge în 2024 la cea de-a IV-a ediție.

Dintre activitățile deosebite la care filială noastră a participat și participă, sunt evocările, mesele rotunde,

simpozioanele ș.a. Dintre temele abordate amintim: „174 de ani de la Proclamația de la Izlaz” – organizată de Primăria Izlaz; „Rezerviștii – locul lor în societate”, desfășurată la Cercul Militar din București; „Ziua Persoanelor Vârștnice” (prefectura Județului Teleorman); „Teleormanul în Primul Război Mondial” (Cercul Profesorilor de Istorie), „Manevra de la Flămânda” – expunerea col. (r) Tudor Mămăligan (ANCMRR din MAI) și încă multe altele.

Am punctat doar o parte dintre activitățile noastre. Sperăm ca dumneavoastră, cititorii, să vă faceți o imagine despre aceste activități care ne țin aproape de viața militară și civică a județului și ne mobilizează

pentru întărirea mereu a vieții Filialei, o filială care-și desfășoară activitatea într-un județ cu multe realizări în plan politic, social, istoric, cultural și care în prezent se află pe un drum mereu ascendent.

Remarcăm, în final faptul că, Adunarea Generală din acest an a stabilit noi orizonturi ale activității noastre în ideea de a face tot ce ne stă în putință pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor „PROIECTULUI ANCMRR – 100”.

Folosim acest prilej pentru a ura revistei „Rezerva Oștirii Române” cu ocazia sărbătoririi unui sfert de veac de apariție neîntreruptă un sincer „La mulți ani”!

NE PREGĂTIM SĂ SĂRBĂTORIM ZIUĂ REZERVISTULUI MILITAR

Cdor (r) ROMEO STOICA

Primvicepreședintele Filialei Județene Tulcea a ANCMRR

Rezerviștii militari de astăzi sunt cadrele militare de ieri, care au muncit în armată cu responsabilitate și competență, în condiții grele, de multe ori periculoase, suportând privațiuni și servituții deosebite. Ei au fost la dispoziția instituției și statului român 24 de ore din 24, în fiecare zi, inclusiv în cele de sărbătoare.

De multe ori și-au neglijat familia și orice interese personale, în numele îndatoririlor de serviciu. Au fost obligați să lucreze oriunde în țară sau în afara granițelor, acolo unde au cerut interesele statului. Au schimbat garnizoana de reședință ori de câte ori li s-a cerut, renunțând la casă și la relațiile sociale pe care,

în mod firesc, și le construiește orice familie. Au fost obligați să renunțe la locul de muncă al soției și la confortul copiilor, nevoiți, și ei, să schimbe instituția de învățământ sau chiar profilul pregătirii.

Într-o anumită perioadă, în configurația statutului de cadru militar s-au adăugat și alte dimensiuni, astăzi considerate anormale, dar trăite de către rezerviști, în mod efectiv. Este vorba despre misiunea de constructor, șef de lucrări sau coordonator de șantier în economia națională. Canalul Dunăre-Marea Neagră, metroul bucureștean, drumul național Transfăgărășan, Palatul Parlamentului, autostrada București-Pitești, marile hidrocentrale, combinatele siderurgice, sistemele de irigații, infrastructura porturilor și multe alte obiective economice s-au construit cu contribuția masivă a armatei, evident sub conducerea multora dintre rezerviștii de astăzi. Se pot adăuga, aici, campaniile de împăduriri, toate campaniile agricole, munca în minele de cărbuni și foarte multe alte lucrări. Dat fiind specificul instituției militare, cadrele din armată au fost prezente în toate locurile și în toate momentele

fierbinți din evoluția țării, inclusiv în nefericitele situații de cutremure, inundații sau alte calamități naturale. De asemenea, oamenii de bună credință și cei care au studiat evenimentele din decembrie 1989 recunosc faptul că, victoria revoluției a fost asigurată și cu contribuția importantă a armatei. Întotdeauna militarii s-au integrat în viața societății, ca niște cetățeni responsabili, activi și loiali.

Am să amintesc câte ceva și din activitatea ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza”, Filiala Județeană Tulcea „Contraamiral IACOB BĂLAN”, că așa este normal, mai ales că anul viitor finalizăm „Proiectul ANCMRR – 100”.

În luna februarie 1991 (deci acum 33 de ani) ca urmare a inițiativei unui inimos grup format din: - Cdor (r) VĂRZAN ȘTEFAN – președintele OJMRR Tulcea; - lt. col. (r) ZALE CONSTANTIN – vicepreședinte OJMRR Tulcea; – col. (r) GIOL ALEXANDRU – secretar executiv OJCMRR Tulcea; – cдор (r) STOICA CHIRIAC – membru OJCMRR Tulcea; - asp. (r) MĂNUȚĂ MARIN – casier OJCMRR Tulcea; – col. (r) RADE GHEORGHE – membru OJCMRR Tulcea a luat ființă Organizația Județeană a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere din Tulcea.

ANCMRR Filiala „Contraamiral IACOB BALAN” Tulcea are Statut Juridic, fiind o Asociație nonprofit, nonguvernamentală. De-a lungul anilor, de la înființarea Organizației Județene a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere, ANCMRR – Filiala Județeană Tulcea, a fost condusă de către cдор (r) VĂRZAN ȘTEFAN – 1991 – 1996, cдор (r) PĂRVU NICOLAE – 1996 – 2011, col. (r) STROE EUGEN – 2011 – 2012, din 2012 – 2017 contraamiral de flotilă (r) FILIP NICOLAE, iar din 2017 și în prezent, cдор (r) ZAHARIA ION, ofițeri

cu o înaltă probitate morală, care în timpul activității s-au remarcat prin rezultatele obținute profesional, contribuind prin diverse acțiuni la promovarea imaginii armatei, la cultivarea trecutului glorios al poporului român prin desfășurarea de acțiuni cultural – educative.

De-a lungul anilor, contribuții însemnate la activitatea filialei au mai avut cдор (r) JERCAN GHEORGHE, cдор (r) STOICA ROMEO, col. EPURE ROMICĂ, col. (r) NĂSTAC GHEORGHE, cpt. cдор (r) DUMITRESCU OVIDIU, cдор (r) AVRAM ENCIU, col. (r) SOLOM DRAGOȘ, cдор (r) BĂCANU GHEORGHE, lt. col. (r) med. SICINSCHI NICOLAE MIOARA, col. (r) SERBENCU SAVA, cдор (r) COBUZ NICOLAIE, col. (r) DIACONU IONEL, lt. cдор (r) CHERCIU VICTOR, m.m.pr. (r) DAMIAN ION și nu în ultimul rând lt. (r) TOADER GHEORGHE. Unii dintre cei amintiți, „trecând în lumea celor drepți”.

De remarcat că printre membrii filialei sunt ofițeri care au avut, în perioada activității, funcții importante în SMG sau SMFN, cum ar fi: contraamiral de flotilă (r) FILIP NICOLAE, cдор (r) CIOBANU PAUL, cдор (r) CIORBARU EUGEN și col. (r) BUCUR ION, desfășurând misiuni și în afara granițelor țării. Cдор (r) BĂCANU GHEORGHE, publică frecvent articole sociale și economice în reviste de specialitate.

Ar fi de amintit mai mulți membrii care fac onoare uniformei pe care au purtat-o, însă ne rezumăm deocamdată la cei enumerați. Oricum au toată stima și considerația noastră. În ultima perioadă, multe dintre activitățile A.N.C.M.R.R. „Alexandru Ioan Cuza”, filiala „Contraamiral IACOB BĂLAN” Tulcea, s-au desfășurat în cooperare cu ANCMRR –

MAI filiala Tulcea, cum ar fi întruniri, întreceri sportive, acestea având menirea să întărească relațiile între membrii celor două filiale.

Pentru îndeplinirea „Proiectului ANCMRR 100”, conducerea filialei a organizat activități culturale și sportive la care o contribuție însemnată au avut-o cdor (r) ZAHARIA ION, col. (r) AVRĂMOAICA CONSTANTIN, mr. (r) LEONTE FLORIN și cdor (r) STOICA ROMEO.

31 Mai – Ziua Rezervistului Militar ne oferă onorantul prilej de a exprima deplina apreciere față de cei care au scris pagini de eroism la toate

marile construcții ale României. 31 Mai este un moment important, impregnat de simbolism și semnificații speciale, aceste semnificații sunt cu atât mai profunde cu cât istoria a probat de-a lungul timpului legătura strânsă dintre interesele națiunii române și cele ale armatei.

Folosim acest prilej pentru a ura revistei „Rezerva Oștirii Române” cu ocazia sărbătoririi unui sfert de veac de apariție neîntreruptă un sincer „*La mulți ani!*”!

LA MULȚIANI SĂNĂTOȘI REZERVISTILOR ȚĂRII!

DOUĂ FILIALE LOCALE CU CARE NE MÂNDRIM

Gl. bg. (r) CONSTANTIN MĂLĂESCU
Președintele Filialei Județene Prahova a ANCMRR

Așa după cum se cunoaște, filialele locale au un loc bine stabilit în structura ANCMRR, bucurându-se de toată atenția celor județene din care fac îndeobște parte.

Filiala Județeană Prahova a ANCMRR are în componența sa două structuri de acest fel, respectiv: Filiala Orășenescă Câmpina și Filiala Orășenească Breaza. Două structuri cu un număr nu prea mare de membri, dar care, prin activitatea lor, au reușit să coaguleze cadrele militare în rezervă și în retragere din aceste două localități și să le antreneze în îndeplinirea de calitate a sarcinilor pe care și le-au asumat cu ocazia înființării lor.

Președinții acestora: *colonel (r) Marian Dulă* și respectiv *locotenent-colonel (r) Constantin Dobre*, reușesc pe baza unor prevederi din Planul anual de activități ale Filialei Județene, dar și pe baza unor sarcini pe care și le asumă, mai ales în strânsă legătură

Col. (r) Dulă Marian premiază elevi ai Colegiului Național Militar „Dimitrie Cantemir” Breaza

cu organele locale, ale puterii și administrației de stat, să desfășoare activități pline de miez, în folosul cetății ori de câte ori este nevoie. Aceste activități la care participă, i-au făcut cunoscuți în orașele lor de reședință, locuitorii acestora având numai cuvinte de laudă la adresa lor.

În scurtele rapoarte pe care le-au prezentat la Adunarea Generală a Filialei Județene Prahova a ANCMRR din acest an, cei doi au adus în prim-plan o seamă de realizări ale filialelor locale prahovene pe care le păstoresc, din diferite domenii de activitate, mândrindu-se astfel cu rezultatele pe care le obțin și care au în spatele lor, grija permanentă a situării în frunte, indiferent de faptul că nu totdeauna sarcinile pe care și le impun sunt ușoare. A fost o adevărată plăcere să constatăm că sunt hotărâți ca și pe viitor să nu dezmințim în activitatea lor. Ei sunt gata oricând să împărtășească din experiența căpătată pe parcursul anilor de activitate și celorlalte structuri, așa cum a făcut-o în repetate rânduri Filiala Orășenescă Câmpina. Invităm să o facă și Breaza!

Colegii din cele două filiale locale dau dovadă de răspundere și grijă în îndeplinirea de calitate a sarcinilor statutare pe care și le-au asumat încă de la înființare, lucru cu care noi, cei din Filiala Județeană Prahova a ANCMRR ne mândrim.

Cei doi președinți pe care i-am adus în prim-plan sunt hotărâți să ia parte la *Proiectul ANCMRR – 100*, tocmai prin rezultatele lor, onorând în acest fel faptele înaintașilor noștri.

FILIALA SECTORULUI 1 BUCUREȘTI S-A ALĂTURAT „PROIECTULUI ANCMRR – 100”

Col. (r) ALEXANDRU LEORDEAN

Imaginea de ansamblu a Asociației Naționale a Cadrelor Militare din Rezervă și Retragere „Alexandru Iona Cuza” se compune, precum un vitraliu bine ansamblat, din activitatea și realizările celor aproape 60 de filiale din județele țării și din sectoarele Bucureștiului. Cadrele militare active și-au desfășurat activitatea în unități, mari unități, instituții militare, comandamente cu reponsabilități de apărare, în diferite provincii ale României, acolo unde au primit repartii sau ordin de încadrare.

În rezervă sau în retragere, cadrele militare provenite din cele active au rămas aproape în totalitate cu domiciliul în garnizoanele în care au avut funcții și responsabilități pe linie de apărare. Și mulți dintre ei s-au înscris chiar din vara anului 1990 în formele asociative de început, pentru o continuitate responsabilă în utilizarea potențialului lor profesional.

Filiala Sectorului 1, a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere care și-au desfășurat activitatea în unități ale Ministerul Apărării și aveau domiciliul în acest sector al Capitalei, a luat ființă în luna septembrie 1990, la inițiativa unui grup de pensionari militari din armată, printre care mulți generali și colonei cu funcții importante în structurile armatei române.

După constituirea Uniunii Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere (UNCMRR) și crearea structurilor organizatorice și de conducere ierarhică ale acesteia, Filiala Sector 1 a intrat în subordonarea Organizației Municipiului București – UNCMRR, fără drept de a se constitui ca o entitate cu drepturi de persoană juridică. Timp de 16 ani Filiala sectorului 1 și-a desfășurat activitatea într-o asemenea situație. Totuși, conducerea Filialei sectorului 1 s-a caracterizat prin stabilitate, președinții aleși ai asociației au avut continuitate pe perioade lungi: colonel (r) Bejenaru Dumitru 1991 – 1997, colonel/gl. bg. (r) Constantinescu Stan 1997 – 1917.

Conferința Națională Extraordinară a ANCMRR din 31 mai 2007, prin Hotărârea luată și prin Statutul adoptat, a desființat Organizația Municipiului București a ANCMRR. În aceste

condiții Filiala Sectorului 1, împreună cu celelalte filiale ale sectoarelor Capitalei au devenit entități organizatorice cu drepturi statutare ca și ale filialelor județene (fostele organizații județene UNCMRR), cu drept de a obține calitatea de persoană juridică de utilitate publică, în conformitate cu actele normative în vigoare și să fie înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor al Judecătoriei Sectorului 6 al Capitalei la 13.09.2008.

La acea dată Filiala Sectorului 1 era una cu efectivele cele mai numeroase dintre structurile asociative ale cadrelor militare în rezervă și retragere constituite legal după 1990, avea ca membri mulți generali în rezervă, care au fost promovați în timp pe funcții importante în structurile de conducere, ca membri în Consiliul Director, în Biroul Permanent Central, contribuind la mersul ascendent al filialei. În conducerea Filiale Sectorului 1 au avut un rol important colonel (r) Vasile Bilanici, secretar executiv, colonel (r) Neculai Aciobotăriței, casier-contabil de la constituirea filialei și până în prezent, fondator al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Militari din București, general de brigadă (r) dr. Ion Ganea, vicepreședinte, colonel (r) Cotolan Gheorghe, vicepreședinte în 2008, apoi prim-vicepreședinte și din 2017 președinte al filialei până în 2022, în prezent fiind președinte de onoare al acestei filiale.

Începând din 2022 Filiala Sector 1 a ANCMRR are o nouă conducere: președinte – comandor (r) Gociu Gheorghe, prim-vicepreședinte col. (r) Munteanu Aurel.

Obiectivul principal al biroului Filialei Sectorului 1, în contextul pregătirii pentru „Proiectul ANCMRR-100” îl reprezintă atragerea de noi membri și angrenarea lor în optimizarea acțiunilor Asociației, în acțiunea de popularizare a rolului ei, alături de celelalte filiale din Capitală și din țară, pentru ridicarea gradului de atractivitate a activității asociative a militarilor în rezervă și în retragere. Ne dăm seama că nu este ușor, dar ce este ușor? Sperăm să dăm un exemplu din acest punct de vedere.

Folosim acest prilej pentru a ura revistei „Rezerva Oștirii Române” cu ocazia sărbătoririi unui sfert de veac de apariție neîntreruptă un sincer „*La mulți ani!*”

RELAȚII INTERNAȚIONALE

PREZENȚA INTERNAȚIONALĂ A ANCMRR

Gl. mr. (r) dr. MARLAN BUCIUMAN
Primvicepreședinte al ANCMRR

1. Așa după cum știți Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezerva și Retragere „Alexandru Ioan Cuza” (ANCMRR) este membră cu drepturi depline, începând din 2021, la două structuri asociative de esență internațională aflate sub egida NATO, respectiv; **Confederația Interaliată a Ofițerilor Medici în Rezervă –CIOMR** și la **Uniunea Asociațiilor Ofițerilor în Rezervă din Europa – Inițiativa Gaminger-Europe (GIE).**

Până în prezent, participarea reprezentanților Asociației noastre, și implicit reprezentarea României, în aceste formate, a fost asigurată, prin funcționarea, cu succes a două „Delegații permanente” ale ANCMRR la CIOMR și GIE, compuse din membri ai Asociației noastre, constituite pe bază de voluntariat și competențe profesionale specifice.

Instituția „**Delegațiilor permanente**” este generată de calitatea de membru cu drepturi depline la structuri asociative internaționale, iar funcționarea acestora este supusă reglementărilor din Statutele și practicile acestor structuri, uniforme pentru țările membre.

Mecanismul de funcționare și de reprezentare a „Delegațiilor permanente”, în conformitate cu cele enunțate mai sus, a fost reglementat prin Regulamentele de Organizare și Funcționare (ROF), anexe la ROF-ul Asociației noastre.

În temeiul acestor ROF-uri delegațiile la cele două structuri au avut mandat de funcționare de minimum doi ani.

A fost deci necesar să reconstituim/reconfigurăm și/sau completăm componența Delegațiilor noastre la cele două structuri asociative mai sus amintite.

Delegațiile permanente sunt constituite din membri ai ANCMRR care consimt, pe bază de voluntariat și fără pretenții suplimentare față de statutul de membru al ANCMRR, să se implice în planificarea, organizarea, relaționarea, desfășurarea și participarea la activitățile internaționale sau la nivel național în conformitate cu Statutele și agendele CIOMR și GIE.

Delegațiile permanente ale ANCMRR, astfel constituite din membri ai ANCMRR, ofițeri și/sau subofițeri sunt entități cu autonomie managerială și de gestionarea fondurilor alocate prin prevederile Ordinului Ministrului Apărării nr M161/2018

cu completările și modificările ulterioare privind participarea membrilor acestora la activitățile internaționale sau la nivel național, organizate de către CIOMR și GIE.

Membrii Delegațiilor permanente pot fi; ofițeri sau subofițeri activi, în rezervă, membri ai ANCMRR, ai Asociației Medicilor și Farmaciștilor Ofițeri în Rezervă – AMFOR, ai tuturor asociațiilor cu care ANCMRR are raporturi de cooperare.

Calitatea de membru al delegației presupune, în principal; grad de nivel maxim general de brigadă pentru șeful delegației, cunoștințe bune și foarte bune de limba engleză sau o altă limbă de circulație internațională, experiență în relaționare internațională și eventual standarde NATO, cunoștințe IT și tehnoredactare IT - în cazul delegației la CIOMR, minimum un membru să aibă pregătire medicală de orice natură.

Compunerea acestora, de principiu, constă în; Șeful delegației, locțiitorul acesteia, secretarul organizatoric și 2 la 3 membri.

Delegațiile permanente pot asigura, prin sistemul de relaționare cu CIOMR și GIE participarea reciproc avantajoasă și a altor persoane și/sau personalități cu expertiză în varii domenii, funcție de tematica evenimentului organizat (ex. dezbaterile în Comitetul pentru Cercetare Științifică Medicală sau Medicina Operațională ale CIOMR), cu asigurare financiară în conformitate cu reglementările în vigoare.

Filiala Județeană Giurgiu la Plovdiv

Comemorare eroi germani

În anul 2023 s-a încheiat mandatul Delegațiilor permanente ale ANCMRR la cele două structuri asociative la care Asociația noastră este membră cu drepturi depline.

Din acest motiv Departamentul Relații Internaționale a demarat procedurile de selecții a candidaților pentru a încadra cele două Delegații cu începere din 26 octombrie 2023 și finalizare la 01 martie 2024.

După analiza și selecția candidaturilor primite de la filialele noastre, Departamentul a supus, în Conformitate cu ROF-urile celor două delegații, aprobării Biroului Permanent Central în ședința sa din 19 martie a.c. propunerile cu componența delegațiilor, astfel:

Delegația Permanentă a ANCMRR la GIE se compune din următorii:

- Șeful delegației – Col. (r) ing. Sergiu GHINDĂ – filiala Sector 3;

- Înlocuitorul șefului delegației – Col. (rtr.) ing. Mihai PALFI filiala Sector 5;

- Secretar – Col.(r) dr. ing. Aurel IACOBESCU filiala județeană Sibiu;

- Membri – Gl.bg. (r) Dan Niculescu filiala Sector 5.
 - o Col. (r) Aurel MUNTEANU filiala Sector 1;
 - o Col. (r) Marian DINCĂ filiala județeană Bihor;
 - o Col. (r) Valentin CHPTANARIU filiala județeană Botoșani;

- o Col. (r) dr. ing. Daniel Nicu PLEȘCAN filiala Sector 3;

- o Lt.col.(r) Gheorghe BALZS Filiala Satu Mare.

Delegația Permanentă a ANCMRR la CIOMR se compune din următorii:

- Șeful delegației – Col. (r) medic dr. Iulian Ion PETRESCU filiala Sector 6;

- Înlocuitorul delegației – Lt. col. (r) Dinu CHIORALIA filiala județeană Bistrița-Năsăud;

- Secretar – urmează a fi desemnat în curând;

- Membri – Gl.bg. (r) Dan Niculescu filiala Sector 5.
 - o Col.(r) medic Viorel PLEȘA filiala județeană Mureș;

- o Mr. Medic dr. Grigore ANDRAȘ filiala județeană Bihor.

Din analiza datelor personale ale ofițerilor selecționați a rezultat că aceștia au o foarte bună experiență profesională dobândită în unități operative, teatre de operații Irak și Afganistan, statele majore ale unor comandamente NATO și diplomatie militară. Parte dintre aceștia au acumulat experiență și prin faptul că au făcut parte din componența Delegațiilor Permanente anterioare și au participat sau au organizat activități pe care cele două structuri asociative internaționale le-au planificat și desfășurat.

Având în vedere calitățile personale ale membrilor noilor Delegații, în pofida unui scepticism anterior manifestat, trebuie să recunoaștem, fără puțință de tăgadă că ANCMRR dispune de resurse competitive, de valoarea camarazilor străini cu care colaborăm.

Biroul Permanent Central felicită pe cei selecționați pentru că s-au angajat în mod responsabil la promovarea prestigiului și notorietății ANCMRR și implicit a imaginii Armatei Române pe plan internațional. Mult succes stimați camarazi membrii ai Delegațiilor Permanente ale ANCMRR!

2. Anul 2023 a marcat noi jaloane în îmbunătățirea notorietății și reprezentativității ANCMRR în plan internațional. Ședința Consiliului Director din mai 2023 a făcut un pas istoric în cadrul acestuia, marcând pentru prima dată prezența unei componente internaționale, în desfășurarea acesteia. Cu acest prilej am avut ca oaspeți delegațiile conduse de președintele Asociației Rezerviștilor și Veteranilor din Republica

Vizita membrilor Filialei Județene Arad la Szeghed

Moldova și președintele Asociației Rezerviștilor din Forțele Armate Germane.

Consiliul Director a mai marcat un eveniment deosebit, respectiv semnarea Acordului de Parteneriat cu Asociația camarazilor moldoveni. Simpozionul pe tema „*Rolul și locul mișcării asociative a rezerviștilor în actualul context internațional*” a avut de asemenea o factură internațională prin expunerile celor doi invitați.

În conformitate cu planul de Relații Internaționale, în plan bilateral, s-au continuat demersurile și activitățile de relaționare cu structurile asociative prin convenirea deschiderii de noi contacte cu camarazii din Albania, Slovacia și Republica Cehă, precum și reînnoirea Acordului de Cooperare cu Slovenia.

În cadrul structurilor asociative internaționale, delegația permanentă la Uniunea Asociațiilor Ofițerilor în Rezervă din Europa-Inițiativa Gaminer-Europa a participat la Conferința de primăvară, 24-27 mai 2023, a Inițiativei desfășurată la Skopje, în Macedonia de Nord.

În cadrul Confederației Interaliatelor a Ofițerilor Medici în Rezervă-CIOMR am participat la toate cele patru Conferințe, inclusiv Congresul de vară, numai în format virtual. Intervențiile și materialele prezentate de reprezentantul nostru au fost foarte bine apreciate în cadrul Comitetului pentru Medicină Operațională.

Un eveniment care a probat incontestabil capacitatea ANCMRR de a se afirma pe plan internațional și de

a-și câștiga un rol de lider regional în cadrul structurilor asociative din plan regional a fost organizarea la Sibiu, cu sprijinul Academiei Forțelor Terestre a Conferinței de toamnă a Inițiativei Gaminer-Europa, în perioada 06-08 octombrie 2023.

Rețin atenția câteva elemente cu rezonanță istorică: depunerea candidaturilor pentru a deveni membri cu drepturi depline din partea Republicii Moldova și a Albaniei; definitivarea noului Statut, schimbarea titlaturii Inițiativei de la Uniunea Asociațiilor Ofițerilor în Rezervă din Europa Centrală la Uniunea Asociațiilor Ofițerilor în Rezervă din Europa – Inițiativa Gaminer – Europe – GIE; revitalizarea site-ului Inițiativei cu sprijinul delegației Sloveniei.

În cadrul relațiilor bilaterale de la nivel local dinamica activităților cu partenerii din Republica Moldova, Bulgaria, Serbia și Ungaria a manifestat un trend ascendent revenit la nivelul și ponderea de dinainte de pandemie.

Filiala ANCMRR Câmpina a facilitat participarea unei echipe de rezerviști militari voluntari la competiția aplicativă militară organizată de camarazii germani unde aceasta a câștigat un loc trei la tirul cu arma.

În anul 2023, în conformitate cu prevederile Planului de Relații Internaționale al ANCMRR s-au desfășurat la nivel central: primiri 3, plecări 4. La nivel local: primiri 11, plecări 11, TOTAL = 29 activități. S-au remarcat Filialele Județene Arad, Timișoara, Bihor, Satu Mare, Iași, Giurgiu.

OPINII

ȘCOLILE MILITARE DE OFIȚERI DE REZERVĂ UN MODEL AL FORMĂRII REZERVEI DE CADRE PENTRU ARMATA ROMÂNIEI

*Col. (r) RADU-COSTEL CIUPERCĂ,
Președintele Filialei Județene Bacău*

Cele două războaie mondiale au demonstrat că pierderile de pe front pot fi compensate de rezerva armatei dinainte pregătită. În prezent, rezerva armatei reprezintă o categorie de forțe foarte îmbătrânită, respectiv undeva la vârsta medie de 48 de ani. Rezerva armatei a rămas la nivelul anului 2007, când s-a renunțat la serviciul militar obligatoriu, la trei ani după intrarea în NATO, iar calculele arată că cel mult până în anul 2031, armata română nu va mai avea de loc rezerviști. Apărarea eficientă nu se poate face doar cu efectivele existente la pace, ci doar în strânsă legătură cu convocarea și participarea rezerviștilor.

Conform art. 55 alin. 1 din constituție: „*Cetățenii au dreptul și obligația să apere România*”. Deci apărarea României nu este nici facultativă, nici voluntară. Plecând de la aceste considerente majore, a necesității pregătirii serioase a rezervei de cadre încă din timp de pace, vrem să subliniem preocupările înaintașilor noștri în acest sens. După Primul Război Mondial problema pregătirii ofițerilor de rezervă și-a menținut importanța, deoarece nevoile de cadre crescuseră, la mobilizare trei sferturi din necesarul de ofițeri ai armatei va fi constituit din ofițerii de rezervă. Această necesitate a determinat ca între anii 1920-1925 să se dezvolte o rețea de Școli militare de ofițeri de rezervă.

Prin Ordinul Circular nr. 7/29 septembrie 1920 al Ministerului de Război, s-a stabilit structura Școlilor

militare de ofițeri de rezervă care erau propuse a se înființa între anii 1920-1921. În Ordin se prevedea expres că pentru Corpurile 3 și 4 Armată, Basarabia și Bucovina, va funcționa o Școală Pregătitoare de Ofițeri de Infanterie de Rezervă. În consecință, la data de 14 octombrie 1920, în baza Ordinului circular nr. 9 s-a înființat în garnizoana Roman, Școala Pregătitoare de Ofițeri de Rezervă. În conformitate cu prevederile articolului 52 din Legea Recrutării, erau admiși să candideze la Școala Pregătitoare de Ofițeri de Rezervă tinerii care dețineau diplomă de bacalaureat, absolvenții școlilor profesionale cu dreptul de a continua studiile în învățământul superior, precum și absolvenții școlilor normale de învățători cu diplomă de capacitate. La 1 noiembrie 1920, în Școală funcționau 18 ofițeri, 23 reangajați, 70 trupă și 301 elevi. În 1923, Școala își mărește efectivul la 4 companii de elevi, iar după trei ani de funcționare în garnizoana Roman, în baza Înaltului Decret nr. 1674 din 12 aprilie, se ordonă mutarea Școlii Pregătitoare de Ofițeri de Rezervă „Roman” în garnizoana Bacău, precum și schimbarea denumirii școlii în Școala Pregătitoare de Ofițeri de Rezervă nr. 2 Bacău.

Sub comanda noului comandant, locotenent-colonelului Lăzărescu Nicolae se întocmește, în anul 1923, un „*Proiect pentru reorganizarea școlilor pregătitoare de ofițeri de rezervă de infanterie*” în cuprinsul căruia este definit pentru prima dată scopul acestui gen de școli militare:

„*Scopul școlilor pregătitoare de ofițeri de rezervă este de a da instrucțiunea și educațiunea militară tinerilor cu termen redus*”. Noul local al școlii din garnizoana Bacău a fost stabilit în cazarma Regimentului 29/4 Obuziere, care, deși nu satisfăcea în totalitate nevoile de învățământ, asigura în mare măsură desfășurarea procesului de instrucție și de educație al elevilor militari, mai ales prin spațiile puse la dispoziție, pentru a forma din ei buni conducători de subunități în Școala Pregătitoare de Ofițeri de Rezervă nr. 2 Bacău. În anul 1924, Școala Pregătitoare de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău s-a mutat la Ploiești. Patronii

spirituali ai Școlii de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău au fost „Sfinții Trei Ierarhi, Vasile, Grigore și Ioan”, sărbătoriți de Biserica Ortodoxă Română în fiecare an, la data de 30 ianuarie. Preocuparea pentru un învățământ militar care să formeze buni comandanți de subunități în timp de război este reliefată și prin modul de selecție și apreciere a elevilor Școlii Militare de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău. Numărul candidaților la cele 400-500 locuri au fost 1220 în 1937, 1258 în 1928 și 1864 de candidați în 1929. Drept dovadă a înaltului profesionalism dovedit de către cadrele didactice ale școlii, precum și de elevii acesteia în procesul de instruire, stau și concluziile desprinse în urma inspectării școlii de către eșaloanele superioare. Astfel, în raportul întocmit în urma unei inspecții efectuate la data de 24 mai 1929, se arăta printre altele, faptul că: „Școala de ofițeri de rezervă din Bacău este îndrumată pe o cale sănătoasă și laudabilă”. La o altă inspecție efectuată de generalul Nicolae Petală în același an, 1929, se arăta: „Comandantul și ofițerii școlii își dau toată silința să formeze ofițeri de rezervă la înălțimea nevoilor pe care le are infanteria”.

În perioada anilor 1930-1937, la Școala Militară de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău pentru 520 de locuri scoase la concurs numărul de candidați a oscilat între 960 și 1770, ceea ce arată un aflux mare de tineri dornici să urmeze cariera militară în arma infanterie, în această perioadă au fost școlarizați câte 520 de elevi, adică 4160 de elevi. Programul de pregătire în Școlile militare de ofițeri de rezervă era identic cu cel din Școlile de ofițeri activi, diferența fiind făcută de numărul de ore de studiu, în primul caz, numărul acestora fiind mai redus.

Școala Militară de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău a fost inspectată în anul 1937 de către comandantul școlilor militare de infanterie care preciza: „Școala Pregătitoare de Ofițeri de Rezervă de Infanterie este la înălțimea nevoilor pe care le are infanteria noastră, în special și armata, în general. Comandantul școlii împreună cu subordonații săi, lucrează cu tot devotamentul și pricepera de a pregăti cât mai bine pe elevi. Aduc mulțumirile mele comandantului și tuturor

ofițerilor pentru zelul și munca pricepută și cu folos ce depun neîncetat în folosul patriei”.

Implicațiile evoluției politico-militare din anii 1936-1941 s-au resimțit și în procesul pregătirii ofițerilor de rezervă, în 1940 în Școala instruindu-se trei serii de elevi t.r. În ziua de 22 iunie 1941, data intrării României în cel de-Al Doilea Război Mondial, a fost primit Ordinul telegrafic nr. 350.911 al Marelui Stat Major, care ordona încetarea temporară a activității școlii. Ofițerii, subofițerii și elevii T.R. urmau să fie repartizați la corpurile de armată de unde proveneau. În baza Ordinului nr. 85.791 al Marelui Stat Major din 1942, școala își reia activitatea în garnizoana Bacău, având în structură un batalion cu cinci companii T.R. și o companie depozit. Începând cu anul 1942, durata de școlarizare a fost redusă la doi ani, tinerii ofițeri urmând a fi repartizați la unități aflate pe front.

La data de 1 aprilie 1943, Școala Militară de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău a fost inspectată de către conducătorul statului, mareșalul Ion Antonescu, însoțit de ministrul de război, generalul Constantin Pantazi. Concluziile mareșalului Ion Antonescu sunt redată în Registrul Istoric al școlii:

„[...] Am găsit școala în condiții exemplare. Metoda de instruire superioară. Ținuta elevilor admirabilă. Instructorii perfect puși pe front. Gospodăria și instruirea foarte bune. Mulțumesc comandantului și ofițerilor, la toți pentru munca și conștiința lor”.

În anul școlar 1942-1943, pregătirea elevilor se derula pe timp de doi ani, batalionul anului întâi avea trei companii de pușcași a trei plutoane și o companie de mitraliere, iar anul doi avea două companii de pușcași a trei plutoane și o companie specialități.

La data de 17 aprilie 1944, Școala de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău s-a refugiat în garnizoana Ineu, împreună cu cei 600 de elevi T.R., cu materialul necesar instrucției și cu armamentul din dotare.

După data de 23 august 1944, Școala de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău a primit misiunea de luptă de a apăra defileul Crișului Alb în raionul

localităților Ineu și Gurahonț. În ziua de 16 septembrie 1944, efectivul de elevi T.R. al școlii s-a opus contraatacului executat de către trupele hortyste de mărimea a trei regimente de infanterie din Corpul 4 Armată ungar, pe aliniamentul Cărănd-Prunișor-Sebiș. Apogeul acestei încleștări a fost atins la data de 18 septembrie 1944, atunci când și-au pierdut viața 14 elevi T.R., 18 au fost răniți, iar 12 au fost dați dispăruți.

În ciuda acestui bilanț tragic, acțiunile de luptă ale elevilor școlii au continuat până la data de 21 septembrie 1944, dată până la care au fost eliberate nu mai puțin de 32 localități aflate sub ocuparea inamicului. Au fost capturați numeroși prizonieri și tehnică de luptă. Din efectivele Școlii de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău s-a constituit „*Detășamentul de Nord*” aflat în subordinea Diviziei 1 Infanterie-instrucție, cu un total de 1196 oameni, care se opuneau unui inamic de zece ori mai numeros. Au căzut la datorie următorii eroi din rândurile Școlii de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău: *sublocotenentul Adrian Vasile, căpitan Andrei Grigore, căpitan Dobrila Eugen, elev sergent major Rădulescu Hristache, elev sergent Boscovici Dumitru, elev sergent Flotea Gheorghe, elev sergent Ghiorghiu Gheorghe, elev sergent Lungu Nicolae, elev sergent Popovici Nicolae-Cornel, elev sergent Popescu Petre, elev sergent Pogoreanu Ioan, elev Dinescu Constantin, elev Seritan Gheorghe*. Acești eroi își dorm somnul de veci în cimitirele din localitățile Gurahonț, Brad, Bocsig, Buteni și Prunișor. Pentru eternizarea memoriei acestor eroi s-au ridicat monumente la Prunișor și Sebiș, județul Arad, la Brad, județul Hunedoara și în incinta Școlii de Ofițeri de Rezervă din Bacău. Elevul sergent major Fodor Constantin, după ce a fost ucis, a fost maltratată de către trupele hortyste, prin scoaterea ochilor și ciopârțirea urechilor. Drept recunoștință pentru vitejia și curajul dovedit pe câmpul de luptă de către cadrele și elevii școlii, aceștia au fost citați prin ordine de zi ale Armatei 1 Române, precum și de către generalul-locotenent Managarov, comandantul trupelor sovietice aliate care acționau în acea zonă. În Ordinul de zi nr. 182 din 15 octombrie 1944 al Diviziei 1 Infanterie-instrucție, se arată: „*Având în vedere dărzenia, vitejia, curajul cu care elevii Școlii de ofițeri de rezervă nr. 2 Bacău, sub comanda colonelului N. Stănescu, au apărat pozițiile de la Cărănd-Prunișor și înălțimile de la Sebiș, cu toate pierderile pe care le-au suferit în comandanți și elevi, având în vedere frumoasele fapte de arme săvârșite și exemplara comportare*

în cele mai grele situații, ordon: citarea prin ordin de zi pe divizie a Școlii de Ofițeri de Rezervă nr. 2 Bacău”.

În jurnalul de operații al Școlii de Ofițeri de Infanterie nr. 2 Bacău se arată: „*Lipsiți de sprijinul artileriei, rămânând fără legătură și hrană, elevii au continuat lupta cu dărzenie și devotament, apărând cu prețul vieții lor fâșia de 15 km din pământul patriei”.*

Conform Ordinului nr. 43.238 din 17 octombrie 1944 al Marelui Stat Major, misiunile operative ale Școlii de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău au încetat, urmând ca aceasta să își reia activitățile de învățământ. În urma măsurilor restrictive

impuse de Uniunea Sovietică prin *Protocolul* din 12 septembrie 1944, Școala de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 2 Bacău a fost desființată la data de 23 ianuarie 1945.

Reînființată 20 de ani mai târziu, în anul 1965, sub denumirea de Școala de ofițeri de rezervă nr. 3 Bacău, această instituție militară de învățământ a funcționat până în 1997. Anual, aici, au fost instruiți până la 1200 de absolvenți cu studii superioare în armele infanterie, artilerie, ingineri de artilerie, tanchiști, chimiști, topografi timp de șase luni sau medici patru luni, devenind ofițeri de rezervă ai armatei române. Timp de 32 de ani au fost instruiți numai în școala de la Bacău peste 35.000 de ofițeri de rezervă. În acești ani au mai fost pregătiți ca ofițeri de rezervă în diverse arme și la Școala de ofițeri de rezervă nr. 1 București și la Școala de ofițeri de rezervă nr. 2 Lipova în diferite perioade de timp. În 1997, Școlii de ofițeri de rezervă nr. 3 Bacău i s-a ridicat Drapelul corpului de oaste.

Și celelalte două școli au fost desființate, Școala nr. 1 București în 1977, iar cea de la Lipova în 1997. Drapelul corpului de oaste al Școlii de Ofițeri de Rezervă de Infanterie nr. 3 Bacău se află în colecția secției „Bacău” a Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”. Acesta a fost sfârșitul Școlilor militare pentru pregătirea ofițerilor de rezervă în România și consecințele încetării activității acestora se materializează acum, în neputința asigurării rezervei de cadre imperios necesară pentru a ne apăra țara în împrejurări vitrege.

Note bibliografice:

1) Colonel (r) Emilian-Mihai Cristea – Din istoricul Școlii militare de ofițeri de rezervă nr. 2 Bacău 1920-1945, Bacău, 1992;

2). Sorin Grumus – Istoria militară a orașului Roman 1831-1947, Vol II, Editura Editgraph, Buzau 2019

DE CE LIDERI AVEM NEVOIE?

Col. (r) GHEORGHE CIREP

Ritmul schimbărilor în societate este atât de rapid încât **aproape permanent suntem în căutare de lideri**. Mai ales în acest an, când avem mai multe rânduri de alegeri, la toate nivelurile societății și chiar la nivel european, căutarea și alegerea liderilor devine o preocupare majoră. Ne bucurăm când liderii noștri sunt cei mai potriviți în relațiile cu noi și cu ceilalți din structurile în care trăim și muncim. Tot mai mult ne dăm seama că rolul liderilor este extrem de important, indiferent de sectorul la care ne referim și, astfel, încercăm să înțelegem procesul formării lor și devenim adepți ai teoriilor elitiste.

Fără îndoială, liderii au un rol major în derularea proceselor și fenomenelor în care sunt implicați. Chiar dacă ei nu rezolvă efectiv toate problemele, au capacitatea de-a ameliora situații complicate. Chiar dacă în cazul când liderii nu-i pot mulțumi pe toți prin puterea lor de a împinge lucrurile într-un sens anume, de regulă, în sensul bun. Cel puțin așa ar fi de dorit.

Liderii buni stăpânesc bine știința persuasiunii colective. Sunt rezistenți la presiuni de ordin ideologic, psihologic, economic sau de altă natură. Sunt producători de modele și conservă bine valorile adevărate. Ei pot schimba mentalități, cu toate că tocmai mentalitățile se schimbă cel mai greu. Ei au, mai ales, determinarea de a se pregăti, sistematic și conștient, pentru a conduce bine. Își utilizează creativitatea, au idei, sunt activi și au curajul de a lua greutățile în piept. Ei au proiecte concrete, pe care le și asumă. Sunt oameni care vor, știu și pot să conducă structuri sociale, administrative, politice sau de altă natură.

Dacă acceptăm aceste trăsături specifice liderilor, ne putem da seama care sunt cei adevărați și care doar mimează, care sunt duși, întâmplător și pe scurtă durată, de valul mulțimilor. Îi putem aprecia cu realism. Îi putem sprijini pe cei valoroși.

Nu demult, la începutul acestui an, am ascultat prelegerea unui sociolog în legătură cu locul și rolul liderilor. Tocmai ideile exprimate de domnia sa m-au determinat să propun această reflecție pe o temă oricând actuală. Cu atât mai importantă atunci când se fac restructurări sociale, când societatea se află în căutare de lideri, când, inevitabil – așa cum este în prezent – suntem supuși unor reale procese de manipulare, prin sondaje, prin discursuri, prin proiecte și promisiuni. Pentru că oamenii, atunci când sunt

debusolați, se agață de un lider presupus valid, precum înecatul de un fir de ață.

Sociologul la care m-am referit a făcut o anumită clasificare a liderilor. I-a numit: lideri adevărați și lideri falși; formali și informal; cu calități înnăscute sau cu deprinderi formate prin exersare. Am reținut, mai ales distincția pe care a făcut-o între **liderul bun** și **liderul mare**. Personal, n-aș fi sesizat deosebirea atât de tranșantă dintre liderul bun și cel mare. Eram, mai degrabă, tentat să spun că „**bun**” și „**mare**” sunt, în acest caz, adjective oarecum sinonime. Numai că, între ele există o deosebire esențială atunci când se asociază cu substantivul lider.

În accepția celui specialist, **liderul bun** este, evident, valoros. El are calități manageriale, știe, poate și vrea să facă ceva în folosul semenilor. Este activ, implicat, autoritar. Mai ales, are încredere în sine. Este dispus oricând să se implice, să facă eforturi, chiar și sacrificii, pentru atingerea unor obiective ale structurii pe care o conduce.

Liderul mare are, și el, câte ceva din toate aceste calități, dar are și ceva în plus, care îl diferențiază. Are puterea de a se înconjura de oameni competenți, de a-i convinge pe liderați să aibă încredere în ei înșiși, să nu fie obedienți față de lider. Să fie numai atașați de el, dar nu și dependenți. Să nu fie slugarnici, nici inhibați și nici transfigurați în raporturile cu liderul. El sesizează și previne complexe pe care le-ar putea crea subordonaților. Previne compromisul facil și stimulează afirmarea celor din jur, cu ceea ce are mai bun fiecare dintre ei. El nu cicălește și nici nu eclipsează. Are încredere în colaboratori, îi apreciază și îi pune în valoare. El nu dorește să aibă slugi ci parteneri valoroși. Prin toate acestea, liderul mare este, el însuși, mai valoros decât numitul lider bun.

În puzderia de diviziuni sociale în care trăim, foarte mulți sunt cei care au statut de lider. Dacă luăm ca exemplu situația din instituția militară, sesizăm faptul că aceasta are o structură riguroasă, construită piramidal și extrem de diversificată. Aici statutul de lider se extinde de la vârful instituției până la comandantul de grupă sau șeful de echipă. Desigur, rolul, influența și „greutatea specifică” ale liderilor cresc, pe măsură ce urcăm treptele ierarhiei militare. Similar este în toate structurile sociale piramidale.

Sintetizând, putem spune că, vorbind despre marii lideri, indiferent de structurile cărora le aparțin, succesul în acest rol este dependent de competența profesională, de calitățile manageriale, de carisma lor, de arta de a-i face pe subalterni să-și depășească propriile angoase, să-și descătușeze atuurile proprii personalități. Gudurismul, slugărnicia sau perplexitatea subalternilor îl afectează tocmai pe lider. Îl împiedică să ajungă din lider bun, un lider mare.

CURIER

General de brigadă (r) dr. GHEORGHE CREȚU

1. De la Filiala Județeană Alba „Gemina” a ANCMRR am primit un material intitulat „Placă memorială dedicată Regimentului 91 Infanterie”, dezvelită la Alba Iulia, semnat de maior Iulius Mureșan. Regimentul 91 Infanterie a funcționat la Alba Iulia începând cu anul 1919, în apropierea Palatului Principilor Transilvaniei, renovat parțial și redeschis publicului larg. Cu prilejul împlinirii a 195 ani de la înființarea acestuia, la 24 ianuarie 2024, Primăria Alba Iulia, împreună cu Filiala Județeană Alba a ANCMRR, au dezvelit o placă memorială, cinstind astfel existența unității și pe eroii săi, pe care, domnul primar declara că „Nu-i vom uita niciodată”.

La ceremonia de dezvelire a plăcii, au luat parte reprezentanții administrației publice județene și municipale, ai garnizoanei Alba Iulia, ai structurilor militare din garnizoană, veterani de război, cadre militare în rezervă și în retragere, elevi ai Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul” din Alba Iulia. Semn că istoria nu va fi niciodată uitată.

Materialul a intrat în fondul de documentare a revistei „Rezerva Oștirii Române”, pentru care vă mulțumim!

2. Materialul intitulat simplu „Nicolae Titulescu”, semnat de gl. bg. (r) Dumitru Băluță, primvicepreședinte al Filialei Județene Dolj a ANCMRR, a intrat în fondul nostru de documentare. Cu câteva numere în urmă, am publicat în revista noastră un alt material despre acest mare politician și diplomat al României, semnat de profesoara de istorie dr. Dana Roxana Nicula, muzeograf la Muzeul Romanășului, Caracal.

Mulțumim domnului general pentru materialul trimis revistei „Rezerva Oștirii Române” și ne exprimăm speranța că într-un viitor nu prea îndepărtat acesta va vedea totuși lumina tiparului.

3. „100 de ani de la înființarea Structurii de Cultură și Tradiții Militare a Armatei României”, își intitulează materialul trimis redacției revistei

noastre domnul col. (r) Ioan BOTA din Filiala Județeană Maramureș a ANCMRR. În speță, materialul aduce în prim-plan preocuparea Armatei României, după realizarea Marii Uniri, prin Marele Stat Major, de a promova cultura și tradițiile militare în subunitățile, unitățile și marile unități ale acesteia, precum și responsabilitățile ce reveneau în acest sens comandanților de la toate eșaloanele, dar și instituțiilor de cultură existente deja, problematică pe care revista noastră le-a mai avut în prim-plan. În acest sens, cu 100 de ani în urmă, mai precis la 01 aprilie 1924 s-a înființat în cadrul Diviziunii a III-a și în cadrul Secției – 3 instrucție a Marelui Stat Major **Biroul III care răspundea de organizarea și coordonarea activității de cultură și tradiții militare în Armata României**. Era prima structură de sine stătătoare care avea asemenea atribuții în perioada respectivă. Astăzi, structura care a cunoscut după 1990 transformări succesive, poartă denumirea de **Biroul tradiții, cultură și heraldică din Statul Major al Apărării**, Structură subordonată directorului acesteia. Materialul a intrat în portofoliul redacției noastre, fapt pentru care aducem deosebite mulțumiri autorului.

4. Col. (r) ing. Constantin Creangă a pus la dispoziția redacției noastre, un documentar care privește o serie de aspecte ale domniei lui Alexandru Ioan Cuza, detronării sale și trădării de către cei care îi juraseră credință. Autorul scoate în evidență în documentarul realizat faptul că o bună bucată de vreme arhiva lui Cuza a fost ascunsă de ochii celor interesați pentru a o studia, la aceasta contribuind brătienii și regii care s-au succedat la tron, parte dintre documente fiind sustrate în chiar noaptea detronării. Documentarul a fost folosit la pregătirea sărbătoririi a 165 de ani de la realizarea Unirii Principatelor. Mulțumim domnului colonel pentru sprijin.

Pagina lirică

TINEREȚEA POEZIEI

Colonel (r) FIRIȚĂ CARP

Despre Firiță Carp, un om plin de atâta energie, un adevărat comis voiajor al evenimentelor literare sunt mult prea multe de spus ca să poată încăpea doar în chenarul unei pagini! Nu știu prin ce miracol și-a păstrat verva din tinerețe și entuziasmul debordant. Parcă s-ar hrăni din iluzii! S-a remarcat de pe la începutul anilor optzeci ca un jurnalist tenace, ca un eseist profund, ca un romancier talentat, în fapt un scriitor cu vocație. După o lungă experiență publicistică în mai multe redacții importante ale armatei și după o foarte apreciată activitate la „Editura Militară”, la trecerea intempestivă în rezervă a luat activitatea editorială pe cont propriu. Este acum un foarte apreciat editor, director al Editurii „Detectiv cultural” și al revistei cu același nume, cu un succes de piață remarcabil.

Puțini știu cât efort și câtă pasiune, cât sacrificiu și câtă ambiție se află în spatele unei asemenea

construcții. Firiță Carp este și un important membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, în cadrul căreia desfășoară cu multă energie pozitivă o activitate intensă, în beneficiul acestei bresle.

Ca poet este mai puțin cunoscut publicului, și asta doar din motivul că el însuși are un fel de reținere, o timiditate de neînțeles, cumva, în raport cu firea lui expansivă. Nu are, altminteri, nici un fel de motiv să-și ascundă creația lirică. Este un poet talentat, iar poezia lui este una sinceră și curată, plină de sentimente și efuziuni pe alocuri chiar adolescentină. Tinerețea lui lirică nu este însă una mimată, ci mai mult un vis care se propagă cu prosepțime, o stare sufletească autentică, emoționantă și fără doar și poate, molipsitoare. Cred că poemele selectate pentru acest grupaj, dintr-un volum aflat în pregătire, vor susține cât mai credibil aprecierile mele sincere.

Colonel (r) LIVIU VIȘAN

Amintire

Lasă-mă să-ți spun despre vară
tocmai se gătește de toamnă ispita
doamnă cu gesturi tandre
o văd cum alunecă
în lungul unei iluzii târzii
trece din galbenul cald al gutuilor
spre iarna reveriilor cu ochii deschiși
despre acea vară
care sălășuiește în inima liniștii
în amintirile noastre alb-negru și
mai ales
în așteptarea prelungită a cuvintelor
de dragoste
vreau să-ți spun
și să te dezmierd ca în vara aceea
pe fundalul unui ecou nenăscut

mi-e teamă însă
ca orice mângâiere
poate isca o altă lungă așteptare
mai lungă poate decât asta
în care m-am lăsat înpotmolit
încă de la nașterea ei

Magnolie

Doar liniștea lunii
zăvorâtă în ochiul galben al nopții
tulbură somnul copacilor
cu indiferența unei frumuseți
trecătoare și inconștiente

clipele curg repede
trupurile subțiate neverosimil
de mari încercări ale dragostei
se strecoară ca visul
prin inele de logodit singurătăți

o magnolie zâmbitoare
plină de muguri
și de înaltă încredere în sine
pare a se bucura premature
de miracolele rezervate fericirii
curând explozia inevitabilă a primăverii

va împărți miresme din abundență
și va picta o amintire
despre această noapte

cu lună cu magnolie și cu tine
așteptând prima înflorire

Bis

Am adus scoici noi
striga valul
malul nu se sinchisește
parcă ai fi chiar tu
ascultând ecoul îndepărtat al iubirii
petrecute pe un alt țărm

doar o lebădă
pictând cu alb dimineața
ia act maiestuos
de chemarea pierdută
în alaiul tăcerilor singure
prin murmurul timpului

ce ne-a rămas
din povestea noastră de dragoste

pescărușul ivit din senin
scoate un țipăt răgușit
ca o bucurie uitată
sub lespedea amintirilor
aproape îndrăgostite

așteptarea
în rochie de abur
pășește indiferentă spre orizontul
pe care tocmai l-am atins
în vis

Timp

Mă plimb pe plaja zorilor
ca un val risipit în nemărginire

caut pietre de caracter
care să vorbească liber
despre starea de spirit a trădării
în fața deșertăciunilor vieții
cuvinte colțuroase înalță un castel ciudat

pesemne lucrează la sălașul visului
privind pe deasupra clipei
cu o nouă îngăduință

între timp
promisiuni proaspete
născute din aerul care ne desparte
ca să construiască zădărnicii
într-o așteptare inutilă
se aliniază tandru la temelia
altui viitor

visătorii ar putea crede că este vorba
despre un monument al dragostei
pur și simplu

Dor

Vânt nu-i trebuie
să-i umfle pânzele așteptării
ca să zboare amețitor
cu viteza dragostei
către țărmul în care
ar putea să-ți zâmbească
iluzia cine știe cărei fericiri

nici nu știe ce-i așteptarea
ori curgerea ei în clepsidre
ca să ai pretenția unei surprize
în confruntarea cu timpul
prezent pretutindeni întotdeauna
lui nu pasă

cerul din privirea unui copil
spală dimineața pe ochi
câțiva nori pictează
apropiata odihnă a amiezii

un cântec venind de departe
ca o simfonie căutând ascultarea
face potecă prin îndoielile clipei
dorul virează neașteptat
spre tine

VALORI ALE CULTURII, CIVILIZAȚIEI ȘI SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI

AVRAM IANCU – UN VAJNIC LUPĂTOR PENTRU CAUZA ROMÂNILOR

Col. (r) dr. CRISTACHE GHEORGHE

Membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România

Exponent al „*spiritului națiunii*”, Avram Iancu a întrunit, în personalitatea sa, în chipul cel mai fericit, entuziasmul luptătorului politic pentru înfăptuirea idealului de unitate și independență a românilor, cu fermitatea, iscusința și îndrăzneala comandantului de oști.

Acum, când se împlinesc 200 de ani de la nașterea sa, nu putem rata momentul de a aduce în prim-plan, în revista noastră, această aniversare.

În anul 1824 „*la vremea cireșelor*”, în satul Vidra de Sus, pe valea îngustă a Arieșului, în inima Munților Apuseni, s-a născut cel care avea să fie „*craiu munților*” — sau, așa cum îl vor numi, în anii viforoși ai revoluției, buciumanele Apusenilor, „*crăișorul nostru*” —, revoluționarul înflăcărat, apărătorul dărz și slujitorul devotat al națiunii sale. Avram Iancu, a cărui viață a capătat o aureolă de legendă încă din timpul Revoluției de la 1848, a fost, cum remarca un biograf contemporan al său, „*cel dintâi om învățat ieșit din opincă*”, ridicat prin învățătură dintre moți și înțelegându-le profund durerile și năzuințele, refuzând a-i părăsi vreodată și dedicându-și până la sfârșit viața viitorului lor.

Fiu al lui Alexandru Iancu, jude sătesc și paznic al pădurilor fiscului, și al Mariei Gligor, cel ce se considera nepot al marelui Horea, antemergătorul său din 1784 în lumea moților, Avram și-a dovedit încă din tinerețe atașamentul pentru ideile înnoitoare și ura față de sistemul rânduielilor feudale, față de asuprirea națiunii sale.

După terminarea studiilor în drept și filosofie, Avram Iancu, alături de alți tineri juriști români, și-a desăvârșit practica de avocat printre „*canceliștii*” Tabulei Regești (Curtea de Apel) din Târgu Mureș. Acolo a desfășurat o intensă activitate politică, dezbătând îndelung cu colegii români și maghiari problemele în fața cărora se găsea Transilvania,

îndeosebi după ce flăcările revoluției burgheze izbucniseră în Franța și Italia. În a doua jumătate a lunii martie 1848, perioadă de plină efervescență revoluționară, Iancu a participat la dezbaterile însuflețite ale „*canceliștilor*” de la Târgu Mureș, subscriind memoriul revoluționarilor întocmit de aceștia, dar cerând răspicat „*desființarea robotelor, fără despăgubire sau moarte*”.

Refuzul recunoașterii drepturilor naționale ale românilor transilvăneni și intenția de a se trece la înfăptuirea unei uniuni forțate a Transilvaniei cu Ungaria, au complicat raporturile „*canceliștilor*” români din Târgu Mureș cu colegii lor maghiari. Iancu a plecat în Apuseni, fiind apoi prezent la începutul lunii aprilie la Blaj, unde a avut loc prima consfătuire a fruntașilor revoluționari români. Tânărul de 24 de ani se bucura de popularitate în rândul compatrioților săi, pe care-i îndemna ca, odată cu lupta pentru înlăturarea rânduielilor feudale, să aibă „*curajul întru apărarea cauzei naționale*”. A cutreierat neobosit Munții Apuseni, pregătind adunarea de la Blaj din 30 aprilie, la care a participat împreună cu Ioan Buteanu. În fruntea câtorva zeci de mii de moți, s-a reîntors la Blaj, la marea adunare din 2-4/14-16 mai. Iancu era acum bine cunoscut, se bucura de autoritate în rândul

mulțimii și i-a revenit sarcina de a organiza poporul în cete și prin aceasta de a-i înzeca forțele. „*Uitativă pe câmp, românilor* – consemnează Alecu Russo, martor moldovean al evenimentului, cuvintele Iancului – „*suntem mulți ca cucuruzul brazilor, suntem mulți și tari...*”.

În mod firesc, Iancu a fost ales membru al Comitetului Național Român. „*Nici nu se știe din istorie* – remarca un biograf al său – *ca un popor sau vreo oaste să fi fost dăruit pe povățuitorul său cu atâta încredere și cu o așa sinceră alipire cum au dăruit muntenii pe Iancu*”.

După adunarea de la Blaj și mai ales după ce dorințele românești au fost nesocotite, Avram Iancu a desfășurat o susținută activitate de pregătire politică a moșilor. El a căutat să obțină din partea autorităților rezolvarea echitabilă a problemelor care se acumulaseră de-a lungul anilor și care fuseseră puse din nou la ordinea zilei de către revoluția aflată în plină desfășurare. Repetatele brutalități la adresa țărănimii române și mai ales masacrul de la Mihălț, căruia îi cad victime numeroși iobagi români la începutul lunii iunie, au convins pe Iancu și pe alți fruntași revoluționari că era necesară și pregătirea militară a moșilor. Acestora, tânărul fruntaș revoluționar le-a spus cu prilejul târgului de la Câmpeni: „*Să vă faceți lănci și să vă îndreptați coasele!*” „*Avram Iancu* – remarca un reprezentant al autorităților – *stăpânește deplin poporul din acest ținut, care i se supune orbește*”. La chemarea lui a avut

loc „*o demonstrație generală în munte*” și întreaga zonă a Munților Apuseni a început să se transforme într-un uriaș lagăr de luptă.

Conflictele de ordin social, care au opus pe iobagii români – majoritatea populației Transilvaniei – nobililor maghiari, ca și încercarea conducătorilor revoluționari maghiari de a realiza în mod arbitrar uniunea Transilvaniei cu Ungaria au sfârșit prin a aduce cele două revoluții, cea română și cea maghiară, într-un tragic conflict, în loc ca ele să se sprijine reciproc. Într-o atmosferă de mare încordare politică, s-a desfășurat, la Blaj, în septembrie 1848, o nouă adunare, la care participanții au venit înarmați, întrucât în numeroase localități din Transilvania revoluționarii români fuseseră atacați de reacțiunea feudală, care se împotriva cererilor lor legitime. La aceasta s-a adăugat împrejurarea nefericită că unii fruntași ai revoluției maghiare nu au înțeles că trebuia rezolvată și problema națională, recunoscându-se drepturile românilor din Transilvania. „*Pretențiile noastre sunt sfinte* – a declarat Avram Iancu zecilor de mii de oameni, – *pre cât de sfântă e dreptatea. Noi suntem gata a le apăra cu orice preț*”. În situația care se crease, el vedea în înarmarea și lupta mulțimilor calea cea mai sigură pentru obținerea recunoașterii drepturilor națiunii sale. „*Adunarea măreată de popor*” a respins „*uniunea*” Transilvaniei cu Ungaria, s-a pronunțat pentru înființarea unei gărzi naționale românești și pentru convocarea unei diete pe baza reprezentării proporționale a naționalităților.

În luna octombrie s-a trecut la organizarea armată a legiunilor românești pentru apărarea revendicărilor revoluționare ale națiunii. Lui Avram Iancu i-a revenit comanda legiunii *Auraria Gemina*, cu centrul la Câmpeni, dar în fapt autoritatea sa militară s-a întins, în scurt timp, asupra întregii armate populare românești. În concepția organizatorilor săi, această oaste de țărani avea menirea de a contribui ca Transilvania să devină și pe plan politico-administrativ ceea ce era în majoritatea ei pe plan etnic: *o țară românească*. Lăncierii Iancului au fost slab înarmați – cu lănci, furci și coase și doar în slabă măsură cu arme de foc și cu tunuri de cireș -, ceea ce nu i-a împiedicat însă să se afirme pe câmpul de luptă ca o forță de care trebuia să se țină seama.

Paralel cu desfășurarea acțiunilor militare, avea loc în regiunile controlate de legiunile românești, *constituirea unei administrații românești pe baze democratice*. Respectându-se proporția națională în alegerea dregătorilor prefecturilor, în comitatele Zarand, Hunedoara, Alba Inferioară, în Cetatea de Baltă, în Făgăraș a fost creată o nouă administrație. Cu ajutorul ei au început să fie puse în aplicare principalele obiective ale revoluției românești, pe care miile de moți erau hotărâți să le apere cu arma în mână. În fruntea oștenilor săi țărani, Avram Iancu a transformat Apusenii într-o puternică cetate, ducând o luptă de rezistență națională și afirmând astfel drepturile legitime ale poporului sau.

Departat de a fi un dușman al altor popoare, Iancu n-a urmărit decât apărarea programului revoluționar exprimat limpede în adunările de la Blaj. „...*Dorim* – spusesese el în iunie 1849 în scrisoarea adresată deputatului român Ioan Gozman -, *ca fiii aceleiași mame, să avem același amic și inamic cu maghiarii*”. Este evident că o satisfacere a justificatelor revendicări românești ar fi pus capăt luptelor tragice, dar, în pofida vederilor înaintate ale unor conducători revoluționari maghiari, printre care Tancsics Mihaly ori Teleki Laszlo, acest scop a fost atins cu mare întârziere – în momentul când deznodământul tragic al revoluției nu mai putea fi evitat. Avram Iancu era conștient că vînovații principali pentru situația creată erau *„aristocrații conservatori care nu voiesc libertatea practică între națiunile transilvane”* și care *„pe aripile superbiei zboară după o supremație absurdă”*. Avram Iancu caracteriza aceași nobile drept *„vermele”* care

„roade și rădăcina” și *„sapă temelii viitorului”* propriului lor popor.

Timp de peste o jumătate de an, sub conducerea lui Avram Iancu, Munții Apuseni au devenit inexpugnabili, ostașii țărani rezistând și respingând înverșunate atacuri lansate împotriva lor. *„În acea vreme, când inima îmi era zdrobită, căci în toate părțile vedeam naționalitatea română călcată și strivită de dușmanii străini – scria Bălcescu descriind impresiile pe care i le produsese, în timpul vizitei din vara anului 1849, cetatea lui Iancu – fusei fericit a găsi acolo, pe acele piscuri uriașe, pe deasupra norilor, o naționalitate și o vieceță românească, înfocată și puternică”*.

Dar principala semnificație a rezistenței din Munții Apuseni constă în faptul că lupta desfășurată sub îndrumarea lui Iancu a devenit simbolul rezistenței unui întreg popor, Iancu însuși înțelegând că el nu reprezenta numai pe românii transilvăneni, ci întreaga națiune română. De aceea, în ianuarie 1849 a avut loc la Zlatna o consfătuire pentru a se dezbate *„soarta națiunii române”*, la care au luat parte exilați revoluționari din Țara Românească, moldoveanul Ionescu de la Brad și, desigur, comandantii oastei moștești.

Contactele pe care Avram Iancu le-a avut cu tinerii revoluționari munteni, dintre care unii au luptat alături de el ca tribuni, lungile sale convorbiri din vara anului 1849 cu Nicolae Bălcescu l-au făcut pe Avram Iancu să înțeleagă mai bine largă perspectivă națională în care se încadra rezistența românilor din Munții Apuseni, precum și necesitatea de a găsi modalități de armonizare a intereselor revoluției române și cele ale revoluției maghiare și de a acționa cu forțe unite împotriva reacțiunii.

În ceea ce-l privea pe Avram Iancu, el fusese partizanul luptei comune cu poporul maghiar pentru libertate, dar neînțelegerea problemei naționale de către guvernul revoluționar maghiar a împiedicat această luptă comună. *„Libertate, egalitate, fraternitate – definea el țelurile celor pe care-i conducea. Principiile acestea sunt deviza noastră, tezaurul cel mai scump și obiectul cel mai sfânt”*.

El considera și a scris aceasta la sfârșitul lunii iunie locotenent-colonelului Simonffy și deputatului român Gozman că tragica înfruntare ce avea loc între cele două revoluții era nefirească și totodată inutilă: *„între noi și voi – arăta el – armele niciodată nu pot hotărâ”*. Dându-și seama că *„un element gigantic”* – intervenția armatelor contrarevoluționare habsburgice și țariste – amenința existența ambelor

revoluții, el era sigur, totodată, că „maghiarul, de existență și viitor nu poate vorbi fără român, nici românul fără maghiar”. „Noi suntem oamenii libertății – definea el lui Gozman poziția sa – pentru – asta ne-am revoltat, pentru asta ne-am vărsat și suntem hotărâți a vărsa sângele, până la ultimul român”. Luptând „pentru libertatea noastră cea asuprită”, arătând limpede că „răscularea... nu s-a întâmplat prin amăgirea Austriei”, ci având drept pricină „nerecunoașterea naționalității politice, tiraniile și barbariile conservatorilor și aristocraților”, Iancu era gata a opri luptele, oferind „fraților maghiari” prietenia, cerându-le însă „să se garanteze naționalitatea, pe temeiul dreptului egal”.

Asumându-și misiunea istorică și revoluționară de a împăca cele două tabere, Nicolae Bălcescu a purtat îndelungi și stăruitoare negocieri cu conducătorii maghiari. Când Bălcescu și Boliac au ajuns la sfârșitul acestor negocieri și au încheiat „Proiectul de pacificare” era, din nefericire, prea târziu, armatele imperiilor absolutiste fiind pe punctul de a înăbuși lupta revoluționară. Dar chiar și în aceste împrejurări grele, Iancu și-a dovedit dorința sa de concurență, ordonând unităților sale să înceteze orice luptă împotriva armatei revoluționare maghiare și dând acesteia posibilitatea să-și concentreze eforturile în vederea luptei împotriva trupelor intervenționiste. Peste veac răsuna îndemnul „craiului munților” din iunie 1849: „Firea ne-au așezat în una patrie, ca împreună să asudăm cultivând-o și împreună să gustăm și să-i sugem dulceața fructelor ei”.

Avram Iancu a privit cu evidentă rezervă victoria armatelor intervenționiste. În anii imediat următori revoluției, el a luat parte la acțiunea revendicativă a fruntașilor români transilvăneni, desfășurând în același timp o bogată activitate pentru apărarea populației Munților Apuseni împotriva numeroaselor tracasări din partea autorităților imperiale. În Transilvania și la Viena, el s-a considerat și pe mai departe reprezentantul celor mulți, a apărat dreptul moșilor la păduri, n-a primit decorațiile ce i se cuveneau, cerând ca „mai întâi să se decoreze națiunea cu împlinirea promisiunilor” și chiar a avut curajul de a refuza să-l întâlnească pe

împărat când acesta a vizitat Apusenii în vara anului 1852. El a și fost arestat, pentru scurt timp, de către autoritățile habsburgice, „prietenul fățarnic”, care profitase de izbânzile sale, arătându-și astfel adevărata față.

Colindând satele Munților Apuseni, dezamăgit și zdruncinat, Iancu se caracteriza acum cu durere: „Eu nu-s Iancu. Eu sunt umbra lui Iancu. Iancu e mort”. Dar omul acesta deosebit – care-și concentrase durerea și suferințele în cântecul fluierului său, pe care poporul îl asculta „cu o jale adâncă amestecată cu pietate”, dând impresia, cum îi vedea în 1865 Aron Densușianu, că „sunt figurile din cetatea împietrită din poveste” – deși acum, cu mințile zdruncinate, nu și-a pierdut niciodată imaginea dimensiunilor personalității sale. În 1871, doar cu un an înaintea morții, el semna încă plin de demnitate, *avocat și general și prefect al legiunii „Auraria Gemina”*. Dar sfârșitul său se apropia.

La 10 septembrie 1872, inima lui Iancu a încetat să bată. Trei zile mai târziu, poporul l-a condus pe ultimul drum, el fiind îngropat sub stejarul lui Horea, la Țebea, cei doi eroi găsindu-se astfel reuniți simbolic peste veac. „Îl plânge Ardealul, scumpa sa patrie și poporul român, pentru al cărui nume, libertate și existență a purtat spada română și a băgat frică și respect în oasele boierilor și ale negrilor dușmani și națiunea întreagă, de la Mare până la munți, este în doliu”, scria în cele zile ziarul „Federațiunea”.

„Eroul nepătat din 1848”, cum îl numea la moartea sa Iosif Vulcan, păstrat și astăzi în inima și în amintirea națiunii române, iar fapta sa se va afirma, cu înalte valențe în patrimonial ei intangibil.

Semnal • Semnal • Semnal

Cărți...

SPRIJINUL LOGISTIC AL OPERAȚIILOR
UNEI UNITĂȚI DE INFANTERIE

Cartea autorilor, Col. (r) prof. univ. Gheorghe MINCULETE, Col. (r) prof. univ. dr. Benoni ANDRONIC, Gl. bg. conf. univ. dr. Bixi-Pompiliu MOCANU, intitulată „*Sprrijinul logistic al operațiilor unei unități de infanterie*”, apărută în anul 2022, la editura Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu”, elaborată de specialiști în domeniul logistic, care au fost și mai sunt cadre didactice la Academia Forțelor Terestre din Sibiu, Universitatea Națională de Apărare „Carol I” și Academia Tehnică Militară din București și îndrumători de doctorat (primii doi) la Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, a fost **premiată de Academia Oamenilor de Știință din România, cu premiul „Paul Teodorescu”**, anul acesta, în martie 2024.

Cartea face acum parte din bibliografia specifică învățământului universitar militar, în general și de logistică, în special, având menirea de a permite studenților de profil (și nu numai) o elucidare pertinentă asupra sprijinului logistic, ce trebuie acordat unei unități de infanterie, în consens cu cerințele fixate de NATO, în scopul accelerării procesului de modernizare și operaționalizare a structurilor combatante de forțe românești, precum și în baza lecțiilor identificate din conflictul armat din Ucraina.

Lucrarea cu caracter științific, dezvoltată în 300 de pagini, publicată în luna iunie 2022, după mai bine de trei luni de la invazia Ucrainei de către forțele agresive rusești, tratează elemente teoretice (concretizate în conținut, figuri și anexe), potrivit noii configurări a sprijinului logistic al unei unități de infanterie, ca răspuns la deficiențele manifestate în cadrul operațiilor desfășurate în teatrul de război existent pe teritoriul ucrainean.

Modificările structurale realizate în cadrul organismului unei unități de infanterie au implicat,

în concepția autorilor, o adaptare funcțională a logisticii operaționale specifice în conformitate cu cerințele noilor misiuni.

De remarcat abilitatea autorilor de a introduce, pentru prima oară, în literatura de specialitate din teoria și arta militară, problematica utilizării dronelor în teoria logistică specifică susținerii operaționale a unității de infanterie – drone pentru desfășurarea în siguranță a fluxurilor logistice, precum și a celor de protecție în vederea diminuării riscurilor distrugerii suportului logistic; drone de coordonare a deplasării coloanelor de transport pe timp de noapte ș.a.

În baza cerințelor doctrinare ale Alianței Nord Atlantice și ale celor militare românești (stabilite în baza primelor), autorii au relevat într-o formulă academică nouă, corelația dintre managementul riscurilor și reziliența sprijinului logistic operațional, astfel încât să fie asigurate condiții specifice de funcționare, protecție și refacere a structurilor logistice (formațiuni și subunități logistice din organica unității de infanterie), chiar în condiții de lovire parțială a raioanelor de dispunere a acestora.

Cartea, utilizată acum în învățământul militar superior, relevă acuratețe și viabilitate în argumente, iar utilitatea ei în teoria și practica logistică este apreciată ca fiind incontestabilă în procesul pregătirii studenților, în cadrul programelor de licență și de masterat din Academia Forțelor Terestre, pentru a deveni ofițeri logisticieni, precum și a ofițerilor care își desfășoară activitatea în sistemul logistic al Armatei României.

Pentru realizarea lucrării, autorii au studiat o bogată bibliografie de specialitate și adiacente domeniului logistic operațional, punându-se accentul pe noile prevederi doctrinare și practici aplicate în primele luni ale derulării războiului ruso-ucrainean.

Felicitări autorilor.

ACUM, LA APEL, SENIORII! (Vol. III)

Sub competența îndrumare a domnului Gl. mr.(r) ing. Ionel Dumitrescu, președintele *Asociației Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere din Armele Transmisiuni, Informatică și Război Electronic*, iată un nou volum cu titlul „**Acum la Apel, Seniorii!**”, o carte conținând 1174 de pagini și 30 de autori, ale căror activități desfășurate de-a lungul anilor în subunități, unități, mari unități, comandamente și instituții militare „*sunt transpuse*”, așa cum precizează domnul gl. mr. Adrian Brânză, comandantul Comandamentului Comunicațiilor

și Informaticii, în Cuvântul înainte, „*în articole și episoade, prin care sunt evocate unele evenimente marcante privind evoluția în cariera de transmisionist, indiferent de grad, funcție și generație...*”. Este foarte adevărat că cei 30 de autori, prin amplele lor autobiografii, unele presărate cu evocarea multor aspecte din viața personală, din cea a locului de muncă, a armatei, uneori în întregul ei, dar și din viața socială a locului de naștere și a țării, reușesc să aducă în prim-plan o vastă problematică, care, cu siguranță, poate servi cercetătorilor care se apleacă sau se vor apleca asupra istoriei armelor transmisiuni, informatică și război electronic din a doua jumătate a secolului XX și primele două decade ale secolului XXI.

Cei 30 de autori la care ne-am referit, respectiv Nicolae Anton, Gioni Badea, Traian Nicolae Balaban, Romeo Barabaș, Ion Bleoju, Petre Botezatu Enescu, Paul Ceaușu-Carpen, Gavrilă Coruțiu, Ionel-Silviu Dumitrescu, Ionel Dumitrescu, Marin Dumitru, Ioan-Radian Felescu, Victor Greu, Alin-George Ionescu, Adrian-John Ionescu, Gheorghe Iordache, Nicolai Ivănel, Nicolae Ivănel, Dumitru Lungu, Constantin Penciu, Gelu Pricopi, Mihai Radu, Eugeniu Oancea, Costică Roșu,

Viile Râmniceanu, Tudor Tănase, Ionel Teodorescu, Ion Gheorghe Toma, Daniel Tudose, Emil Tudose, prin ceea ce aduc în prim-plan, din cele mai diferite domenii, inclusiv producții literare, lucrări de știință, monografii, creații poetice, ziaristică, invenții, inovații, descoperiri de importanță deosebită, misiuni peste hotarele țării, cu încărcătură deosebită etc, ce dovedesc un deosebit talent, demonstrează cu prisosință, pregătirea multilaterală a ofițerului român și, mai ales, patriotismul său. Pentru că, ce altceva poate însemna amprenta inconfundabilă pe

care fiecare a lăsat-o și o lasă în specialitatea și locul de muncă în care și-a desfășurat activitatea dacă nu dragostea de neam și de țară, grija și neodihna pentru ca poporul român, realizările și cultura sa milenară să fie apărute indiferent de situație. Mai semnalăm numărul mare de fotografii, unele care vorbesc de la sine. Felicităm coordonatorul acestui nou volum, precum și pe autorii care lasă posterității o zestre miraculoasă, deosebită în realizări personale și colective. Considerăm că această lucrare apărută în condiții grafice deosebite la **Editura Manifest Books**, București, ar trebui temeinic studiată în instituțiile de învățământ militar de astăzi, fiind un adevărat testament al unor specialiști clădiți și căliți la flacăra pasiunii pentru tehnică, oameni îndrăgostiți până la identificare cu meseria armelor. Proiectul **Monumentului Eroilor Transmisioniști**, prezentat în paginile acestui volum, a prins deja viață, elementul său central fiind inaugurat pe data de 20 decembrie 2023. Amplasat la întretărierea dintre Calea 13 Septembrie și Șoseaua Antiaeriană, acest edificiu măreț este o inițiativă demnă de laudă pentru cei care au contribuit la realizarea lui și o pildă vie pentru generațiile viitoare de a prețui și cinsti așa cum se cuvine înaintașii.

FUNDĂTURA – Roman –

Este cel de-al doilea roman pe care-și pune semnătura **colonelul Laurențiu Dinu**. O carte a cărei acțiune se petrece în orașul petrolier **Moreni** și în localitățile din jurul acestuia, într-o perioadă în care extragerea petrolului începuse să devină principala preocupare a celor trăitori pe aceste meleaguri, mai ales dacă avem în vedere că spre mijlocul secolului al 19-lea, numărul societăților care exploatau această bogăție, românești și străine, creștea fără întrerupere.

Oamenii și faptele aduse în prim-planul cărții de față dau o anumită coloratură timpului în care se situează, odată cu amplificarea parcă a speranței de mai bine.

O iluzie, dată pe de o parte de numărul sporit de sonde, iar pe de altă parte de faptul că societățile care exploatau această bogăție sporeau neconținut, concomitent cu promisiunile mincinoase pe care le făceau celor care băteau la poarta lor, oameni ale căror condiții precare de trai îi situează în partea

de jos a societății. Unii dintre cei la care ne referim se mulțumesc mai ales că reușesc să-și facă o meserie pe care și-au dorit-o în speranța că se vor ridica deasupra celorlalți, precum cel aflat în prim-plan, respectiv de Nicuță, unul dintre personajele cărții, care se iluzionează că meseria pe care o practică, respectiv cea de șofer, îl situează pe o anumită treaptă a societății și-i conferă un confort sporit în raport cu alții. O iluzie, care nu face decât să îi influențeze întregul său comportament, care, prin anii 50 ai secolului 20 îl duc în postura de a fi arestat, fiind bănuț de a fi făcut parte din

mișcarea legionară. O perioadă asupra căreia autorul întreprinde un adevărat rechizitoriu al lașității, incompetenței, minciunii și tăcerii a atâtor și atâtor oameni ale căror condiții de viață seamănă cu cea a lui Nicuță.

Oamenii care ajung, vrând nevrând oropsiți ai sorții, datorită pe de o parte sordidității vieții, iar pe de altă parte insuportabilității acesteia... O fundătură din care cu greu mai poate scăpa cineva.

Cartea a fost tipărită în Editura Kafka din București. Felicitări autorului!

PARADA ENIGMELOR (șarade în versuri)

COSTACHE NASTASĂ

**PARADA ENIGMELOR
(șarade în versuri)**

Cartea cu titlul de mai sus, pe care-și pune semnătura **colonel (r) Costache Năstasă**, aduce în prim-plan șarada, o ghicitoare în versuri, cifre, desene ori silabe care definește un cuvânt cu o semnificație anume, rezultat din unirea altora două într-unul singur. Important este să le găsești pe cele două (cap + oral = caporal). Pentru cel care o compune cât și pentru cel care o dezleagă, șarada este deosebit de utilă în antrenarea minții, cea dintâi făcând parte din enigmistica versificată, mai puțin valorificată, atât pentru alcătuitor cât și pentru dezlegător.

Șaradele pot să îmbrățișeze cele mai variate domenii, funcție de nivelul de cultură a celui care le compun (dezleagă). Iată spre exemplu, autorul lucrării de față aduce în prim-plan șarade din domeniile: cazon, alimente, băuturi, diverse și distih și se dovedește că această carte, în întregul său se constituie, în același timp, ca un fel de metodologie a alcătuirii cât și dezlegării acestora. Cartea este prefațată de scriitorul și editorul Dan Găju. Lucrarea a văzut lumina tiparului la Editura Izvorul Cuvântului. Felicitări autorului.

MONETA TERRAE

Primul „Supliment” la Bibliografia numismatică, apărută în seria MONETA TERRAE MOLDAVIE, constituie o nouă și temeinică sursă de date relevante pentru istoria Țării Moldovei. Cartea este rezultatul muncii asidue a autorilor care au urmărit evidențierea rezultatelor dobândite în cercetarea numismatică de specialiști români, ucraineni, ruși în ultimii ani și poate contribui la stimularea interesului pentru istoria comună. Acest Supliment, apărut cu prilejul împlinirii a 120 de ani de la înființarea Societății numismatice Române, este o completare a informațiilor cuprinse în „Bibliografie numismatică românească/Bibliografia numismatică daco-româno”, volum editat în anul 1984 și „Recuperate” cu acest prilej.

Felicitări autorilor acestui „Supliment”: Co. (r) dr. Cristache GHEORGHE – Academia Oamenilor de Știință din România; Ștefan Dina – Asociația Română a Băncilor; dr. Viorel M. BUTNARIU – Institutul de Istorie „A.D. Xenopol”, Filiala Iași; dr. Aurel GOLIMAS – Universitatea din Craiova, Facultatea de Istorie.

Cartea a apărut la Iași la Editura PIM. Felicitări autorilor!

...și Reviste

EROICA

Anul XXVI • Nr. 3-4 (83-84) 2023

Revista de forță editată de Filiala „Mihai Viteazul” Dâmbovița a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, revistă de cultură istorică și de cinstire a eroilor neamului, marchează împlinirea unui sfert de secol de existență „în slujba adevărului istoric și iubirii de patrie”.

Acest eveniment important reprezintă „pentru comunitatea noastră locală – sublinia Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Nifon – un important act de recuperare a memoriei, de omagiere a fiilor acestor plaiuri, dar și un bun exemplu pentru tinerele generații, de a cunoaște faptele extraordinare ale înaintașilor, animate de iubirea de neam și de țară, pentru a le oferi un nobil scop în viață”.

Acest număr, a fost de așa natură gândit și proiectat de către cei care coordonează și conduc această publicație, încât el să marcheze un vârf editorial prin conținutul materialelor ce și-au găsit locul în cuprinsul ei. În prima parte a publicației și-au găsit locul conferențiar universitar doctor Claudia

Giglia – Prefectul Județului Dâmbovița, cu mesajul „Păstrătoare vie a memoriei eroilor”, economist doctor Corneliu Ștefan – Președintele Consiliului Județean Dâmbovița, cu mesajul „Promovarea identității istorice a României”, Sorin Stanciu – Președintele Uniunii Ziariștilor din România, cu mesajul „Promovarea autentică a patriotismului și a eroilor neamului”, colonel inginer Cristian Bița – Comandantul Garnizoanei Târgoviște – cu mesajul: „Remarcabil, apreciabil, onorabil”. Doctor Luminița Giurgiu – Vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, cu mesajul „La ceas aniversar”, profesor universitar doctor Alexandru Oșca, purtător de cuvânt al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”, cu mesajul „Un bun prilej de evocare și recunoaștere a efortului unei echipe dedicate și performante”. Profesor doctor Alexandru Mitru – Președintele Filialei Județene Dâmbovița a Societății de Științe Istorice din România -, a avut mesajul „Un sfert de veac”, profesor Mihai Stan – Președintele Societății Scriitorilor Târgovișteni, cu mesajul „Un adevărat lampadofor”; profesor universitar doctor Agnes Terezia Erich – Manager Biblioteca Județeană Dâmbovița „Ion Heliade Rădulescu” Dâmbovița, cu mesajul „Un sfert de secol de la apariția revistei „Eroica” în peisajul jurnalistic

dâmbovițean; jurist doctor, universitar Ivan-Vasile Ivanoff – fost secretar general al județului Dâmbovița, cu mesajul „Un sfert de veac de continuitate”.

După ce prezintă un scurt istoric al revistei „Eroica”, acest număr publică un set de materiale printre care „Regimentul sătenilor de la Târgoviște: atac în cămăși și cu capetele goale, la Mărășești” – Gheorghe Șerban, „Un cui al lui Pepelea: Insula Șerpilor”, autor George Coandă, „Cartea unirii 1918-1928” de Mihai Stan, „România, țară plină de eroi”, Marian Pavel, „Mihai M. Anton. Viteazul erou din Carpați”, George D. Piteș, „Prin Budapesta, în 2019. Irreparabile tempus...”, „Intelectualii și iubirea de țară în anii participării României la Primul Război Mondial (1916-1918)” Marian Curculescu, „Gândurile Reginei Maria despre ceremonia încoronării”, Luminița Giurgiu, „Amintiri din război ale tatălui meu”, Victor Petrescu, „Eroismul târgoviștenilor de naționalitate bulgară, din cartierul «Matei Voievod», în războaiele de apărare a țării”, Constantin Voicu, „Monumentul eroilor din Racovița – județul Dâmbovița (1936-1937)”, Cornel Mărculescu, „Frați-eroi comemorați prin monumente dâmbovițene”, Nicolae Posta, „Eroul din familia mea: Iordan I. Gheorghe”, Dumitru Iov, „Celor care au căzut pe Câmpul de onoare al Patriei

(eroii comunei Potlogi, eroi al Neamului)”, Valentin Vasile, „Purtătoarea de cuvinte”, Flori Bungete, „Ziua Armatei Române”, George D. Piteș.

Rubrică realizată de gl. bg. (r) GHEORGHE CREȚU

ANIVERSĂRI... ANIVERSĂRI

165 DE ANI
DE LA UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

Dr. NARCISA GRĂDINARU

În preajma zilei Unirii Principatelor Române, eveniment epocal de la care s-au împlinit în 2024, 165 de ani, Biroul permanent Central al ANCMRR, consecvent obiectivelor sale de promovare a valorilor și tradițiilor poporului român și armatei sale, a organizat cu sprijinul Ministerului Apărării Naționale, **simpozionul** cu tema, *„Evoluția problematicii privind rezerva oștirii române, de la domnitorul Alexandru Ioan Cuza până în prezent”*.

La această manifestare științifică care a avut loc la Sala de Spectacole „Eusebiu Ștefănescu” a Cercului Militar Național, în ziua de 23 ianuarie a.c. au participat distinse personalități din Ministerul Apărării Naționale, Statul Major al Apărării, Patriarhia Română, Institutul pentru Studii de Apărare și Istorie Militară, Cercul Militar Național, cadre militare în rezervă și retragere din structurile asociative ale sectoarelor Capitalei și Județului Ilfov, cu familiile lor.

Onoarea de a deschide lucrările simpozionului i-a revenit domnului general-locotenent (r) Neculai Băhnăreanu, președintele ANCMRR, care, în alocuțiunea sa, a subliniat locul și rolul acestui important eveniment din istoria României, care, în timp, a făcut posibilă realizarea pas cu pas a unității tuturor românilor, Unirea Principatelor Române fiind socotită *„de bază”*, așa cum sublinia cu câțiva ani în urmă Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

Pentru a vedea împlinită *„Ziua cea mare a veacului”*, cum aveau s-o numească contemporanii,

generațiile acesteia au pus la baza demersurilor lor înaltul sentiment de patriotism și astfel au reușit să înlăture, cu stoicism, toate piedicile care le-au stat în cale.

În opinia domnului general-locotenent (r) Neculai Băhnăreanu, generațiile de azi trebuie să înțeleagă demersurile, nu ușoare, a celor care în 1859 înfăptuiau, cu propriile puteri, Unirea Principatelor Române, Moldova și Țara Românească.

După prezentarea **Cuvântului de deschidere**, sarcina moderării lucrărilor simpozionului a fost preluată de către generalul maior (r) Marian Buciuman, primvicepreședintele ANCMRR.

De la tribuna simpozionului a luat cuvântul **Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul**, Episcop Vicar Patriarhal, care după ce a transmis celor prezenți binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, s-a oprit asupra locului și rolului Bisericii în realizarea Unirii Principatelor Române, făcând încă de la început remarcă că armata și biserica au conlucrat mereu pentru apărarea pământului strămoșesc, a libertății și demnității naționale. Nu există moment din istoria României ca biserica să nu-și fi exercitat rolul ei.

Așa se face că atât în Primul Război Mondial cât și în Al Doilea Război Mondial, alături de ostași, au căzut pe câmpul de luptă și un număr însemnat de preoți. Totodată, vorbind de secularizarea averilor mănăstirești, Preasfințitul Părinte a subliniat faptul că un sprijin neprecupețit în această direcție a fost

primit de Domnul Unirii de la celebrul Episcop Melchisedec Ștefănescu. Așadar, o dovadă că biserica a înțeles necesitatea acestei semnalizări.

Cercetătorul științific gradul III **Sorin Cristescu** de la Institutul pentru Politica de Apărare și Istorie Militară, a subliniat în comunicarea *„Personalitatea lui Alexandru Ioan Cuza domnul Unirii și*

reformelor decisive” o problemă vastă din care nu lipsesc probleme privind relațiile internaționale la vremea respectivă dar și o serie de neajunsuri ce trebuiau învinse (atât din interior cât și din exterior), pentru a se putea realiza unirea celor două principate.

Alegerea ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza în cele două principate a fost posibilă și datorită mobilizării maselor populare (mai ales la București), ceea ce face ca Mihail Kogălniceanu să remarce „*Unirea Națiunea a făcut-o*”.

Măsurile întreprinse pe linia consolidării tânărului stat român, au făcut ca în 1862, Alexandru Ioan Cuza să exclare: „*Alesul vostru vă dă astăzi o Românie unită*”.

Reformele pe care Cuza le-a avut în vedere au cuprins toate domeniile, ele conducând în final la dezvoltarea și modernizarea României. Chiar dacă Cuza a făcut și greșeli, faptele bune l-au situat acolo unde merită. Poate nu întâmplător, Vasile Alecsandri remarca cu ocazia înmormântării acestuia la Ruginoasa: „*Cât or fi români pe lume,/ Cât va fi pe cer un soare,/ A lui Cuza mare nume,/ Să fiți siguri că nu moare.*”

...Și n-a murit!

Dr. Tudor Vișan-Miu, cercetător științific la Institutul pentru Politica de Apărare și Istorie Militară, a subliniat în comunicarea „*Alexandru Ioan Cuza, organizatorul armatei române și protectorul cadrelor militare active și în rezervă*” că reformele lui

Cuza în domeniul militar au fost fundamentale, dat fiind faptul că acestea au condus la dezvoltarea organismului militar românesc prin constituirea unei armate române moderne, după modelul francez.

Reformele lui Cuza au avut un caracter multilateral. Legislația din această perioadă

a avut în vedere organizarea, înzestrarea, cazarea, stabilirea uniformelor și portul lor, pregătirea cadrelor și trupelor etc.

O atenție deosebită a acordat Alexandru Ioan Cuza categoriilor de militari existente, precum și măsurilor sociale, culturale și de altă natură care trebuiau să-și găsească rolul lor și în armată. De asemenea, s-a acordat o atenție deosebită nivelului de trai atât pentru cadrele active cât și pentru celelalte categorii existente la vremea respectivă.

A stârnit un interes deosebit în cadrul simpozionului și comunicarea domnului general de brigadă **Adrian Vasiliu**, intitulată „*Rolul rezervei astăzi în contextul strategic actual*”. O comunicare căreia auditoriul i-a acordat o atenție deosebită.

În cadrul acesteia au fost subliniate măsurile luate de către Statul Major al Apărării pe această linie și rezultatele obținute în acest sens. A fost subliniată preocuparea și în același timp îngrijorarea Statului Major al Apărării privind situația actuală a rezervei. Suspendarea serviciului militar obligatoriu a generat, în timp, micșorarea acesteia, ceea ce a condus la adoptarea unor măsuri, care, nu totdeauna și-au dovedit eficiența și mai ales, nu întotdeauna sunt susținute de către cei în drept. În acest moment, prin legiferarea corpului rezerviștilor voluntari, s-a creat cadrul legal de acoperire a deficitelor produse în rândul rezervei armatei. În prezent, se are în vedere crearea cadrului necesar privind pregătirea populației pentru apărare.

Problematica adusă la cunoștința celor prezenți, demonstrează că la nivelul conducerii armatei și Statului Major al Apărării sunt căutări asidue pentru legiferarea întregii problematice privind mobilizarea.

Simpozionul s-a încheiat cu un scurt program artistic dedicat evenimentului de la 24 ianuarie 1859, susținut de către Ansamblul Artistic „Doina” al Armatei, deosebit de apreciat de către toți cei prezenți (detalii în articolul „Spectacole omagiale”).

SPECTACOLE OMAGIALE

Colonel (r) ION CIONTEA

În Sala „Eusebiu Ștefănescu”, din cadrul Palatului Cercului Militar Național, a avut loc luni, 22 ianuarie a.c., un spectacol omagial dedicat sărbătoririi a 165 de ani de la Unirea Principatelor Române, momentul istoric înfăptuit la 24 ianuarie 1859. La eveniment a participat personal militar și civil din unitățile și instituțiile militare din garnizoana București.

Tot cu acest prilej, marți 23 ianuarie, în aceeași sală, a fost prezentat un spectacol similar pentru participanții la simpozionul „Evoluția problematicii privind Rezerva Oștirii Române, de la domnitorul Alexandru Ioan Cuza până în prezent”, organizat de Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „Alexandru Ioan Cuza”, structură asociativă reprezentativă a acestui segment socio-profesional.

Artiști, dirijori, soliști și instrumentiști din compunerea Muzicii Reprezentative a Ministerului Apărării Naționale și Ansamblului Artistic.

„Doina” al Armatei au adus în scenă, pe parcursul celor două reprezentații, piese muzicale valoroase care au trecut proba timpului, opere memorabile înscrise în patrimoniul cultural românesc.

În acompaniamentul Muzicii Reprezentative a M.Ap.N. și sub bagheta unor tineri dirijori au evoluat, pe rând, cunoscuți interpreți ai formațiilor artistice militare.

Emilia Dorobanțu, considerată vocea de aur a generației tinere de interpreți populari, a cântat în debutul spectacolului melodia „Se-aude glas peste Carpați”. A urmat formația ALESIS – Alina și Romeo Negoiasa- care au interpretat piesele „Tu Românie!” și „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!”

În continuarea programului, baritonul Alexandru Constantin și soprana Elina Dinca Velica, artiști cu

apariții remarcabile pe marile scene ale țării și ale lumii, au dat glas, poate celui mai frumos cântec despre Mihai Eminescu, inspirat din repertoriul regretaților artiști basarabeni Doina și Ion Aldea Teodorovici.

Talentații instrumentiști din cadrul Ansamblului Artistic „Doina” al Armatei, dirijați de violonistul Marian Alexandru, au prezentat publicului o suită de orchestră, urmată de două cântece, „Hora muntenească” și „Sârba-n poieniță”, interpretate de Letiția Boroș Vișoiu – o reprezentantă de seamă a tradițiilor și folclorului din zona Munteniei. În continuare, Theodora Balosin – exponentă valoroasă a tinerei generații de artiști confirmați și apreciați -, a încântat auditoriul cu melodiile „Cântec de cătănie” și „M-o făcut mama așa”.

Solista Silvia Semeniuc, o artistă îndrăgită ce reprezintă zona de interferență dintre Bucovina și Moldova, a interpretat apoi două cunoscute piese muzicale, „Cântă cucu-n Bucovina” și „Coragheasca”, acompaniată de orchestra Ansamblului Artistic „Doina” al Armatei și de publicul spectator.

În încheierea spectacolelor, Muzica Reprezentativă a MApN și Ansamblul Artistic „Doina” al Armatei, sub bagheta inspectorului general al muzicilor militare, colonelul Aurel Gheorghiiță, au cântat împreună „Hora Unirii”, imnul înfrățirii tuturor românilor și simbolul Unirii Principatelor Române.

Cele două spectacole omagiale găzduite de Palatul Cercului Militar Național se înscriu în seria manifestărilor organizate și desfășurate de militari în București și în garnizoanele mari din teritoriu pentru cinstirea unui moment fundamental al devenirii noastre istorice, Unirea Principatelor Române.

LA 20 DE ANI DE LA INTRAREA ROMÂNIEI ÎN NATO 20 DE ANI DE POLIȚIE AERIANĂ

Gl. bg. (r) dr. IONEL CANTARAGIU
Primvicepreședintele Filialei Sector 2, București

La 29 martie 2004 România a devenit membru NATO prin depunerea instrumentelor de ratificare la Departamentul de Stat al SUA. La 2 aprilie 2004 a avut loc ceremonia de arborare a drapelului românesc la sediul NATO de la Bruxelles. Începând din 2005, în baza unei propuneri legislative, în prima duminică a lunii aprilie, în fiecare an se serbează „Ziua NATO în România”. Tot la 29 martie 2004, ora 18.00 a avut loc integrarea spațiului aerian românesc în cel al NATO. Am avut deosebita cinste de a trăi acest „moment zero” alături de o echipă minunată condusă atunci de gl.lt. (rtr) Croitoru Constantin. Țin minte, ca și acum, era într-o luni după amiaza. De joi, am dus la comandant, documentele la semnat și am fost nevoiți să le refacem pentru că ne-au sosit ultimele precizări, pe ultima sută de metri, de la Bruxelles, de la general-locotenent Gheorghe Constantin. S-a lucrat tot weekend-ul în ritm susținut. De atunci Forțele Aeriene Române execută Serviciu de Luptă Permanent – Poliție Aeriană sub comanda NATO, cu aeronave utilizând sisteme de supraveghere radar digitale și echipamente de comunicații de comandă-control în toate condițiile meteo, atât ziua cât și noaptea, 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Poliția Aeriană sub comanda NATO este o misiune a Forțelor Aeriene Române din timp de pace, realizată cu scopul de a păstra securitatea spațiului aerian. Aceasta presupune existența în mod permanent a unor aeronave interceptoare de alertă pentru reacție

rapidă, pregătite pentru a acționa la eventualele încălcări ale spațiului aerian propriu sau al NATO (fie din eroare, fie intenționat). În afara acestor aeronave, la serviciul poliție aeriană participă radare, mijloace de comunicații tactice și echipamente de comandă control. În România misiunile de Poliție Aeriană sub comanda NATO se realizează în cooperare cu Centrul de Operații Aeriene Comb (CAOC) de la Torrejon, de către aeronave de la forțele aeriene române, suplimentate de aeronave ale țărilor partenere din Poliția Aeriană Întărită, dislocate prin rotație de 4 – 6 luni. Toate pot decola la nevoie de la Bazele Aeriene de la Borcea, Mihail Kogălniceanu și Câmpia Turzii. Zborurile sunt sub controlul Centrului de Rap și Control (CRC) din cadrul Centrului de Op. Aer.(COA) conform unor protocoale stabilite. Până la 15 mai 2023, SLP-PA s-a executat cu MIG-21 Lancer și F-16, apoi doar cu F-16 la toate cele 3 Bz. Aer. Forțele Aeriene Române au dezvoltat după 2009, conceptul unei capacități complementare, respectiv SLP-PA Extins, cu IAR-99 Șoim și elicoptere IAR-330 Puma SOCAT pentru interceptarea la înălțimi și cu viteze mici. Bază: Legea 257 din 22 mai 2001, apoi completată actualizată și republicată. Art 5 al 2, prevede: *conducerea SLP-PA, prin transfer de autoritate, poate fi delegată de la M Ap N România către NATO.* Iată în sinteza și câteva detalii doar pentru știință. CRC din cadrul COA România dispune de Situația Aeriană Generală (RAP). Informațiile de la radarele

naționale, se transmit prin sistemul de comunicații tactice naționale, care este integrat în cel al NATO. CAOC Torrejon poate decide:

1. decolarea – emițând ordinul ALPHA SCRAMBLE; – Situația Aeriană Generală (RAP) poate coincide, fiind similară dimensional, cu FIR Buc (Regiunea de inf a Zb București).

2. interceptarea presupune succesiv: – interogarea (radio, radar, vizual); – identificare vizuală; urmărire; – escortare; – angajare (cu întrebuițarea armament de bord).

3. situațiile de angajare a luptei conform setului de Reguli de Angajare a Luptei (ROE).

Misiunea de *Poliție Aeriană* se poate transforma în *Misiune de Nimicire* a aeronavei țintă, doar în 2 situații:

- aeronava țintă e militară;
- aeronava țintă e civilă, în situație de DETURNARE, sau OP. TERORISTA și atunci aeronava este declarată RENEGATE și are loc transferul de comandă INVERS, de la CAOC Torrejon către CONDUCEREA MILITARĂ NAȚIONALĂ

a ROMÂNIEI. Ne bucurăm că toate structurile politice și administrative au omagiat cum se cuvine acest deziderat național transformat în realitate. La acest minunat moment aniversar, gândul ne-a zburat iarăși către cei care au pregătit și realizat acest pilon de baza al securității naționale alături de toate structurile naționale care au inițiat, pregătit și adus la îndeplinire acest DEMERS, o adevărată „bătălie pentru NATO”, la acele vremuri.

O remarcă „de suflet”, la 20 de ani de la intrarea României în NATO, ca respect, recunoștință și prețuire pentru unii colegi și camarazi care au pus umărul la acest demers minunat. Ca să se întâmple cele de acum 20 de ani, s-a muncit mult și susținut începând din 1994, deci cu 10 ani înainte. Am putea să reamintim și să rescriem măcar cele mai relevante momente, respectiv: Inițiativa de la Varșovia a președintelui SUA și ASOC. Asa s-a făcut că acum 20 de ani ne-am putut integra în NATO având ASOC, FPS-117, Mig 21 Lance R, Puma Socat, Gap Filler, IAR-99 Soim, IFF NATO, 2 aerodromuri modernizate NATO, mijloace de comunicații și transmisie fixe și mobile standard NATO etc., etc.,... Aș adăuga aici și munca personalului militar și civil din armată, cei care au elaborat documente, cât și cei care efectiv s-au pregătit și acționat la tehnică și în statele majore de la toate eşaloanele.

Asigurăm generațiile prezente și viitoare că deviza armatei române a fost, este și va fi mereu, **SERVIM PATRIA**, completată de personalul din forțele aeriene, cu deviza „**CER SENIN**” pentru pacea și liniștea poporului și patriei noastre, iar a ANCMRR „Alexandru Ioan Cuza” **PATRIE, ONOARE, DEMNITATE**”

MAGISTRALA ALBASTRĂ LA CEAS ANIVERSAR

Colonel (r) dr. IOAN MOCAN

Președintele A.C.M.R.R. Arma Geniu „General Constantin Hârjeu“

În tradiția noastră populară, luna Mai este timpul florilor și exuberanța vegetației. Dar această lună, care aduce cu ea abundență de flori, parfum de liliac, mult soare, câmpuri pline de verde proaspăt, dimineți cu poftă de viață, în acest an, pentru militarii geniști români aduce și două aniversări de suflet, împlinirea a 165 de ani de la înființarea Armeei Geniu și a 40 de ani de la inaugurarea Canalului Navigabil Dunăre – Marea Neagră.

După o participare determinantă la realizarea Drumului Transfăgărășan, militarii Armatei Române și în special militarii geniști au avut o contribuție esențială la construcția Canalul Dunăre-Marea Neagră, făcând posibilă inaugurarea acestuia la **26 mai 1984**. Traseul canalului scurtează cu 400 km drumul pe apă până la mare, fiind cea mai mare construcție realizată până astăzi în România.

De-a lungul timpului ideea construirii unui curs de apă care să scurteze drumul către Marea Neagră s-a aflat în atenția inginerilor și a celor care conduceau destinele pământului românesc dintre Dunăre și Marea Neagră. În anul 1837, un grup de experți britanici a avansat ideea construirii unui canal navigabil între Dunăre și Marea Neagră, însă atunci s-a ajuns la concluzia că lucrările necesare ar fi depășit posibilitățile tehnice ale momentului respectiv. În anul 1850 se publică la Constantinopol primul proiect de construcție a canalului, propus de inginerul Ion Ionescu de la Brad, însă costurile s-au dovedit a fi prea mari.

La sfârșitul secolului XIX, după Războiul de Independență și reunirea Dobrogei cu România, problema construirii unui canal între Dunăre și Marea Neagră a fost reluată, aceasta dobândind de acum un caracter național. Proiectele specialiștilor români de după 1878, care susțineau construcția unui canal pe ruta Cernavodă-Constanța, porneau de la relevarea avantajelor economice, sociale și strategice. Totodată se avea în vedere că viitorul canal Cernavodă-Constanța va face posibil ca transportatorii fluviali români să evite plata taxelor mari instituite la gurile Dunării de către Comisia Europeană a Dunării.

Primul proiect modern al unui canal navigabil a fost întocmit de Jean Stoenescu-Dunăre în 1927, iar în anul 1928 viitorul academician Aurel Bărglăzan a întocmit un studiu prin care a indicat practic actualul traseu al canalului. Conform proiectului din 1927, canalul trebuia să aibă o lățime de 40 de metri și o adâncime de 8 metri. Traseul acestuia se suprapunea parțial peste Valea Carasu și de la Valul lui Traian urmau să fie construite două tuneluri maritime identice până la vărsarea în mare, cu o lățime de 20 de metri fiecare.

Regele Carol al II-lea a cochetat și el cu ideea canalului, dar criza economică mondială și apoi începutul celui de-Al Doilea Război Mondial au făcut ca realizarea lui să fie amânată. Totuși în anul 1937 s-a hotărât realizarea unei baze navale în lacul Năvodari și legarea acesteia printr-un canal fluvial cu Dunărea. Totodată în lacul Năvodari urma să se construiască și un port comercial. În anul 1938, inginerul Vasilescu Grigore, profesor la Școala Politehnică din București a condus realizarea unor studii în teren pentru canalul Cernavodă-Năvodari, oprite în anul 1939. Tot în anul 1938 s-a început construirea portului Năvodari, realizându-se 1.100 metri de dig și efectuarea de dragaje de studiu atât în larg, în avanport, cât și în lacul Năvodari, lucrările fiind oprite în anul 1940. Către sfârșitul anului 1940 s-au făcut studii pe teren pentru un canal Cernavodă-Constanța, dar din cauza fondurilor insuficiente nu s-au executat decât unele ridicări topografice, foraje și observații hidrometrice privind apele subterane de pe traseul canalului. În urma acestor cercetări făcute în teren au rezultat considerații asupra proiectării canalului, în două variante, Cernavodă-Constanța și Cernavodă-Lacul

Mamaia-Năvodari, variantele având o porțiune comună pe prima jumătate a canalului, de circa 36 km, care avea efectuate studii topografice și geologice de oarecare amploare.

După cel de-Al Doilea Război Mondial, ideea construirii unui canal între Cernavodă și Constanța este luată din nou în considerare. România primește avizul Comisiei Dunării, compusă din reprezentanți ai țărilor dunărene, de a realiza un canal navigabil pe porțiunea românească a fluviului, iar în anul 1949 încep lucrările bazate pe consultanță sovietică.

Hotărârea de începere a lucrărilor a fost luată în ședința din 25 mai 1949 a Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, iar în data de 26 mai 1949 a fost aprobată și de către Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române, care în hotărârea de aprobare preciza că, realizarea canalului va asigura: *„transportul cel mai ieftin și mai scurt spre Marea Neagră; industrializarea regiunii de Sud-Est a țării; dezvoltarea economică și culturală a regiunii; crearea condițiilor pentru îmbunătățirea agriculturii și ridicarea nivelului de trai al țăranimii muncitoare; posibilități noi de combatere a secetei, care amenință continuu regiunea de Sud-Est a țării; asanarea văii plină de bălți a Carasului, ceea ce va duce și la însănătoșirea populației acestei regiuni bântuită de malarie”*.

Traseul viitorului canal a fost aprobat prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 410 din 14 aprilie 1950, astfel acesta pornea de la Cernavodă, folosea pe circa 36 km depresiunea Văii Carasu până în zona Poarta Albă, iar în continuare pe Valea Nazarcea și Valea Adâncă, traversând sectorul de creastă în regiunea Ovidiu și ajungea la malul de vest al lacului Siutghiol. Trece apoi prin nordul lacului, ajunge la Mamaia, ca de aici să se îndrepte spre nord până la Năvodari, iar de aici să se orientează către est până la portul Midia.

La construcția lui au fost folosiți muncitori plătiți, militari, dar mai ales deținuți, în marea lor majoritate politici. În anul 1952 peste 80% din muncitori erau

deținuți politici, oponenți ai regimului sau oameni considerați periculoși pentru regim, care trebuiau reeducați prin muncă forțată. De-a lungul canalului s-au înființat 14 colonii de muncă în care intelectualii României, foști oameni politici, ofițeri, funcționari, doctori, avocați, clerici sau țărani care s-au opus colectivizării își efectuau pedeapsa de ani grei de închisoare prin muncă silnică, în condiții greu de imaginat.

Deoarece economia românească din acea perioadă nu a putut suporta costurile mari implicate și nu a putut produce echipamentul necesar lucrărilor de construcție, în anul 1953, după patru ani în care s-au realizat doar aproximativ 8 kilometri, activitatea este oprită la Canalul Dunăre-Marea Neagră. Aceasta se întâmpla la doar câteva luni de la moartea lui Stalin (conducătorul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste – URSS), susținător al proiectului. Termenul folosit de oficialitățile timpului pentru închiderea șantierului a fost cel de „amânare”. Lucrările realizate au fost valorificate începând cu anul 1959 în cadrul „Complexului de irigații Mircea Vodă”, dezvoltat mai apoi în „Sistemul de irigații Carasu”.

După douăzeci de ani, în 1973 s-a reluat ideea construcției Canalului navigabil Dunăre-Marea Neagră, după un nou proiect.

Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 18-19 iunie 1973 a hotărât realizarea Complexului hidroenergetic și de transport Dunăre-Marea Neagră, prin reluarea lucrărilor de execuție a canalului, construcția noului port Constanța Sud-Agigea și a nodului hidroenergetic de pe Dunăre (construirea unei hidrocentrale în aval de Cernavodă).

Activitatea de proiectare a acestui obiectiv începuse din anul 1972, în baza Hotărârii Consiliului de Miniștri din 1 martie 1972, de către Institutul de Proiectări Transporturi Auto, Navale și Aeriene (IPTANA), care a primit sarcina de a întocmi studiul tehnico-economic: „Sistemul de navigație Dunăre-Marea Neagră”, dezvoltat mai târziu în „Complexul hidroenergetic și de transport Dunăre – Marea Neagră”.

În iulie 1973, Institutul de Proiectări pentru Transporturi Auto, Navale și Aeriene a fost desemnat proiectant general al canalului navigabil și al portului Constanța Sud, iar Institutul de Studii și Proiectări Hidroenergetice – ISPH, proiectant al lucrărilor de pe Dunăre în zona Cernavodă.

Pentru realizarea proiectului general, în cadrul IPTANA a fost constituită Secția complexă de proiectare a canalului Dunăre-Marea Neagră, având inițial 185 specialiști și care au ajuns în final la

225 ingineri, arhitecți, tehnicieni și economiști. Șef al acestei secții și totodată șef al Proiectului General al Canalului Dunăre-Marea Neagră a fost numit la 14 iulie 1973, inginerul proiectant Avădanei Chiriac. Cele zece colective de lucru organizate în cadrul secției au colaborat cu 38 de institute de cercetare și proiectare din toată țara. Au fost angrenați în activitatea de proiectare peste 1.000 de specialiști, care au întocmit peste 30.000 de documentații tehnice de execuție, cuprinzând schițe, desene, studii și devize.

În anul 1975, în paralel cu întocmirea proiectului tehnic, a început organizarea șantierelor, iar în prima parte a anului 1976 au demarat lucrările de bază. Pentru construirea acestui obiectiv economic, prin Decretul Consiliului de Stat nr. 109 din 1975, s-a înființat în cadrul Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor, Centrala Canalului Dunăre-Marea Neagră (CCDMN) care avea în subordine opt unități de execuție: 4 grupuri de șantiere construcții, Întreprinderea Construcții Hidrotehnice Constanța, Șantierul 44 Agigea, Întreprinderea de Utilaje Grele pentru Construcții Basarabi, Baza de Aprovizionare și Intendență Medgidia.

Tot în cadrul Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor, în anul 1979 s-a înființat Administrația Canalului Dunăre-Marea Neagră, cu scopul de a prelua acest canal în exploatare și de a-l întreține după inaugurare pentru asigurarea desfășurării în siguranță a navigației navelor și convoaielor de barje.

În luna august 1976, proiectantul general decide realizarea unei porțiuni de 500 m liniari de mal de canal pentru a se experimenta soluția de realizare a lucrărilor în prezența apei. Astfel, s-a ales porțiunea de pe malul stâng între kilometrul 16+380 și kilometrul 16+880, aproape de halta de cale ferată Mircea Vodă, în sectorul încredințat spre execuție Brigăzii 45 Geniu Medgidia. Așa cum comsemna în blocnotesul personal la vremea respectivă, maiorul inginer Necula Florea, inginerul șef al Bg. 45 Ge.: „**01 septembrie 1976 ora 08.20 kilometrul 16+380 mal stâng a fost punctul de**

la care a început construirea marelui drum pe apă...” (Transdobrogeanul-Canalul navigabil Dunăre-Marea Neagră, autor General de brigadă rtr. Florea D. Necula).

Executanții primilor 500 m liniari de mal canal au fost militarii Batalionului 107 Geniu Cernavodă, comandat de locotenent-colonel Sereșan Vasile și având ca inginer șef pe maiorul inginer Teodorescu Adrian, excavarea pământului de sub stratul de apă fiind realizată prin dragaj de către Șantierul 21/CCDMN.

Construcția Canalului Dunăre – Marea Neagră a durat 8 ani, acesta fiind inaugurat oficial pe data de **26 mai 1984**, cu doi ani mai târziu față de termenul stabilit inițial. Canalul Dunăre – Marea Neagră se situează în clasa a șasea de canale interioare, cea mai mare clasă pentru astfel de construcții.

Traseul canalului pornește de la Cernavodă și traversează localitățile Saligny, Mircea Vodă, Satu Nou, Medgidia, Castelu, Poarta Albă, Murfatlar

(Basarabi), Straja, ajungând în portul Constanța-Sud. Pe acest traseu, canalul are o lungime de 64,2 km. Pe primii 36 km, între Cernavodă și Poarta Albă acesta se suprapune, cu unele excepții, peste vechiul canal existent pe Valea Carasu. De aici traseul canalului diferă de cel al căror lucrări au fost sistate în anul 1953, făcând legătura cu marea la sud de municipiul Constanța. Principalul motiv care a determinat această decizie a fost amplasarea noului port maritim Constanța-Sud.

Canalul are o lățime la fund de 70 m și 90-120 m la suprafață, pe zona văii Carasu, unde taluzurile au o înclinație mai lină. În zona de creastă, între Murfatlar (Basarabi) și Agigea, lățimea la fund este de 90 m, adâncimea maximă a tranșei (cuvei) este de 70 m, iar lățimea variază între 200 și 400 m, în funcție de înălțimea și natura terenului. În curbe, lățimea canalului este mai mare pentru a permite înscrierea convoaielor de barje pe curs, fiecare convoi pe sensul său de navigație.

La fiecare capăt există câte două ecluze care permit traficul în ambele sensuri. Ecluzele au fiecare din ele câte două sasuri, de 310 m lungime și 25 m lățime. Exploatarea canalului între cele două ecluze se face în mod normal cu nivelul apei la cota +7,5 m. Pescajul maxim admis este de 5,5 m permițând astfel accesul navelor fluviale și a celor maritime mici. Menținerea nivelului apei pe canal se face gravitațional, printr-un stăvilar, pentru cazul când apele Dunării depășesc cota de +7,5 m sau printr-o stație de pompare, când nivelul Dunării este mai mic. Dacă s-ar fi realizat și nodul hidroenergetic, bararea Dunării în aval de Cernavodă, canalul ar fi primit apă numai gravitațional.

Pentru o mai bună fluență a circulației mărfurilor au fost construite porturile Basarabi, Medgidia și s-a extins și modernizat vechiul port Cernavodă, astfel că acestea pot asigura un trafic portuar de circa 700.000 tone și, respectiv, 11 milioane de tone mărfuri generale.

La construirea canalului s-au înregistrat și numeroase recorduri. Astfel, au fost excavați 294 milioane metri cubi de pământ și piatră la canalul propriu-zis și 7 milioane metri cubi pentru lucrări conexe și s-au turnat peste 4 milioane metri cubi de beton și beton armat. Au fost folosite 24.345 tone de echipament și lucrări metalice; 768 de excavatoare; 5.170 autobasculante; 645 buldozere; 316 autoîncărcătoare și alte echipamente de construcții cum ar fi drăgi, macarale, autogredere. Gradul de mecanizare a lucrărilor a fost de peste 98%. Construirea canalului a necesitat o investiție de circa 2 miliarde de dolari. La realizarea lui au lucrat, în primii trei ani, 22.000 de oameni anual, iar în ultimii ani, efectivul de personal a ajuns la 32.000 de oameni

anual, dintre aceștia peste 23.000 erau conducători de utilaje și șoferi. Personalul tehnic, de execuție, a fost format din 470 de ingineri, 240 de subingineri și 700 de tehnicieni constructori.

Participarea armatei la construirea canalului Dunăre-Marea Neagră. În a doua jumătate a anului 1975, Ministerul Apărării Naționale a primit de la conducerea statului sarcina de a prelua în execuție 40 km de canal, de la Cernavodă și până aproape de Murfatlar (Basarabi). În acest scop, Comandamentul Trupelor de Geniu a înființat începând cu luna august 1976, **Brigada 45 Geniu**. Sediul comandamentului brigăzii a fost stabilit la Medgidia, comandant fiind numit colonelul Bediu Ștefan, un veteran al șantierului drumului Transfăgărășan, iar inginer șef a fost numit maiorul inginer Necula D. Florea, înlocuit în decembrie 1976 de către maiorul inginer Vână Constantin.

Anterior, în luna iulie, Comandamentul Trupelor de Geniu a constituit prima unitate de pe canal, Batalionul 107 Geniu Cernavodă, care în februarie 1977 a fost resubordonat Brigăzii 45 Geniu.

Brigada 45 Geniu urma să execute toate lucrările de excavații, consolidările taluzelor și lucrările de apărare maluri, turnările de betoane, transportul pietrei brute din cariera Nicolae Bălcescu și a materialului lemnos folosit ca fascine pentru realizarea saltelelor pentru consolidarea fundului canalului și a părților laterale. În sectorul Brigăzii 45 Geniu, din partea Centralei Canal Dunăre-Marea Neagră, răspunderea pentru controlul calității lucrărilor executate de geniști, a revenit Grupului 2 de Șantiere, care a executat și celelalte lucrări în acest sector.

În vara anului 1976 s-a luat hotărârea ca Brigada 45 Geniu să mai preia în execuție 5 km din traseul canalului, astfel că sectorul brigăzii ajungea până la kilometrul 45, la Basarabi.

Toate spațiile de cazare și hrănire pentru efectivele brigăzii au fost asigurate prin grija Centralei Canal Dunăre-Marea Neagră.

Pentru realizarea celor 45 km de canal, Brigada 45 Geniu a acționat cu următoarele unități:

- *Batalionul 107 Geniu Cernavodă*, constituit în iulie 1976;

- *Batalionul 101 Geniu Medgidia*, constituit în iulie 1977, mutat în 1978 la Satu Nou și în anul 1983 la Poarta Albă, când s-a resubordonat Brigăzii 47 Geniu;

- *Batalionul 111 Geniu Basarabi*, constituit la începutul anului 1977;

- *Batalionul 114 Geniu Medgidia*, constituit la începutul anului 1977.

În anul 1980 se constată că stadiul executării

lucrărilor era în întârziere față de graficul de execuție. Excavațiile în zona de creastă între kilometri 53 și 59 abia începuseră în toamna aceluși an și pentru a se recupera întârzierea, conducerea statului hotărâște ca armata să preia realizarea aceluși sector de canal. În această situație, Ministerul Apărării Naționale decide în septembrie 1980 dislocarea pe șantierul Canalului, la Cumpăna, a Brigăzii 47 Geniu Construcții Locuințe, care lucra în București și Zimnicea. Până la începutul lunii aprilie 1981, în tabăra Cumpăna, **Brigada 47 Geniu** a reorganizat două din batalioanele sale în detașamente de geniu – *Detașamentul 134 Geniu* și *Detașamentul 64 Geniu* – reușind încadrarea acestora cu efectivele și tehnica necesare pentru realizarea celor șase kilometri ai canalului din zona podișului dobrogean. În compunerea brigăzii mai exista Batalionul 137 Geniu Tulcea, care executa lucrări industriale și hidrotehnice în județul Tulcea, iar în anul 1983 a luat în subordine, de la Brigada 45 Geniu, Batalionul 101 Geniu Medgidia, care a fost transformat în Detașamentul 101 Geniu și a fost redislocat la Poarta Albă.

Comandant al Brigăzii 47 Geniu era generalul inginer Perieanu Constantin, iar inginer-șef a fost numit din martie 1981 locotenentul-colonel inginer Necula D. Florea.

Pentru brigăzile de geniu, mecanicii-conducători erau formați și calificați de Batalionul Școală Mecanici Conducători Utilaje de la Satu Nou, mutat ulterior la Poarta Albă. Utilajele erau reparate în Baza 141 Reparații Tehnică de Geniu Mogoșoaia și în Baza 86 Reparații Utilaje de la Medgidia, iar tehnica auto în bazele de reparații de profil ale armatei.

În afara celor două brigăzi de geniu, pe șantierul Canalului Dunăre-Marea Neagră au lucrat și subunăți din alte structuri de geniu. Astfel, geniști din Regimentele 1 și 52 Geniu, din Școala de Maiștri Militari și Subofițeri de Geniu au participat la

dezafectarea vechilor poduri de șosea sau cale ferată și a unor stații de pompare de pe traseul canalului.

Au fost prezenți pe șantierul canalului și militari cu tehnica specifică din dotare, din Regimentul 2 Pontonieri „Eftimie Croitoru” și Regimentul 72 Pontonieri din Brăila, care au asigurat trecerea peste canal, pe poduri de pontoane, după dezafectarea podurilor permanente la Cernavodă și Medgidia.

Pentru a immortaliza activitatea depusă în cei opt ani de construcție a „*Magistralei Albastre*”, între kilometri 38 și 39 a fost amplasată opera artistului plastic locotenent-colonel Ioniță Gheorghe. Impozanta frescă redă scene semnificative de muncă ale militarilor geniști pe șantierele canalului.

Inaugurat oficial în urmă cu 40 de ani, Canalul Dunăre – Marea Neagră este o realizare inginerescă de excepție a școlii românești de proiectare și construcții hidrotehnice, înscriindu-se în rândul canalelor interioare care, potrivit specialiștilor, respectă cele mai înalte exigențe internaționale, fiind comparabil cu alte obiective precum canalele Panama și Suez. Prin deschiderea Canalului Main – Rin, în anul 1992, a fost realizată o conexiune navigabilă directă între Portul Constanța și Portul Rotterdam.

BIBLIOGRAFIE:

- Necula D. Florea, general de brigadă (rtr.) inginer, Transdobrogeanul- Canalul Navigabil Dunăre-Marea Neagră, București, 2018
- Augustin V. Pop, Lumini albastre, Editura Albatros, București, 1988
- www.acn.ro
- <https://historia.ro/sectiune/general/cum-a-fost-construit-canalul-dunare-marea-neagra-576481.html>
- <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/evenimente/canalul-dunare-marea-neagra-30-de-ani-de-la-inaugurare-magistrala-albastra-construita-cu-sacrificiul-detinutilor-politici-243296>

COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR „ȘTEFAN CEL MARE” – 100 DE ANI DE LA ÎNFIINȚARE

Colonel LUCIAN-CĂTĂLIN COJOCARU
Comandantul Colegiului Național Militar „Ștefan cel Mare”

Pe meleaguri cu așezări străvechi, asupra cărora timpul parcă și-a încremenit amprenta, se înalță o cetate a științei și a culturii – **Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”**.

De sus, clădirea colegiului apărea ca o fortăreață impresionantă prin mărime și organizare, ce străjuiește țara la hotarele bucovinene, purtând numele celui care, acum o jumătate de mileniu, și-a închinat viața apărării creștinătății. Între zidurile acestei cetăți, tineri din toate colțurile țării își împlinesc vise, devin *oameni* în toată puterea cuvântului. Ei împlinesc misiunea încredințată de marele Ștefan, apărând cu puterea minții și cu entuziasmul tinereții credința strămoșească.

Aici se aud, în cadență, învăluite în mister și plină de vise îndrăznețe, ecurile pașilor celor peste 12 500 de tineri care și-au început drumul spre o carieră de succes. Cetatea cu infinite chipuri constituie o etapă marcantă în scenariul vieții multor români, o piatră de temelie pentru ceea ce înseamnă o onorantă carieră militară.

Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare” continuă tradițiile Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Cernăuți, înființat la 25 noiembrie 1924, prin Înalțul Decret Regal nr. 3889, promulgat și semnat de regele Ferdinand.

„Prin grația lui Dumnezeu și voința națională Rege al României, la toți de față și viitori sănătate. Asupra raportului Ministrului nostru Secretar de Stat la Departamentul de Războiu, sub nr. 4245 din 9 noiembrie 1924,

Am decretat și decretăm:

Art. 1. Se înființează cu începere cu anul școlar 1924-1925 un liceu militar la Cernăuți (Bucovina).

Art. 2. Acest liceu militar din Cernăuți se va numi Liceul Militar „Ștefan cel Mare” și va avea ca patron pe Sfântul Ștefan.

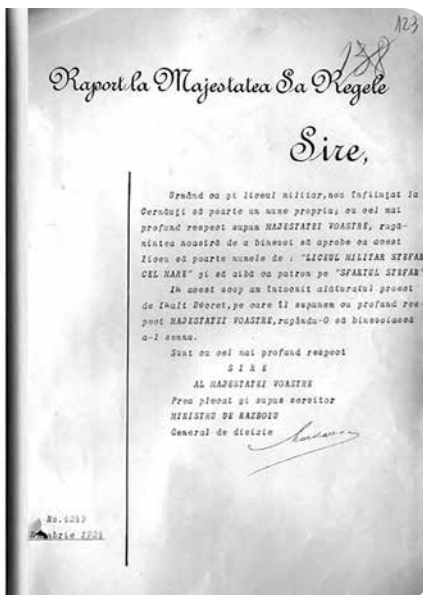
Art. 3. Ministrul nostru Secretar de Stat la Departamentul de Războiu este însărcinat cu executarea Decretului de față.

Dat în București la 25 noiembrie 1924.

Semnează (ss) FERDINAND și Ministrul de Războiu, General de Divizie Mărdărescu”.

Evenimentele din perioada 1940-1945 au marcat existența liceului, determinând mutarea acestuia în alte garnizoane și apoi desființarea pentru o perioadă de 8 ani. Liceul recapătă existența din nou la 1 septembrie 1953. Timp de 3 ani – până la terminarea edificiului care se construia special și se amenaja – liceul a funcționat la Iași. Punctul terminus al itinerarului istorico-geografic este orașul Câmpulung Moldovenesc – unde va cunoaște cea mai lungă și stabilă perioadă a existenței sale, din 1956 și până în prezent.

În istoria celor 100 de ani, au absolvit Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare” peste 12 500 de elevi, cuprinși în peste 80 de promoții. Cei mai mulți dintre absolvenții colegiului au îmbrățișat și s-au remarcat în cariera militară, peste 200 poartă sau au purtat gradul de general, 10 au devenit șefi ai structurilor militare centrale, iar 15 au fost decorați cu Ordinul „Mihai Viteazul”. Alți absolvenți sunt recunoscuți ca specialiști în științe militare, personalități în cercetarea științifică, în viața economică, socială și culturală.

Ca urmare a îndelungatei activități educaționale și a performanțelor profesionale, a instituției de învățământ liceal de la poalele Rarăului, i-a fost acordat titlul de „**Colegiul Național**”, numele instituției devenind „**Colegiul Național Militar Ștefan cel Mare**”, începând cu anul școlar 2014-2015.

Activitatea de învățământ este principala direcție pe care se desfășoară pregătirea elevilor din colegiu, inițiativele și preocupările extracuriculare și extrașcolare completând pregătirea acestora din timpul orelor de curs. Pentru a recunoaște performanțele obținute în activitatea de cooperare europeană și a contribuției aduse în promovarea și dezvoltarea dimensiunii europene a educației, instituția câmpulungeană a primit titlul de „**Școală europeană**” în anul 2013, reconfirmat în 2016 și 2019.

Cu toate că perioada în care ne aflăm este plină de provocări, instituția își păstrează direcțiile fundamentale ale ființării și devenirii sale. Cadrele didactice, împreună

cu instructorii militari, depun eforturi considerabile pentru a pregăti tineri destoinici, capabili de a face față schimbărilor prezentului, responsabili și, nu în ultimul rând, cu dragoste pentru neam și țară.

Elevi, dascăli și instructori deopotrivă își canalizează energiile și spiritul novator pentru performarea continuă a educației și învățaturii, în scopul îndeplinirii misiunii școlii, cea de pregătire a candidaților spre a accede în învățământul militar universitar și postliceal.

Continuând tradiția, astăzi Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare” este un reper esențial al sistemului educațional românesc. Stau mărturie sutele de premii și distincții obținute la olimpiadele și competițiile școlare, promovabilitatea de 100% la examenul de bacalaureat și rezultatele la admiterea în învățământul militar universitar.

IN HOC SIGNO VINCES!

Francesca Șindilar – selecție foto din arhiva colegiului

ECOURI

EPOLEȚI DE AUR

Colonel (r) ION GH. TOMA
– Veteranul ziariștilor militari –

Dorul este sentimentul cel mai scump al inimii. El erupe, izbucnește, tresaltă, palpitează, vibrează când este cel mai puternic, arde ca o flacără ce nu se stinge niciodată. Dorul are menirea de a croi viața, croială care poartă pecetea întăririi și curățării sufletului, pentru ca acesta să parcurgă toate stațiile intermediare și finale ale vieții în condiții bune și foarte bune. Dorul contribuie la realizarea profesională și sentimentală a personalității pentru că el se primenește, se înnoiește mereu; nu are timp de stat, el cântă, se bate tot timpul, devenind, într-un fel, motor al vieții. Combustia lui internă este dragostea de viață, realizarea marcantă, definitivă a personalității. Pentru că dorul creează o stare de judecată, de gândire, de creație, care ne pune mereu în mișcare. Să creăm toată viața, să nu stăm pe loc. Lupta aceasta fină, care nu se vede, dar care se bate cu neputința, cu plictiseala, cu nepăsarea, cu mediocritatea, reușește să dea vieții un sens frumos, plăcut, minunat. El este în mijlocul zidirii și nu-ți dă pace până nu te-ai realizat. Un reputat psiholog făcea afirmația că dorul constituie cea mai bogată materie a sufletului, el este apa vie de unde se adapă inima. Dorul face parte din viața omului, îl urcă, îl coboară, dar îi dă și putere miraculoasă să se realizeze. Cine-l iubește cu înflăcărare, nu-l lasă să ne părăsească, se sacrifică pentru el. Pentru că dorul, dragostea de muncă, îl domină pe om, îl face puternic, îl ajută să se realizeze, să devină un Făt Frumos, un creator, un slujitor neînfricat al dreptății.

Un individ fără dor este ca un om care încearcă să care pietre de moară și oricât ar vrea, nu poate să facă nimic, se asfixiază, se ruinează, devine neputincios, se bate ca vântul. Dorul de a munci cu înflăcărare, de a-și crea o viață deosebită, nobile, i-a fost caracteristică și generalului Popescu, cunoscut comandant al Diviziei și Corpului de Armată de la Iași. Dorul de muncă a fost hrana sufletului său. Acest sentiment l-a făcut atât de puternic, l-a călit, i-a dat atâta forță că ar fi spart și norii pe cer, ar fi distrus orice povară, orice piedică, numai să ajungă la liman.

Una dintre cele mai mari bucurii și satisfacții ale vieții lui a apărut când a luat examenul pe primul loc, la școala militară de ofițeri și i s-a dat uniforma și

pe veston a prins epoleții și petlițele. Dorul care i-a măcinat inima, să devină militar, parțial, se realizase. Epoletul este galonul soldatului care consemnează faptul că el este cel mai devotat om al țării, apărătorul ei. Performanța tânărului Popescu că a devenit militar, îi încălzește inima, îl menține într-o stare sufletească superioară, îl face să trăiască bucuria că a devenit cineva, că are un orizont superior de a se realiza. El, a devenit soldat, face parte din cea mai superioară cetate a țării, pentru care și-au sacrificat, și-au dat sângele și viața mii, zeci de mii, sute de mii de soldați. Înainte de a prinde epoleții pe veston, el i-a curățat, i-a introdus la sân, la inimă, să-i încălzească, i-a sărutat, i-a mângâiat, le-a cântat o strofă din renumitul șlagăr ostășesc „Vine trenul din Ardeal”...

Apoi, tânărul Popescu, a ridicat epoleții deasupra capului să anunțe pe toată lumea că el a devenit militar, elev. Pe urmă, cu migală și-a curățat și aranjat petlițele la veston. Petlițele sunt cele mai mici obiecte ale uniformei. Dar ele dau o frumusețe aparte ținutei, scot în evidență cât de frumoasă, mândră este ținuta militară. Petlița dovedește dragostea, înflăcărarea tânărului față de uniformă, față de armată. Apoi, cu migală, și-a cusut pe veston petlițele. În timp cât a efectuat școala militară de ofițeri a avut grijă să aibă întotdeauna o ținută curată, călcată, ca la carte. Iar epoleții și petlițele i-au săgetat inima lui de elev, apărător al țării.

Toată viața a avut grijă ca ținuta militară să fie model, călcată, curate, pentru că i-a înfrumusețat chipul, i-a îmbunătățit inima, l-a făcut să fie model în viață. De aceea a învățat, a studiat cu foc toată cariera. Studiul a fost pâinea vieții lui. Concepția lui a fost că ofițerul nu poate trăi o viață bogată, fertilă, fără depunerea unui efort inteligent zi de zi. Acestea (petlițele, epoleții), i-au mărit încrederea în forțele sale, a devenit om de nădejde al țării. Cu tolba plină de învățătură poți reuși, progresa, înainta în viață. Toată viața ofițerului Popescu a fost la școală unde a învățat, a studiat și a luat examenele cu calificative maxime. La liceu, la școala militară, la Academia Militară, totdeauna a obținut cele mai mari note, necedând niciodată locul I.

În calitate de comandant de divizie, comandant de regiment, de subunitate, a fost model de îndeplinire a sarcinilor ce i-au revenit. Mulți fruntași pe armată, la tragerile de artilerie au fost ani de zile campioni. Fiind promovat în funcția de comandant de Divizie la Iași, timp de aproape zece ani, colonelul Popescu s-a implicat foarte mult în procesul de instruire și de pregătire a cadrelor. Întreg sistemul de instruire a fost conceput și condus cât mai aproape de realitatea câmpului de luptă, pretinzând tuturor comandanților exigență maximă, disciplină severă.

Ofițerul Popescu a fost unul dintre cei mai buni, mai valoroși ofițeri ai armatei noastre. Domnia sa nu a știut altceva decât să muncească. În toate funcțiile în care a fost promovat, prin rezultatele superioare la trageri, dânsul a intrat în istoria artileriei armatei ca un adevărat, mare campion, un ofițer care a dobândit cele mai mari performanțe. Asta-i viața artileristului. Să se silească în a descoperi, a cerceta, a-și încărca viața cu rezultate superioare. Și un minut în viața artileristului poate avea o valoare excepțională, extraordinară, care perfecționează arta tragerilor: instrucția.

Cât privește folosirea timpului, ofițerul a pledat că minutul este baza în instruirea militarilor. Minutul acela răscolitor, formidabil, tulburător, în care sesizezi taina, scoți la iveală o idee formidabilă, luminoasă, arzătoare, pui în evidență o metodă nouă în instruirea artileriștilor, a fost crezul de bază al artileristului nostru. Minutul acela care creează, descoperă, inventează să devină comun tuturor comandanților, cere muncă titanică, pasiune, dragostea pentru artilerie, pentru armată. Minutul acela face istorie, schimbă modul de gândire și acțiune, face viața mai bogată, mai interesantă, mai atractivă.

În acest univers a crescut și a trait ofițerul Popescu și i-a obișnuit și pe subordonații săi să muncească, să prețuiască minutul. În tehnica modernă secunda devine un element de bază în îndeplinirea misiunilor.

Până acolo a mers ofițerul Popescu, încât a demonstrat că irosirea minutului la instrucție are urmare asupra întregii capacități de luptă a subunităților.

Timpul de instrucție, spunea adesea ofițerul, este și mama și tatăl soldatului.

Timpul îl instruieste pe soldat, mai bine precizat, în el se pregătește soldatul, el îl căleşte, îl face puternic, el este cea mai mare avere a soldatului. Fiind proprietatea soldatului, nimeni, oricine ar fi comandant de grupă, de pluton, nu are voie să i-l sustragă, pentru că devine

o abatere foarte gravă să-i iei pâinea de la gură soldatului.

Epoletii ofițerului, eroului nostru, au fost încărcăți de istorie. În calitate de comandant de regiment, timp de șapte ani de zile, la tragerile cu armamentul de artilerie a făcut minuni. Comisiile de inspecție l-au apreciat cu calificativul de superlativ pe colonelul Popescu, cum conducea în fiecare an unitatea la aplicațiile cu trageri de luptă.

În epoletii pe care-i purta pe umeri, sufletul său a strâns și aceste rezultate și pe cele care le-a obținut cu Divizia de la Iași. Tresele epoletilor lui erau pline de fapte și realizări de marcă, de excepție. Epoletii lui vibrau, tresăltau de devotamentul pe care-l dovedea ofițerul față de armată, de cariera sa, de profesia sa.

Prin decret prezidențial, colonelul Popescu a fost avansat la gradul de general. Pe umerii săi, epoletii și-au schimbat înfățișarea, luând culoarea aurului, al celui mai scump material din lume. La prima vedere, ai impresia că această culoare dă chipului celui pe care îl aducem în prim-plan o altă înfățișare. Nu culoarea aurului îi modifică prezența, ci munca titanică, eroică pe care a desfășurat-o pentru a-și îndeplini atribuțiile. Au fost șefi de-ai săi care au făcut afirmația că, în activitatea sa, generalul Popescu a muncit de două-trei ori mai mult decât un ofițer obișnuit. Nu știm care-i adevărul acestei afirmații. Dar, generalul Popescu a ținut la soldați ca și la copiii săi și a pretins tuturor subordonaților, ofițeri, subofițeri, maiștri militari, la fel, să aibă grijă de soldați, pentru că soldatul este omul de bază al armatei, al societății, el, soldatul, iubește ca nimeni altul, țara, așa cum ține la casa lui, la satul lui, la locul lui de muncă. El, soldatul, a fost, este și va fi baza oștirii.

Cum să nu-i fie dragi acești epoletii, când nimeni din neamul lui nu i-a purtat, ei nu sunt numai simple însemne, ci constituie adevărate comori de demnitate și onoare militară. Firul de aur de pe epoletii a avut atâta putere încât a pătruns imediat și în inima sa.

Generalul Popescu îi mulțumește armatei, tuturor militarilor, tuturor cadrelor cu care a lucrat că l-au ajutat să poarte pe umeri epoletii de aur. Nu este nici un secret că această culoare izvorăște din inima subordonaților, că au avut încredere în dânsul, că i-a reprezentat cu cinste și demnitate în toată activitatea sa. Ei au fost tare bucuroși, au trait o mare satisfacție când au dat onorul epoletilor de aur pe care i-a purtat generalul.

Referindu-se la munca lui, cei care l-au cunoscut i s-au adresat cu apelativul „*adevărat general!*”

FILE DE ISTORIE

LUPȚA POPORULUI ROMÂN PENTRU CUCERIREA INDEPENDENȚEI DEPLINE

Col. (r) dr. CRISTACHE GHEORGHE

Membriu titular al Academiei Oamenilor de Știință din România

Problema neatârării la români este tot atât de veche ca și statul român însuși. Începuturile organizării politice în arealul carpato-dunărean și în constituirea statelor medievale românești sunt asociate în chipul cel mai strâns cu lupta de emancipare politică. Primele formațiuni politice românești semnalate din secolele IX-X pe întregul spațiu carpato-dunărean, au avut de înfruntat invaziile și cuceririle străine. Populația autohtonă, organizată în obștile teritoriale, numite de Nicolae Iorga – *Româniile Populare*, ducatele și voievodatele, au fost nevoite să reziste în fața cotropitorilor. Ele au fost obligate să se apere și să atenueze, dacă nu să stăvilească, șocul invaziilor pornite din stepele Asiei centrale sau nord-pontice.

La începutul secolului al X-lea, ducatele și voievodatele românești din Transilvania au fost confruntate cu primul val al cuceririlor maghiare. În secolele XII-XIII, cucerirea maghiară se consolidează în Transilvania. Totuși, regii unguri au fost nevoiți să respecte structurile autohtone.

Voievodul Transilvaniei își va păstra individualitatea în cadrul regatului maghiar până la prăbușirea acestuia în 1526. Regalitatea maghiară, încercând să-și extindă dominația dincolo de Carpați, s-a lovit de rezistența

formațiilor românești. În conflictul armat cu coroana arpadiană, din 1277, Litovoi cade în luptă. Fratele său Bărbat, luat prizonier, se răscumpără și păstrează mai departe stăpânirea țării. Conflictul cu coroana arpadiană a continuat. Basarab I – Întemeietorul – obține o strălucită victorie la Posada (1330) împotriva trufașului Carol Robert. Victoria de la Posada a consacrat independența Țării Românești.

În perioada medievală, lupta pentru neatârare și de emancipare a cunoscut dimensiuni noi. Apariția primejdiei otomane la Dunăre a impus domnilor români să regândească fundamental politica externă. Așa s-a născut ideea alianței antiotomane dintre țările române. Primul făptuitor a fost Iancu de Hunedoara, care a obținut numeroase victorii antiotomane, culminând cu victoria de la Belgrad din 1456.

Lupta de neatârare s-a întruchipat și a purtat numele lui Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, a strălucit sub Ștefan cel Mare, Petru Rareș, Neagoe Basarab și Mihai Viteazul.

Înțelepciunea diplomației românești s-a concretizat în realizarea unor tratate care să asigure succesul luptei și menținerea neatârării. Astfel, la 7 martie 1395, Mircea cel Bătrân și Sigismund de

Luxemburg încheie la Brașov primul tratat de alianță antiotomană din sud-estul Europei medievale. Poziția de deplină egalitate între cele două părți era un succes al diplomației românești. Domnitorului român îi erau recunoscute titlurile de duce de Făgăraș și de ban de Severin, contestate anterior de regele Ungariei.

Șirul lung de victorii împotriva Imperiului Otoman se explică nu numai prin tactica de luptă: pustiirea teritoriului în calea cotropitorului, hărțuirea dușmanului, atacurile prin surprindere ci și prin politica înțeleaptă de constituire a unui bloc comun antiotoman.

Încercările de alianță antiotomană au fost multe. Merită să fie amintită alianța dintre Dimitrie Cantemir și Petru I din 1711. Tratatul semnat preciza că râul Nistru este drept granița dintotdeauna a Moldovei (art. XII și XVI). Reține atenția formularea. Granița Moldovei pe râul Nistru nu era doar din 1711 ci dintotdeauna. Mai mult decât atât, prin tratat Rusia se angaja să respecte și să apere râul Nistru drept granița dintotdeauna a Moldovei. Evident, era un mare succes al diplomației române. Ce păcat că lucrurile nu au rămas așa pentru totdeauna.

Regimul fanariot a marcat o substanțială limitare a autonomiei țărilor române. Mai grav, Poarta a cedat Imperiului habsburgic nordul Bucovinei (1775), iar Rusiei țariste, teritoriul românesc dintre Prut și Nistru numit Basarabia (1812). S-a produs un adevărat act tâlhăresc între Austria, Rusia și Imperiul Otoman. Turcia nu avea dreptul să cedeze teritorii ce nu-i aparțineau. Ea nu a fost niciodată suverană asupra țărilor române. Nu avea dreptul să cedeze aceste teritorii. Capitulațiile nu-i confereau decât dreptul de suzeranitate.

Domnitorul Moldovei, Grigore Ghica, s-a împotrivit furtului nerușinat – răpirea Bucovinei de Nord. Îndrăzneala sa l-a costat viața. A fost ucis de trimișii sultanului la Iași. Jaful teritorial a arătat necesitatea apărării autonomiei, dar și transformarea ei în independența deplină.

Unirea Principatelor Române, de la 24 ianuarie 1859, a însemnat un mare pas înainte spre independența politică. Prilejul s-a ivit odată cu redeschiderea Crizei Orientale (1875). Au izbucnit puternice mișcări de eliberare națională în Bosnia și Herțegovina (1875). În 1876, Serbia și Muntenegru declarau război Turciei. Este un mare merit al diplomației române în frunte cu Mihail Kogălniceanu, care a știut să adopte tactica potrivită în momentul istoric dat. După o chibzuire înțeleaptă, România a aplicat tactica expectativei și a neutralității, străduindu-se să evite transformarea teritoriului său în teatru de război. Prin tradiția istorică și așezarea geografică, România era profund interesată de evoluția evenimentelor din Balcani. Succesiunea rapidă a evenimentelor putea, la un moment dat, să ofere condiții prielnice obținerii independenței.

Diplomația românească a apreciat realist evenimentele. România a acționat cu prudență, a evitat angajarea pe căi aventuriste, riscante pentru destinele statului român. „Sondajul” Catargiu, din ianuarie 1876, urmărea să cunoască poziția puterilor europene în eventuala prăbușure a Turciei, față de proclamarea independenței României.

Diplomația românească folosea toate mijloacele să obțină concesii de la Imperiul Otoman. Astfel, la 14/26 mai 1876, Mihail Kogălniceanu cerea agentului României pe lângă Poartă, să obțină în schimbul neutralității, recunoașterea cel puțin a denumirii de România. La 16/28 iunie 1876, Mihail

Kogălniceanu a înaintat agenților diplomați români din străinătate o notă însoțită de un memoriu în care erau expuse pe larg revendicările românești față de Poartă. Kogălniceanu cerea din nou recunoașterea denumirii de România, dar și individualității statului român. Între recunoașterea individualității și independență nu era decât un singur pas, lucru rezultat din celelalte revendicări: admiterea reprezentantului României în corpul diplomatic, inviolabilitatea teritoriului român și delimitarea insulelor dunărene, fixarea graniței dintre România și Turcia la gurile Dunării, recunoașterea pașaportului român și abținerea consulilor turci de a se amesteca în afacerile privind românii din străinătate. Nota lui Kogălniceanu, în întregul ei cuprins, revendica de fapt recunoașterea independenței României.

Este interesant de urmărit reacția marilor puteri europene. La Berlin s-a apreciat că „*cererile României sunt drepte și moderate și că Turcia ar fi bine să le satisfacă*”. La Viena se considera că sprijinul Austriei era insuficient. La Petersburg se aprecia că demersul lui Kogălniceanu era „*legitim dar inoportun*”. Ministrul de Externe al Turciei, Savfet Pașa, a apreciat că multe din revendicările noastre sunt de competența puterilor garante și că la Constantinopol erau de rezolvat „*lucruri mai importante*”. Mai grav, Poarta considera România, alături de alte zone din Balcani, drept provincie turcească. Noua constituție otomană din 11/23 decembrie 1876 menționa România ca o provincie privilegiată a imperiului. Aceasta a stârnit numeroase proteste la București.

La Conferința de la Constantinopol din 1876, cererile României nu au fost luate în considerare. Eșecul Conferinței de la Constantinopol a clarificat calea pe care trebuia să se angajeze România spre a-și dobândi independența. Calea armelor era singura modalitate pentru obținerea independenței de stat a țării. România singură nu avea capacitatea de a se confrunta cu Imperiul Otoman. Aceasta explică alianța cu Rusia. Este meritul diplomației române care a început tratative secrete cu Rusia. Astfel, în 1876, la Livadia în Crimeea, au avut loc convorbiri între delegația română condusă de șeful guvernului I.C.Brătianu și țarul Alexandru al II-lea. S-a negociat trecerea trupelor ruse prin România și o eventuală colaborare. Trebuia stipulat expres respectarea individualității și integrității teritoriale, precum și evitarea transformării teritoriului național în teatru de război. România a avut experiența amară când teritoriul său a fost ocupat cu forța și transformat în teatru de război.

În primăvara anului 1877, Rusia a cerut României să semneze Convenția privind trecerea trupelor pe teritoriul țării noastre în drum spre Balcani. După multe tratative, la 4/16 aprilie 1877 s-a semnat la București Convenția romano-rusă. Convenția reglementa tranzitul trupelor ruse prin țara noastră. Toate cheltuielile legate de trecerea trupelor urmau să fie suportate de Rusia. Traseul trupelor ruse a fost fixat în detaliu, urmând ca Bucureștiul să fie ocolit.

Articolul II al Convenției avea o importanță cu totul deosebită. El stipula că Rusia țaristă se obligă să respecte și să mențină integritatea României și drepturile politice ale statului român așa cum rezultau din legile istorice și tratatele existente. Convenția specială reglementa amănunțit îndatoririle ce reveneau trupelor rusești în cursul trecerii pe teritoriul românesc către teatrul de război din sudul Dunării.

Convenția a reprezentat un act important pe calea afirmării de sine stătătoare a României.

La 12/24 aprilie 1877, Rusia a declarat război Turciei și a început trecerea Prutului. Otomanii au bombardat localitățile Calafat, Bechet, Izlaz, Corabia, Giurgiu și au atacat țărmul românesc cu bande înarmate. Românii au ripostat bombardând Vidinul și Turtucaia. Practic, s-a instaurat, deși nedeclarată oficial, starea de război între România și Turcia.

La 29-30 aprilie 1877, Parlamentul a votat în ambele camere moțiuni prin care cereau ruperea legăturilor de dependență față de Imperiul Otoman, declararea stării de război între țara noastră și Poartă. Consacrarea oficială a independenței țării a avut loc la 9 mai 1877. Printr-un discurs memorabil, Mihail Kogălniceanu, ministru de Externe, a rostit cuvintele rămase celebre: „*Suntem independenți, suntem națiune de sine stătătoare*”. Adunarea deputaților a votat moțiunea de rupere a legăturilor cu Poarta și independența absolută a României.

Proclamarea independenței de stat a fost apogeul unei politici bine pregătite de diplomația română. Europa a fost pusă în fața faptului împlinit. În capitalele europene, gestul României a fost interpretat însă în mod diferit, în funcție de interesele particulare ale statelor respective.

Rusia a acceptat independența ca un fapt împlinit. Poarta a acuzat România de „*rebeliune*”. Italia a manifestat simpatie. Prusia, Anglia și Austro-Ungaria se vor pronunța la finele războiului.

Independența fiind proclamată trebuia consfințită pe câmpul de luptă și impusă spre recunoașterea Europei. Primele încercări de cooperare militară cu Rusia au fost respinse. Experții ruși au apreciat că

armata țaristă este capabilă de a înfrânge singură pe otomani. Rusia nu dorea să împartă cu altcineva roadele victoriei pe care o considera foarte apropiată și nici să vadă România la masa tratativelor de pace, mai ales că intenționa să obțină noi cuceriri teritoriale. Calculele comandamentului rusesc s-au dovedit greșite. Înaintarea armatei țariste s-a lovit de rezistența otomană la Plevna. Apărată de un complex de fortificații numite reducte care adăposteau 50.000 de ostași și de ofițeri otomani, bine înarmați, conduși de un general încercat, Osman Pașa, s-a dovedit greu de străpuns. Comandantul țarist a fost nevoit să solicite concursul armatei române.

La 19/31 iulie 1877, marele duce Nicolae, comandantul frontului din Balcani, a trimis o telegramă principelui Carol I în care spunea că: „*Turcii la Plevna ne nimicesc. Rog să faceți fuziune și, dacă-i posibil, să treci Dunărea cu armata ta*”. După noi apeluri ale comandantului țarist, au fost trimise în Balcani Diviziile II și III române. Armata română s-a acoperit de glorie la Grivița, Plevna, Vidin, Rahova și Smârdan. Astfel, România și-a consfințit independența pe câmpurile de bătălie. Au căzut în luptă 10.000 de oameni, morți și răniți. Spiritul de sacrificiu, curajul și eroismul armatei române au fost larg apreciate de către opinia publică internațională, de cercurile militare și politice. „*Der Osten*”, „*Le bien publique*”, „*Le messenger de Vienne*”, „*Neues Freie Presse*” și altele au subliniat eficacitatea participării României la operațiunile militare.

Din păcate, la tratativele de pace de la Berlin (1878), România nu a fost acceptată ca parte la discuții. După repetate insistențe, Mihail Kogălniceanu și

Ion C. Brătianu au expus doleanțele României. Ei au pledat pentru recunoașterea independenței și integrității naționale, garantarea neutralității țării, acordarea unor indemnizații pentru efortul de război. Delegația română a fost doar „*auzită*” nu și „*ascultată*”. Hotărârile Congresului s-au înscris în același mod în care Marile Puteri decideau pe seama statelor mici.

S-a recunoscut independența României, dar în mod condiționat. S-a cerut modificarea Constituției din 1866 privind acordarea cetățeniei locuitorilor străini. Dobrogea, Delta Dunării și Insula Șerpilor au intrat în componența României. În compensație, Rusia a smuls din nou României cele trei județe din sudul Basarabiei. României i s-a produs o nouă nedreptate. Dobrogea, un vechi teritoriu getic pe care 1-a stăpânit Mircea cel Bătrân, își menținuse caracterul românesc chiar în anii dominației otomane, când Poarta colonizase acolo populație de origine turcă. Nu putea fi vorba de un schimb de teritorii în care ceea ce se dădea și ceea ce se primea era românesc.

Privind peste arcul de timp, constatăm că Tratatul de Pace de la Berlin, din 1878, cu toate imperfecțiunile și condiționările impuse, recunoștea independența României și intrarea ei cu drepturi depline în concertul european.

Realitatea istorică ne arată că independența României nu a fost un act spontan, conjunctural, ci urmarea logică a evoluției ascendente a societății românești, rezultat al strădaniilor și al luptei de veacuri a întregului popor român. În lupta seculară pentru neatârănare, abilitatea politico-diplomatică a avut un rol important.

PROBLEME DE INTERES

CULTURA DE SECURITATE, IZVORUL DEZVOLTĂRII SECURITĂȚII UMANE

General de brigadă (r) dr. GHEORGHE CREȚU
Vicepreședinte al ANCMRR

1) Devenirea securității

Securitatea, în general, are o devenire proprie, o legislație specifică, un obiect precis și un suport adecvat. Cert este însă că, securitatea în general, poate fi abordată dintr-o multitudine de perspective.

Privind-o cu extensie determinativă în valori sistemice precum cele de natură politică, economică, militară, publică, alimentară, socială, ecologică, sanitară, informațională etc., securitatea, unul dintre cele mai uzitate concepte, se înscrie în discursul analitic consacrat stării de sănătate, echilibru și confort a mediilor internaționale, regionale și naționale.

Din punct de vedere semantic, cea mai la îndemână definiție a conceptului de securitate, se exprimă prin faptul „*de a fi la adăpost de orice pericol*” sau „*sentimentul de încredere și de liniște pe care îl dă careva, absența oricărui pericol*”. Într-o formulare mai doctă, securitatea este definită ca determinând premisele și circumstanțele care dau naștere sentimentului care generează starea de încredere, liniște, protecție, apărare în fața unui pericol, precum și măsurile care conduc la prevenirea acestora.

Securitatea este un drept fundamental al ființei umane, reprezentând o stare în care pericolele și condițiile care ar putea provoca daune de orice fel, sunt controlate într-o manieră care permite apărarea sănătății și bunăstării indivizilor și a comunității umane.

Securitatea națională reprezintă concepția generală a statului român, în temeiul căreia sunt definite, proiectate, promovate și apărate interesele naționale, prin intermediul instituțiilor abilitate constituțional acestui scop, angajând vectoria, în modalități specifice fiecăreia dintre ele, integralitatea resurselor disponibile în condițiile înfruntării oricărui tip de agresiune, pericol, amenințare, risc sau provocare.

Dezechilibrele securității, mai ales celei umane, sunt multiple, acestea putând avea la bază cauze politice, economice, militare, sociale, alimentare și de altă natură.

Astăzi, mediul de securitate a devenit tot mai complex, având mai ales o dinamică imprezvizibilă. Schimbările ce survin în politica de securitate a principalilor actori ai scenei internaționale, impun reorganizări geostrategice importante atât la nivelul structurilor NATO și nu mai

puțin la nivelul țărilor membre al acestui organism. Interesant este faptul că, atunci când se alege ca subiect al securității individul uman sau populația din care face parte acesta, securitatea globală are în vedere starea de calm, de siguranță și de absență a sentimentelor de teamă a oamenilor, precum și controlul adecvat și eficient al riscurilor și amenințărilor care ar putea aduce atingere integrității fizice, psihice și bunurilor materiale ale indivizilor de pretutundeni.

Securitatea prin importanța pe care o deține, constituie o valoare care dă pe de o parte sens civilizației umane, iar pe de altă parte se manifestă ca un fenomen național complex, ce poate avea manifestări pe o plajă foarte largă, începând de la nivelul individului și mergând până la marile colectivități umane.

Securitatea integrată, comună a Terrei, sau folosind expresia aceasta *comteristă*: Securitate, o comteristă menține principiul echilibrului ce impune să avem în atenție faptul că securitatea națională depinde atât de factori interni cât și de factori externi, care sunt subsumați securității regionale sau internaționale. O astfel de interdependență ne arată atât complexitatea securității regionale cât și a celei internaționale.

România, ca membră a NATO și UE, înțelege să-și îndrepte atenția sa pentru apărarea securității prin integrarea efortului propriu în acțiunile întreprinse de cele două structuri, având mai ales în vedere că își apără granița sa, în același timp și granița celor două organisme europene și euroatlantice.

Conceptul de „*securitatea individului*” implică existența unei bunăstări a acestuia din punct de vedere economic, social, cultural etc.

Securitatea este, prin definiție, o nevoie fundamentală a ființei umane, ea constituind din acest punct de vedere, o preocupare permanentă a oricărei comunități umane. Așa cum ne putem da seama, securitatea oricărui individ este mai mult decât absența riscurilor și amenințărilor la adresa integrității fizice sau psihice a unei persoane sau alteia. Și aceasta ca urmare a faptului că individul este apărut sub toate aspectele. Securitatea umană este o sursă indispensabilă a vieții cotidiene care permite individului și comunității să-și înfăptuiască nestingherit aspirațiile

și idealurile. Totodată, securitatea individului se poate considera ca fiind o stare ce rezultă din echilibrul dinamic ce se stabilește între diferitele componente ale mediului de viață dat. De asemenea, acesta este rezultatul unui proces complex în care ființa umană interacționează cu mediul ambiant (mediul fizic) și nu mai puțin cu mediul cultural, social, politic, organizațional, teologic etc. Toate acestea dau cu adevărat valoare securității și mediului acesteia, precum și **culturii de securitate** care capătă în timp dimensiuni deosebite, sub toate aspectele.

2. Cultura de securitate și importanța ei

Înainte de a defini conceptul de cultură de securitate, să definim ceea ce înțelegem prin cultură. Dicționarul Enciclopedic Român definește cultura astfel: „*ansamblul valorilor materiale și spirituale create de societatea omenească de-a lungul istoriei sale*”. Când vorbim de un domeniu anume, facem referire la cultura domeniului respectiv. Cultura de securitate, în cazul nostru, rămânând la acest concept, vom spune că reprezintă o seamă de valori, materiale, spirituale, acționale și de altă natură, care determină înțelegerea și asimilarea conceptului de securitate și a altor concepte derivate ale domeniului.

Din acest punct de vedere, securitatea are așa cum am mai afirmat, o devenire proprie care urmărește cu deosebită atenție stabilitatea, un principiu fără de care cea dintâi nu există.

Într-un sens larg, cultura de securitate vizează modalitățile de abordare a lucrărilor, concepțiilor, atitudinilor, opiniilor, tradițiilor, percepțiilor, idealurilor, standardelor și nu numai, în perspectiva conceptului de securitate. În mod explicit, dacă ne referim la atitudinea față de risc, la regulile și la practicile pentru minimizarea acestuia, vorbim despre cultura securității sau cultura de Securitate.

Dezvoltarea unei culturi de securitate la nivel organizațional, are obiective și scopuri precise privind clarificarea și dezvoltarea conceptuală a domeniului. Lipsa de precizie sau claritate a conceptelor folosite, determină reducerea marjei de utilizare a acestora, precum și a răspândirii lor.

De aici, necesitatea instituirii unei terminologii adecvate, care s-a dezvoltat în timp și care să faciliteze înțelegerea noțiunilor pe care cultura de securitate le folosește. Dat fiind faptul că aria de manifestare a culturii de securitate este deosebit de întinsă, nu trebuie să neglijăm nicidecum **componenta educațională** a acesteia și necesitatea imperioasă de a o dezvolta permanent.

O nuanță aparte are cultura de securitate în structurile militare, acestea fiind marcate în special de două tendințe contradictorii: pe de o parte **menținerea** unei anumite realități care a adus performanțe, iar pe de altă parte, **modificările** (schimbările) rapide apărute în acest mediu. Nu întâmplător, atunci când se vorbește de

necesitatea dezvoltării, avem în vedere o cultură durabilă dar flexibilă care să asigure, cu siguranță, competitivitatea pe de o parte și tinerețea acesteia pe de altă parte.

În vederea realizării performanței, principala solicitare la care este supusă organizația militară este de a asigura, într-o măsură din ce în ce mai mare, un climat organizatoric corespunzător necesităților și o poziție administrativă pe măsură.

Educația de securitate trebuie să țină seama de informația care îi este necesară permanent. Asigurarea securității cere eforturi și sacrificii. În cadrul acestui efort se înscrie și rațiunea necesității creșterii și promovării unei temeinice culturi de securitate în rândul membrilor societății. În cadrul acestui tip de cultură sunt incluse în primul rând elemente legate de mediul de securitate existent, riscuri pe plan intern și extern, modalități de acțiune pentru prevenirea sau contracararea acestora și încă multe altele.

Concluzionând, putem sublinia faptul că, **cultura de securitate este imperios necesară și este în același timp, un indicator al unei societăți sănătoase, prospere, și nu în ultimul rând, funcționale.** Și nu în ultimă instanță, acest tip de cultură, trebuie mereu promovat și consolidat prin diverse forme, modalități și mijloace.

În încheiere subliniem faptul că, cultura de securitate ar trebui să dezvolte și **latura responsabilității**, în virtutea prevederilor constituționale conform cărora „*Cetățenii au dreptul și obligația să apere România*”.

Pentru ca această obligație să fie înțeleasă și promovată de către toți aceștia se impune implicarea Statului și principalelor sale instituții, care folosind cele mai relevante mijloace și posibilități să promoveze cultura de securitate, indicator de bază al unei societăți sănătoase și să o consolideze permanent în rândul membrilor societății. Fără îndeplinirea celei din urmă cerințe nu se va înțelege cu adevărat de ce avem nevoie să promovăm permanent acest concept.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Constituția României, ediția 2003;
2. Strategia Națională de Apărare a Țării pentru perioada 2020 – 2024, Administrația Prezidențială, București – 2020;
3. Provocări la adresa securității și Strategiei la începutul secolului XXI, Editura UNAp., București 2005;
4. Buzan Barry, Popoarele, statele și teama. O agendă pentru studii de securitate internațională în epoca de după Războiul Rece, Editura Cartier, Chișinău – 2000;
5. Poponete Cristina, Cultură și subcultură în spațiul organizațional militar român, în Gândirea Militară Românească nr.2 – 3 / 2005;
6. Dr. Gheorghe Crețu, Risc și securitate, Editura PACO, București – 2002.

SCURTE CONSIDERAȚII DESPRE DIMINUAREA CAPACITĂȚII DE LUPTĂ A FLOTEI FEDERAȚIEI RUSE DIN MAREA NEAGRĂ

sau despre cum Rusia rămâne fără unul dintre aliații autoprocamați în singura regiune din proximitatea Federației în care utilizarea instrumentului militar pentru realizarea obiectivelor politice este încă posibilă

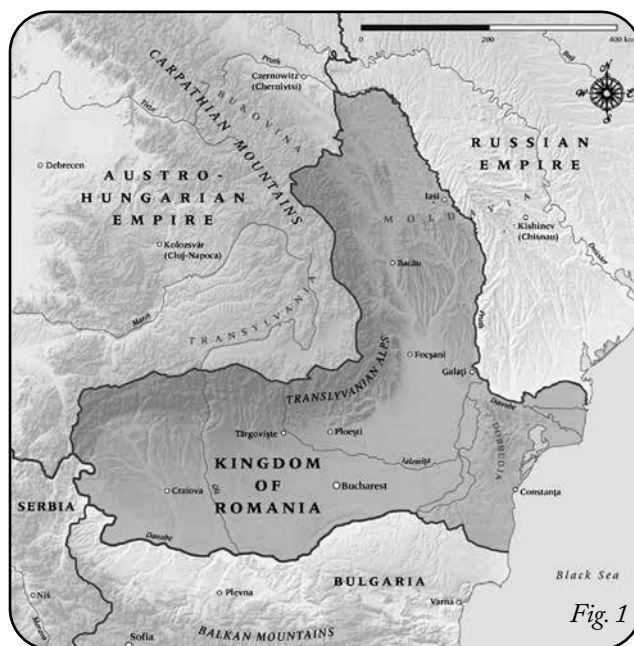
Gl. mr. (r) dr. ADRIAN LEONARD BANTAȘ

„Aș dori să vă reamintesc că Țarul nostru, Alexandru al III-lea, a spus, odată, că Rusia are doar doi aliați: Armata și Flota (...)”

„Statul Major al armatei ucrainene a anunțat distrugerea navelor de desant Yamal și Azov (...) Secretarul Apărării al Regatului Unit, Grant Shapps, a salutat atacul executat asupra navelor rusești, catalogându-l drept <<un moment istoric pentru Ucraina>>. (...) [Acest lucru] <<înseamnă că (...) [flota Federației Ruse] nu mai poate opera în siguranță în Marea Neagră, în ciuda faptului că a făcut acest lucru încă din 1783”.

Geografia este destin, sună o cunoscută mostră de înțelepciune (populară) turcească, dar și titlul unei lucrări de istorie britanică și mondială. Conținutul acestui adagiu este cel puțin la fel de adevărat pentru România, precum este pentru Turcia sau Regatul Unit. Însă, în cazul poporului român și al țării (sau țărilor, dacă avem în vedere perioada premergătoare Unirii Principatelor Române de la 24 ianuarie 1859) locuite de acesta, nu geografia fizică a stat la baza principalelor amenințări la adresa securității, ci geografia politică. Este vorba, mai precis, nu doar despre situarea în proximitatea Gurilor Dunării, ci de poziționarea în imediata apropiere a spațiului geografic controlat de imperiile succesive cu centrul la Moscova – căci nu simpla poziție geografică determină conduita unui stat, ci propriile concepții despre importanța acestei poziții geografice. La urma urmei, practic poziționarea geografică a tuturor statelor are o anumită importanță strategică, însă nu toate statele sunt obsedate de controlul asupra unor așa-numite frontiere naturale, precum Rusia.

Din cauza acestei poziționări geografice, orice decident politic sau militar din România, de la crearea statului național român modern (24 ianuarie 1859) și până în prezent a trebuit să aibă în vedere posibilitatea

unei invazii rusești asupra teritoriului național. Iar această invazie se putea produce fie terestru – prin Moldova – (atâta timp cât România s-a învecinat cu Imperiul Rus și, după Revoluția bolșevică din 1917, cu Uniunea Sovietică), fie pe calea unui desant maritim – prin Dobrogea.

Precum se poate observa și din harta alăturată (Fig. nr. 1 – Harta României în anul 1916), geografia României o făcea deosebit de vulnerabilă în fața unei invazii terestre rusești, în acest scenariu lungimea frontului, insuficiența obstacolelor naturale și lipsa profunzimii operative făcând apărarea Moldovei aproape imposibilă.

După cum am afirmat și mai sus, primul scenariu a fost valabil, în mod natural, doar atâta timp cât Imperiul Rus, respectiv Uniunea Sovietică s-au învecinat cu România – adică până la destrămarea acestuia din urmă, în anul 1991. Prin apariția statelor Ucraina și Republica Moldova, după proclamarea independenței acestora față de fosta Uniune Sovietică, între statul român și Federația Rusă s-au interpus

două noi state care au întrerupt legătura directă dintre România și Rusia. Și, dacă avem în vedere ansamblul comunităților sociale alcătuite din etnici români sau, mai larg, din vorbitori de limbă română (adică românii din România, Republica Moldova și Ucraina), aceste comunități au fost separate (și protejate de o eventuală invazie) de (pe alocuri) chiar și 1000 kilometri de stat ucrainean.

Și, cum statul ucrainean a fost, chiar și în timpul mandatelor prezidențiale ale lui Leonid Kravciuc (primul președinte al Ucrainei) și Leonid Kucima (ambii mult mai apropiați de Moscova decât președinții de orientare proeuropeană de după Revoluția Portocalie – cu excepția lui Viktor Ianukovici), semnificativ mai puțin apropiat de Moscova decât Belarusul lui Alexandr Lukașenko, utilizarea teritoriului ucrainean de către armata rusă pentru lansarea unei invazii terestre a României putem opina că nu a avut niciodată după 1991 un grad ridicat de probabilitate.

După cum se poate observa privind harta alăturată (**Fig. nr. 2 – Harta Europei în prezent, cu frontierele recunoscute internațional ale statelor**), existența Ucrainei protejează România, Republica Moldova și comunitățile românești din Bucovina de Nord și sudul Basarabiei de Rusia, situându-le pe acestea din urmă la aproximativ 1000 kilometri de forțele militare rusești din Federația Rusă și minimum 600 kilometri

de eventualele forțe rusești staționate în Belarusul aliat Moscovei. Ce altă garanție mai bună împotriva unei posibile ofensive rusești poate exista decât existența unui stat întins, puternic și capabil să se opună Rusiei, situat între statele sau UAT-urile locuite de români și Rusia?

De altfel, acesta ar trebui, în opinia noastră, să fie și astăzi motivul pentru care, dincolo de eventualele nemulțumiri legate de relația României cu Ucraina și dincolo de comportamentul statului ucrainean față de minoritatea românească, interesul României (interes care ar trebui conștientizat de un mai mare număr de români, pentru a se menține, astfel, presiunea asupra leadership-ului politic de a acționa în acest sens) este ca între comunitatea românească alcătuită de statul român, statul moldovean și regiunile din Ucraina locuite de români (Cernăuți și Odessa, care include sudul Basarabiei) și Rusia să existe o suprafață de teritoriu

suficient de întinsă pentru a asigura profunzimea operativă și suficient de bine apărată atât terestru, cât și antiaerian încât o invazie terestră a Rusiei asupra unităților administrativ-teritoriale locuite de români să fie practic imposibilă, iar efectuarea cu succes de lovituri aeriene asupra aceluiași UAT-uri să fie deosebit de puțin probabilă.

Nimic nu împiedica, însă, efectuarea unui desant naval dinspre Crimeea, chiar și înainte de ocuparea ilegală și abuzivă a Peninsulei, în anul 2014, flota rusească a Mării Negre era staționată toată în Sevastopol, în temeiul unui acord încheiat cu statul ucrainean. Or, prin potențialul său, Flota rusească a Mării Negre constituia o multiplă amenințare, putând servi nu doar efectuării unui desant naval ci și (așa cum se întâmplă, de altfel, în prezent, în cadrul invaziei asupra Ucrainei) executării de lovituri cu rachete împotriva unor obiective din adâncimea teritoriului național al României (în fapt, din cauza suprafeței relativ reduse a teritoriului țării noastre, acesta se află în totalitate în raza de acțiune a rachetelor lansate de pe navele purtătoare de rachete balistice ale flotei ruse a Mării Negre, în special de pe crucișătorul purtător de rachete *Moskva*, nava-amiral a flotei rusești a Mării Negre).

Proximitatea Crimeei și a Sevastopolului de litoralul românesc (doar 391 km sau 243 mile maritime

între Constanța și Sevastopol, în linie dreaptă) și implicațiile sale rezultă și din harta de mai sus (**Fig. nr. 3 – Detaliu asupra vestului Mării Negre**, unde porțiunea de teritoriu marcată cu roșu este ocupată în prezent de către Rusia). De altfel, pe această hartă se poate observa și Insula Șerpilor care, dat fiind faptul că nu beneficiază de surse proprii de apă potabilă, nu poate fi ocupată și menținută decât prin desfășurarea unui permanent efort logistic ce implică nave ale flotei rusești. În lipsa unei flote adecvate, Rusia nu poate menține controlul asupra acestei insule, control care, prin apropierea ei de țărmul României, ar da naștere unor grave amenințări la adresa securității țării noastre (de la plasarea de radiolocoatoare, instalații de bruij etc., până la amplasarea unor sisteme de artilerie și/ sau rachete, existența unui punct de sprijin pentru o eventuală operație de desant etc.).

Loviturile executate de partea ucraineană (atât cu rachete SCALP/Storm Shadow, cât și cu drone maritime, cum ar fi noul model *Sea Baby*) ori chiar sabotajele executate de (sub)unități ale Forțelor de Operații Speciale au redus, însă, considerabil amenințarea la adresa României provenită din potențialul flotei ruse a Mării Negre. Spre exemplu, încă din etapa timpurie a războiului, crucișătorul purtător de rachete *Moskva* a fost scufundat.

Lui i s-au adăugat, însă, (scufundate sau avariate suficient pentru a fi considerate scoase din luptă pe termen lung sau nelimitat) și una dintre cele trei fregate

ale aceleiași flote (*Admiral Makarov*), nu mai puțin de șase dintr-un total de nouă nave majore de desant (*Saratov*, *Olenegorski Korniak*, *Novocerkask*, *Minsk*, *Azov* și *Yamal* – ultimele două, cele mai noi pe listă). În acest context, Rusia rămâne cu doar 3 nave majore de desant apte de luptă în Marea Neagră, iar frecvența loviturilor executate de către combatanții ucraineni ne dă speranțe în direcția unei posibile eliminări complete a potențialului Federației Ruse de a executa cu succes operații de desant maritim pe scară largă. În afară de cele menționate, au fost, de asemenea, scufundate nave de tonaj mai mic, dar nu lipsite de importanță precum nava purtătoare de rachete *Aksold*, cutterul purtător de rachete *Ivanovet*, nava de patrulare *Vasili Bikov*, trei cutere de desant, dar și submarinul (la rândul său purtător de rachete) *Rostov pe Don*.

Cum îmbunătățesc aceste lovituri executate cu succes de către ucraineni securitatea României? Evident, pericolul unui desant rusesc este semnificativ scăzut și, cu 3 nave majore de desant rămase din 9, câte număra flota rusă a Mării Negre înainte de război, putem spera că până la sfârșitul războiului va fi eliminat complet. Practic, doar 30% din navele majore de desant dinaintea războiului mai sunt operaționale astăzi, iar în cazul (ipotetic) al unei operații de desant, este de presupus că și dintre acestea s-ar înregistra pierderi (fie și aplicând clasicul raport de 30%, tot este probabil ca una dintre nave să fie scoase din luptă). Și, chiar dacă mai multe nave de desant de capacitate mai mică (din clasa *Akula*) rămân, deocamdată, operaționale, diferența de deplasament dintre acestea și navele din clasa *Ropucha* (cum sunt *Azov* și *Yamal*, proaspăt scufundate) este de la 107,3 tone cu încărcare completă la 3,450 tone standard și 4,080 tone cu încărcare completă! Așadar, țintele lovite deocamdată de forțele ucrainene sunt cele mai relevante și, totodată, cele mai periculoase pentru securitatea statelor riverane Mării Negre.

Însă distrugerea progresivă a flotei ruse a Mării Negre mai ajută România și în cel puțin alte două moduri, chiar dacă nu atât de vizibile la prima vedere. Unul, la rândul său foarte important, este faptul că, fără potențialul oferit de cele 6 nave scufundate și în condițiile unei circumspecții firești pentru expunerea celorlalte trei (dacă le pierde, Rusia rămâne fără nici o navă de desant de capacitate mare în Marea Neagră!), Rusia se vede în imposibilitatea de a organiza un desant naval înspre Odessa și poate doar să speră că o va putea cuceri printr-o ofensivă terestră ceea ce, în condițiile multiplelor obstacole naturale (fluviile Nipru și Bug, dar și numeroasele cursuri mai mici

de apă din împrejurimile Odesei) și ale pierderilor suferite de Rusia până acum, devine din ce în ce mai puțin probabil.

Or, după cum putem observa din harta alăturată (Fig. nr. 4 – Detaliu asupra *oblast*-ului Odessa din Ucraina nu este exagerat să considerăm că Odessa este poarta Republicii Moldova și poate chiar a României. În eventualitatea ocupării acestui important port, Rusia ar putea, în primul rând, realiza joncțiunea cu trupele sale din Transnistria, după care o acțiune ofensivă împotriva Moldovei ar prezenta șanse aproape totale de succes. Iar, în al doilea rând, după ocuparea Odesei, sudul Basarabiei (Bugeac), regiune de stepă, lipsită de obstacole.

Or, după cum putem observa din harta alăturată (Fig. nr. 4 – Detaliu asupra *oblast*-ului Odessa din Ucraina nu este exagerat să considerăm că Odessa este poarta Republicii Moldova și poate chiar a României. În eventualitatea ocupării acestui important port, Rusia

ar putea, în primul rând, realiza joncțiunea cu trupele sale din Transnistria, după care o acțiune ofensivă împotriva Moldovei ar prezenta șanse aproape totale de succes. Iar, în al doilea rând, după ocuparea Odesei, sudul Basarabiei (Bugeac), regiune de stepă, lipsită de obstacole naturale împotriva unui eventual invadator, ar putea fi la fel de ușor ocupat, situație în care trupele rusești ar ajunge pe Dunăre, la doar câțiva kilometri de Galați, Brăila și așa-numita *poartă a Focșanilor*, o eventuală forțare cu succes a cursului Dunării între Reni și Izmail putând duce la izolarea Dobrogei și amenințarea chiar a capitalei României.

Iar al doilea este reprezentat de faptul că, în cazul în care vreodată Ucraina reușește, printr-o ofensivă terestră, să taie legătura dintre Crimeea și Rusia continentală, Federația Rusă se va vedea în imposibilitatea de a aproviziona eficient Crimeea, putând-o chiar pierde în urma unui veritabil asediu la care ar fi supusă de partea ucraineană. Or, acest deznodământ ar aduce beneficii de neînchipuit pentru România care, pentru prima dată în istoria ei, s-ar regăsi la adăpost atât de amenințarea unei ofensive rusești terestre, cât și de cea a unui desant naval fiind astfel, pentru prima dată, cu adevărat în siguranță!

Folosesc acest prilej pentru a ura revistei „**Rezerva Oștirii Române**”, cu ocazia sărbătoririi unui sfert de veac de apariție neîntreruptă, un sincer „*La mulți ani!*”

BIBLIOGRAFIE

1. *Map of the Kingdom of Romania in 1916*, <https://nzhistory.govt.nz/media/photo/map-kingdom-romania-1916>, accesat 02.04.2024
2. *Russia is losing the battle for the Black Sea. Ukraine wants to keep trade flowing and destroy Russia's fleet*, <https://www.economist.com/europe/2024/01/28/russia-is-losing-the-battle-for-the-black-sea>, 28.01.2024, accesat 02.04.2024.
3. Sursa: https://en.wikipedia.org/wiki/File:Odessa_oblast_detail_map.png, accesat 02.04.2024

REMEMBER

Colonel MINCU DEBREZENI

La această tristă despărțire, aducem un modest omagiu celui care a fost col. Mincu Debrezeni, plecat la ceruri la data de 7 martie 2024, la vârsta de 94 de ani, personalitate de marcă în armele Radiolocație, Artilerie Antiaeriană și Rachete, având o activitate de 40 de ani în cadrul structurilor de Apărare Antiaeriană și 30 de ani în Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „Alexandru Ioan Cuza” (ANCMRR) – Filiala Sectorului 3 București „General Eremia Grigorescu”.

Trageri din Comandamentul Trupelor de Artilerie și Rachete Antiaeriene.

În 1990 a trecut în rezervă cu gradul de colonel și a fost membru al Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „Alexandru Ioan Cuza” – Filiala Sectorului 3 București „General Eremia Grigorescu”. A făcut parte din Comitetul Filialei, desfășurând activități diverse în sprijinul structurii asociative, a membrilor Filialei.

Născut la 04.10.1930 în București, a urmat studiile primare și liceul teoretic în București, apoi Școala Militară de Ofițeri de Artilerie Antiaeriană-Specialitatea Radiolocație (promoție 1953).

În 1957 a participat la cursul de *Perfecționare în domeniul tehnicii de radiolocație* la Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice din fosta URSS, iar în 1961, cursul de *Cunoaștere a Tehnicii de Rachete Antiaeriene*, la Centrul de Instrucție al Artileriei și Rachetelor Antiaeriene Mihai Bravu.

În perioada 1968-1970 a urmat cursurile Academiei Militare Generale – Facultatea de Apărare Antiaeriană, specializarea Rachete și Artilerie Antiaeriană.

În mediul academic militar din fosta URSS, în 1973, a participat la cursul de Specializare privind construcția și întrebuințarea în luptă a complexelor de rachete sol-aer „STRELA”; în 1976, a urmat cursul de Comandă și stat major pentru unitățile de rachete sol-aer „KUB”, iar în 1986, cursul de cunoaștere și management al tehnicii de rachete sol-aer „NEVA”.

Dl. col. Mincu Debrezeni a desfășurat o activitate profesională prodigioasă. În intervalul 1953-1956 a fost profesor în specialitatea Radiolocație la Centrul de Instrucție al Artileriei Antiaeriene, iar în perioada 1958-1961, locțiitor șef de stat major pentru radiolocație la Regimentul 3 Artilerie Antaeriană. În perioada 1971-1975 a fost lector șef la Centrul de Instrucție din Comandamentul Trupelor de Artilerie și Rachete Antiaeriene. În intervalul 1976-1981 a fost Ofițer I în Biroul Pregătire de Luptă din Comandamentul Trupelor de Artilerie și Rachete Antiaeriene. În 1982 a fost șef Birou Învățământ în Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului (CAAT). Între 1983-1989 a fost Ofițer I în Secția

Ofițerul Mincu Debrezeni s-a afirmat plener ca specialist de radiolocație, artilerie antiaeriană și rachete, a condus recepții de tehnică de radiolocație și de artilerie antaeriană și rachete de import, a condus cursuri de cunoaștere (inițiere sau perfecționare), a tradus și adaptat documentații tehnice. A fost autorul mai multor modernizări la tehnica de radiolocație și a publicat lucrări de specialitate și articole în Buletinul ApAAT.

A avut în permanență idei novatoare, pe care le-a valorificat într-o abordare creatoare, cu o mare efervescență. A cunoscut amărăciunea nerecunoașterii pe deplin a muncii sale, după o viață plină de dăruire și privațiuni, în tăcere și suferință, dar cu demnitate. A împărtășit cu generozitate experiența acumulată celor din jur, a promovat oameni capabili și dedicați.

Omul Mincu Debrezeni a manifestat o mentalitate de luptător. Și-a construit o familie frumoasă, și și-a educat copiii și nepoții spre a se înălța continuu prin învățatură și reflecție proprie. A fost un om de societate, jovial și empatic, radiind bună dispoziție. A fost un om extrem de ambițios, dar ambiția sa a fost una a faptelor și nu a măririi.

Pentru meritele sale a fost răsplătit de statul român cu medaliile Meritul Militar clasele III și II, Virtutea Ostășească clasa I, Ordinul Militar clasele III, II, și I. A fost specialist clasa I în tehnica de rachete sol-aer.

Trecerea timpului nu va putea stinge tristețea din sufletele noastre la despărțirea de acest om deosebit. Suntem alături de îndurerata familie, privilegiată și mândră de a-l fi avut în mijlocul ei pe colegul, prietenul, soțul, tatăl și bunicul iubitor, dl. Mincu Debrezeni.

Fie-i memoria binecuvântată! Cerul s-a îmbogățit cu un suflet nobil.

Col. (r) dr. ing. ANTON MURARU,
președintele Filialei Sector 3, București

Colonel ing. CONSTANTIN GHEORGHESCU

A trecut din această lume, în ziua de 27.03.2024, după o lungă și grea suferință, la vârsta de 68 de ani Col. ing. GHEORGHESCU CONSTANTIN, ofițer cu o pregătire profesională foarte bună. Bill, cum îl alintam noi colegii, s-a născut la 24.04.1956, în București, într-o familie modestă care a știut să-l educe în spiritul dragostei de învățătură și de muncă. După terminarea studiilor liceale a urmat, începând cu toamna anului 1976, cursurile Academiei Tehnice Militare pe care le-a finalizat în 1981. La terminarea academiei a fost repartizat, împreună cu alți 4 colegi, la Uzina Mecanică Mizil care avea ca obiect de activitate repararea și fabricarea diferitelor categorii de tehnică militară.

În acea perioadă s-a fabricat, printre alte categorii de tehnică, mașina de luptă a infanteriei MLI-84. În paralel cu activitatea desfășurată în uzină, a predat la seral la un liceu industrial din localitate.

La începutul anului 1990 a fost mutat la Fabrica de Mașini Grele Speciale (FMGS) București. Aici a contribuit la fabricarea tancului TR-85 M1. Din 1996, când a fost mutat în Departamentul pentru Armamente, și până în 2002 a fost șeful Secției

Colaborări Tehnice Externe, aducându-și o reală contribuție la dezvoltarea relațiilor pe linie tehnică cu alte țări din Europa și nu numai.

La începutul anului 2003, la cererea sa, a ieșit la pensie. După ieșirea la pensie a predat, cu intermitență, la Fundația „Dezvoltarea” unde a format mai multe serii de mecanici și tinichigii, meserii necesare atelierelor de reparații din domeniul automobilelor. Din 2017 și până la decesul survenit pe data de 27.03.2024, în urma unei grele și îndelungate suferințe, a fost profesor-instructor la Reprezentanța Skoda, Brady Autocenter București. Omul Gheorghescu a fost un model de corectitudine, amabilitate și camaraderie, oferindu-se mereu să-și ajute apropiații și nu numai. A fost un tată bun, iubitor ocupându-se cu multă grijă și dragoste de creșterea și educarea celor 5 copii ai săi, trei băieți și două fete. A fost condus pe ultimul drum, în Cimitirul Militar Ghencea 3, în ziua de 30 martie 2024 de către familie, rude, colegi de Academie, reprezentanți ai firmelor în care și-a desfășurat activitatea, membrii ai Filialei ANCMRR Sector 6, din care a făcut parte, vecini.

Dumnezeu să-l ierte și odihnească-se în pace și liniște.

Col.(r) dr. ing. VASILE AIOANEI

Cu prilejul împlinirii unui sfert de veac de apariție neîntreruptă a revistei „Rezerva Oștirii Române”, aducem un profund omagiu celor care în timp au făcut parte din conducerea revistei și din colegiul de redacție al acesteia și azi nu mai sunt printre noi: gl. lt. prof. univ. dr. Iulian TOPLICEANU, gl. prof. univ. dr. Mihai ILIESCU, col. Florea ȘERBAN, gl. mr. Mihai CHIRIAC, gl. mr. Eugen TEODORESCU, gl. mr. Ion GANEA, gl. bg. dr. Nicolae DRAGU, gl. bg. Traian CRISTACHE, gl. bg. Gheorghe ENEA, gl. bg. ing. Gheorghe GÂRLEA.

Dumnezeu să-i odihnească în pace!

IN MEMORIAM

ȘTEFAN FĂLCOIANU – Destinul unui general –

Dr. **DANA-ROXANA NICULA**
muzeograf, Muzeul Romanățiului

Familia Fălcoianu este o familie nobiliară românească veche, care apare menționată în documente din secolul al XVI-lea și este înrudită cu familii ilustre precum: Cantacuzino, Văcărescu, Grecianu, Cretzulescu, Brătianu, Rosetti, Filipescu.

Demersul nostru istoric își propune să prezinte personalitatea generalului **Ștefan Fălcoianu**.

Din această familie au făcut parte miniștrii, generali, ocârmuitori și prefecți de județe, diplomați, au fost un neam mare cu ramificații în Romanăți la Fălcoiu, la Craiova, București și în Moldova.

Pentru documentare istorică am folosit *Fondul Fălcoianu* de la Arhivele Naționale Istorice Centrale și studiile genealogice realizate de genealogistul Al.Al. Fălcoianu și Marcel Romanescu, descendenți din această familie, la care se adaugă cercetările realizate de istoricul Ioan C. Filitti și cartea în manuscris a Alexandrinei Fălcoianu „*Din zile grele. Un examen de conștiință și un răspuns*”.

Din documentele cercetate, rezultă că această familie de boieri este originară din Oltenia și și-a luat numele de la domeniul lor Fălcoiu din județul Romanăți (azi Olt).

În ceea ce privește originea numelui Fălcoiu, acesta vine de la latinescul *falco, falconis* = șoim, familia și satul luându-și numele probabil de la o poreclă *Fălcoi* sau *Falcoi* purtată de întemeietorul așezării.

Primul descendent al acestei familii de boieri este un anume, Badea logofăt *ot Fălcoi* care apare în documente la 1550.

Marcel Romanescu, descendent din această familie, a efectuat cercetări cu privire la genealogie și a ajuns la concluzia că, generația a cincea a

acestui neam cuprinde pe cei șase copii ai lui **Matei I Fălcoianu** (rezultați din cele două căsătorii, cu Stanca fiica lui Iorga Lipănescu și cu Maria, fiica lui Constantin Bărbătescu) din care se desprind în secolul al XVIII-lea cele trei spițe ale Fălcoienilor: **Spița lui Asan postelnicul Fălcoianu**, a lui **Radu serdarul Fălcoianu** și a lui **Matei II șetrarul Fălcoianu**. Cea de a treia spiță, a lui Matei II Fălcoianu, denumită de Marcel Romanescu *spița mezină* (din care și el face parte), cuprinde pe generalul **Ștefan Fălcoianu**.

Ștefan Fălcoianu a fost fiul serdarului Ianache Fălcoianu și al Raliței Lipoveanu, s-a născut la 6 iunie 1835, a avut un frate gemăn pe Ioan Fălcoianu, matematician (Matematicul), profesor universitar și director general al Poștelor, care a decedat în anul 1867.

La 11 februarie 1865, căpitanul Ștefan Fălcoianu s-a căsătorit cu frumoasa domnișoară Alexandrina Bâscovanu, Didița cum era alintată, fiica lui Nicolae Bâscovanu și a Elizei Arion, născută la 9 aprilie 1848, care la căsătorie avea numai 17 ani. Potrivit genealogiei familiei din căsătoria cu Alexandrina, generalul a avut patru copii, dar nu au trăit decât doi, Ștefan, locotenent colonel de artilerie, căsătorit cu Ioana Kalinderu și pe Lucie, căsătorită cu Nicolae Romanescu. **Doamna Alexandrina** era o doamnă frumoasă, de o eleganță și un rafinament aparte.

După decesul frumoasei sale soții Alexandrina, survenit la 3 noiembrie 1870, la 29 septembrie 1875, s-a recăsătorit cu Maria Costacopolu (născută Locusteanu).

A avut o carieră profesională deosebită. Ca tânăr sublocotenent Ștefan Fălcoianu și-a început cariera

militară îndeplinind funcția de comandant de pluton în cadrul Regimentului 3 Linie. În primii patru ani de stagiul, prin modul de executare a activităților specifice desfășurate în cadrul regimentului, el a reușit să se facă remarcat de superiori. Drept urmare, la începutul anului 1864, a fost propus și trimis de Ministerul de Război, cu sprijinul și aprobarea domnitorului Alexandru I. Cuza, în Franța, pentru a urma cursurile Școlii Imperiale de Stat Major de la „Saint – Cyr”, Paris. Apoi, după absolvirea cursurilor acestei prestigioase instituții militare franceze, în anul 1862, a fost atașat, timp de doi ani 1862- 1864 pe lângă Marele Stat Major francez; perioadă în care a îndeplinit și funcția de aghiotant al mareșalului Achile Barangay d’Hilliers. Concomitent, în respectivul interval de timp, căpitanul Ștefan Fălcoianu a urmat și absolvit și cursurile Școlii Politehnice din Paris.

Întors în țară, în anul 1864, căpitanul, apoi din 4 septembrie 1865, maiorul Ștefan Fălcoianu, a fost numit șef de cabinet al ministrului de război, Savel Manu, și până la 1 martie 1866, a îndeplinit funcțiile de profesor la Școala Militară de Ofițeri din București și ajutor al șefului Direcției Stabilimentelor de Artilerie.

Între 1 martie 1866 – 1 ianuarie 1869, maiorul, apoi din 26 septembrie 1868 locotenent-colonel Ștefan Fălcoianu, a îndeplinit funcția de șef al Statului Major al Diviziei 1 Militare Teritoriale. La 1 ianuarie 1869, a fost „*trecut în neactivitate*”. După un scurt interval de timp, la 23 august 1869 locotenent-colonel Ștefan Fălcoianu a fost rechemat în activitate și numit comandantul Regimentului 4 Linie, îndeplinind această funcție până la 16 august 1870, când a fost din nou trecut în neactivitate.

Perioada 1870-1877, a ocupat funcții în instituții de stat civile, aceea de secretar General al Ministerului Lucrărilor Publice și apoi pe cea de Director General al Telegrafelor și Poștelor. În anul 1877, a fost ales membru al Academiei Române.

În contextul general al încordării relațiilor politice și militare din regiunea Balcani de la începutul anului

„*Portretul doamnei Fălcoianu*”,
tablou de Theodor Aman

1877, ca urmare a declanșării conflictului între Serbia și Muntenegru împotriva Imperiului Otoman și implicării Rusiei în acest conflict, declarând război Turciei, conturându-se clar un conflict armat inevitabil în regiune, Principatele Române au considerat oportun să înceapă negocieri cu Rusia, în scopul obținerii independenței de stat.

La 4 aprilie 1877, au început negocieri între guvernul român de la București, reprezentat de ministrul de externe, Mihail Kogălniceanu, și reprezentantul Rusiei, baronul Dimitri Stuart. S-a semnat „*Convenția specială*”, cu privire la trecerea trupelor rusești pe teritoriul României: „*libera*

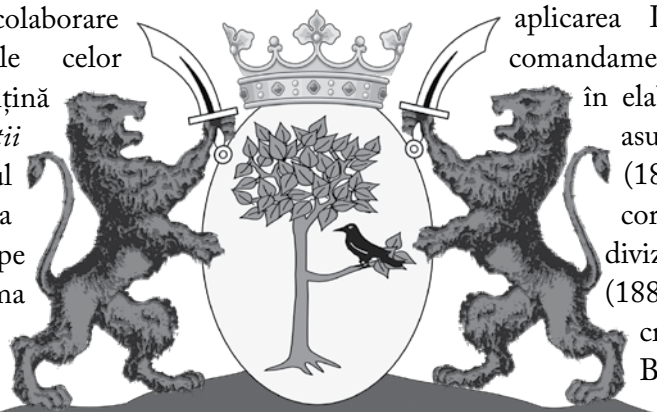
trecere pe teritoriul României și tratamentul rezervat armatelor amice”, urmând ca „*toate cheltuielile care ar putea fi ocazionate de trebuințele armatei ruse, de transportul său, precum și pentru satisfacerea trebuințelor sale*” să fie suportate în întregime de Rusia. Concomitent, la rândul lui, Guvernul rus se obliga: „*a menține și a face a se respecta drepturile politice ale statului român astfel cum rezultă din legile interioare și tratatele existente, precum și a menține și apăra integralitatea actuală a României*”.

Locotenent-colonel Ștefan Fălcoianu a fost „*rechemat în activitate*” la 6 aprilie 1877 și numit în funcția de director general al Administrației Centrale de Război din cadrul Ministerului de Război. Peste două zile, la 8 aprilie 1877, a fost înaintat la gradul de colonel.

La 9 mai 1877, Mihail Kogălniceanu a făcut în Camera Deputaților istorica sa „*Declarație*”, privind proclamarea „*independenței*” României: „*Domnilor deputați, nu am cea mai mică îndoială și frică de a declara în fața reprezentanței naționale că noi suntem o națiune liberă și independentă*”. În ziua următoare, 10 mai 1877, care era și zi de sărbătoare națională, „*Ziua Regelui*” sau „*Ziua Regalității*”, plenul Senatului român a adoptat: „*Proclamația de independență*” față de Imperiul Otoman, astfel, marcând oficial începutul războiului pentru independența României.

La 15 iulie 1877, Comandamentul rus refuzase intrarea trupelor române ca aliante în război, întrucât diplomația rusă refuza categoric semnarea unui

„tratat“ sau „convenții“ de colaborare militară între armatele celor două state, care să conțină „angajamente și garanții reciproce“, Comandamentul armatei române, ca urmare a situației ivite pe frontul ruso-turc și în urma „insistențelor personale ale împăratului“, a ordonat trecerea la sud de

Blazonul familiei Fălcoianu

Dunăre a unor unități române, în scopul colaborării lor cu cele ruse.

Carol, domnitorul Principatelor Unite, și-a exprimat dorința încă de la începutul războiului, ca armata română să lupte alături de cea rusă, România să aibă statutul de țară cobeligerantă pentru recunoașterea independenței sale de către Marile Puteri. În luna august ofensiva rusă a fost oprită de armata otomană, Rusia fiind nevoită să accepte propunerea domnitorului Carol. În ziua de 20 august 1877, armata română a început trecerea Dunării pe podul de la Siliștioara, lângă Corabia, înaintând spre Plevna.

După respingerea de către otomani și a atacului din 7 octombrie 1877, asupra redutei Grivița 2, a fost reorganizată conducerea și dispozitivul de luptă al armatei române. La 20 octombrie 1877, Ștefan Fălcoianu a fost numit șef de Stat Major al armatei active și a luat parte la operațiunile din jurul Plevnei și la asediul Vidinului. La Smârdan a luat asupra sa răspunderea luptei, comandând atacul biruitor. Ordinul de zi pe armată numărul 24, publicat în Monitorul Oastei din 25 martie 1878, confirmă vitejia colonelului Ștefan Fălcoianu, Șeful Statului Major General al Armatei.

După război, Ștefan Fălcoianu a fost numit reprezentant al Guvernului pe lângă Comisia Europeană și membru al Comisiei Permanente al Consiliului Superior al Armatei. În anul 1880, colonelul Ștefan Fălcoianu a fost trimis extraordinar al Guvernului la Constantinopol și a fost numit Director General al Căilor Ferate.

La 10 martie 1883, Ștefan Fălcoianu a fost ridicat la gradul de general de brigadă, iar la 15 aprilie același an a fost numit șef al Marelui Stat Major. Ca șef al Marelui Stat Major și ministru de Război (1884-1886), a avut un rol semnificativ în perfecționarea sistemului de apărare a României, în elaborarea și

aplicarea Legii asupra organizării comandamentelor militare (1882), în elaborarea și aplicarea Legii asupra administrației militare (1883), înființarea celor patru corpuri de armată în locul diviziilor militare teritoriale (1882-1884), demararea lucrărilor pentru Cetatea Bucureștilor și a regiunii fortificate Focșani-Nămoloasa-Galați,

înființarea Consiliului Superior al Armatei (1878), înființarea Comitetului Consultativ de Stat Major.

Sub mandatul său s-a adoptat Decretul de organizare a Marelui Stat Major, pe baza normelor moderne, de tip prusian, și a învățămintelor din 1877-1878. Din 1894, Marele Stat Major a devenit Direcție Specială în cadrul Ministerului de Război subordonată direct ministrului.

Printre preocupările sale se numără și perfecționarea instrucției și a pregătirii de luptă. Astfel, au fost revizuite, după 1879, principalele acte regulamentare destinate forțelor terestre, și anume Regulamentul de luptă al infanteriei.

Opera vieții sale rămâne Școala Superioară de Război, astăzi Universitatea Națională de Apărare, înființată la 8 august 1889, este și fondator al revistei „România Militară”. În perioada 23 iunie 1883 până la 13 ianuarie 1886 a ocupat funcția de Ministru de Război.

La 10 mai 1892 a fost înaintat la gradul de general de Divizie, iar la 8 iunie 1894 a fost numit comandant al Corpului I de Armată. La patru zile a demisionat din armată. A fost în mai multe rânduri senator, președinte al Societății Politehnice, membru al Societății Geografice.

În finalul succintei prezentări a principalelor funcții militare îndeplinite de generalul de divizie Ștefan Fălcoianu, enumerăm câteva din ordinele și medaliile primite în îndelungata și prodigioasă sa activitate: „Semnul onorific” de argint (1877); Ordinul „Osmanie al 3-lea” (conferit de Sultanul Turciei, 1878); dreptul la „Eghiletele” cu cifra „de adjutant domnesc”; medalia „Bene Merente”, clasa I; Ordinul „Steaua României”, în grad de „ofițer” (1878); Ordinul „Coroana României”, în grad de „Mare ofițer” (1882); „Semnul onorific” de aur (1882); „Virtutea Militară” de aur (1888); Ordinul „Steaua României”, în grad

de „Comandor” (1888); Ordinul „Hohenzollern”, clasa a II-a; Crucea „Trecerea Dunării”; Medalia „Apărătorilor Independenței”, Medalia Comemorativă rusă; Ordinul „Coroana României”, clasa I (1891).

În perioada 1876-1905, Ștefan Fălcoianu a fost membru, apoi vicepreședinte al Academiei Române. A scris lucrări importante referitoare la Războiul de Independență: „Istoricul Răzbelului din 1877-1878”, scrisă în colaborare cu mai mulți ofițeri, lucrare rămasă în manuscris la Academia Română, „Amintiri

din Războiul Ruso-Româno-Turc”, „Corespondența cu generalul Brialmont” cu privire la fortificațiile Bucureștilor.

Generalul de divizie Ștefan Fălcoianu, a încetat din viață în ziua de 22 ianuarie 1905, la vârsta de 70 de ani. Înzestrat cu certe calități de organizator și conducător, generalul Ștefan Fălcoianu a contribuit la gloria Armatei Române și a pus bazele unor instituții de stat importante. Faptele sale sunt mărturii de patriotism și dragoste pentru armată și țară.

TEMATICA REVISTEI „REZERVA OȘTIRII ROMÂNE” NR. 2(51)/2024

1. EDITORIAL: Revista „Rezerva Oștirii Române” pășește în al doilea sfert de veac de apariție.

PARTEA ÎNTÂI

2. Din activitatea ANCMRR: Ecouri de la Ședința Consiliului Director al ANCMRR din mai 2024 și de la alte activități organizate cu această ocazie; ce s-a întreprins până în prezent pe linia „Proiectului ANCMRR 100”. Activități și realizări ale Departamentului Comunicare, Strategie și Probleme Militare, Relațiile internaționale transfrontaliere în anul 2024; Activități cultural-educative; Ce s-a întreprins la nivelul anului 2024 pe linia îmbunătățirii calității vieții c.m.r.r. Ce îmbunătățiri trebuie aduse Statutului ANCMRR;

3. Din activitatea Filialelor și Subfilialelor ANCMRR: Rezultatele obținute de filiale și subfiliale în baza obiectivelor adoptate de către Adunările Generale de la începutul anului 2024; Pârghii de eficientizare a activităților; Primirea de noi membri – o activitate statornică a filialelor. Plata cotizației – o îndatorire a fiecărui membru ANCMRR; Ce am făcut pe linia creșterii calității vieții c.m.r.r., ș.a.

4. Din viața asociațiilor afiliate și cu care se colaborează: Beneficiile afilierii și colaborării, cum le gestionați, activități în sprijinul membrilor și familiilor acestora, primirea de noi membri sporește puterea fiecărei structuri.

5. Din viața Asociațiilor similare din Sistemul Național de Apărare, Ordine Publică și Securitate Națională: Cum au influențat prevederile Protocoalelor și Planurilor de activitate pe 2024. Ce s-a făcut pentru ridicarea ștachetei calității membrilor asociației și ce credeți că ar mai trebui făcut pe această linie.

6. Rubrici permanente: Relații internaționale, Valori ale culturii, civilizației și spiritualității românești, Opinii, Ecouri, Sfatul medicului (temporară), Pagina lirică; Curier; Semnal (cărți și reviste); Remember; In Memoriam, ș.a.

PARTEA A DOUA

1. File de istorie: Evenimente istorice sărbătorite în partea a doua a anului 2024; Cum a fost sărbătorită împlinirea a 100 de ani a Colegiului Național Militar „Ștefan cel Mare”.

2. Probleme de interes: Trecerea în revistă a unor evenimente politico-militare din anul 2024; Probleme privind securitatea și apărarea României.

PRECIZĂRI

- Numărul 2(51) 2024 al revistei „Rezerva Oștirii Române”, va apărea în luna decembrie 2024;
- Articolele, eseurile, însemnările, știrile, etc., se primesc la redacție până la 10 octombrie 2024. Acestea vor fi însoțite, dacă se impune, de înregistrări și material ilustrativ adecvat (atenție la calitatea materialului ilustrativ).

- Știrile care nu suferă amânare se primesc în formă scurtă și după data de mai sus.
- Materialele se vor trimite la redacție, de preferință prin e-mail, în format WORD, la adresa ANCMRR - ancmrrcentral@yahoo.com, înregistrate pe CD sau stik, prin fax sau poștă.
- Opiniile, observațiile și propunerile dumneavoastră, dragi cititori, pot fi trimise pe adresa revistei, prin modalitățile pe care fiecare le aveți la dispoziție.
- După tipărire, revistele se vor expedia centralizat prin poștă fiecărei filiale. Filialele din București și Ilfov vor ridica revistele de la sediul central al ANCMRR.

NOTĂ: Retururile vor fi reexpediate după ce se vor trimite banii pentru plata înmagazinării și returnării de către filialele în cauză.

NORME DE COLABORARE

- Materialele trimise redacției (scrise sau ilustrate) nu se înapoiază.
- Răspunderea juridică pentru conținutul materialelor aparține în exclusivitate autorilor conform art. 206 C.P.
- Copyright – Este autorizată orice reproducere cu condiția specificării sursei.

SUMMARY – R.O.R. Nr. 1(50) MAI 2024

- ◆ **EDITORIAL:** - Arch over time;
- ◆ **FROM THE LIFE OF ANCMRR:**
 - Statute – Charter of existence and operation;
 - The place and role of the „Romanian army Reserve” magazine.
- ◆ **FROM THE LIFE OF ANCMRR BRANCHES AND SUB-BRANCHES**
 - Galați County Branch – Honored at the age of 101;
 - Constanța County Branch – Next to the military of 9 th Mechanized Brigade „Mărășești”;
 - Maramureș County Branch – Honorary activity;
 - Botoșani County Branch – We are able to defend the interests of the branch members;
 - Suceava County Branch – On the upward path of becoming;
 - Teleorman County Branch – We demonstrate to the fullest our involvement;
 - Tulcea County Branch – We are getting ready to celebrate Military Reservists Day;
 - Prahova County Branch – Two local branches that we are proud of;
 - Sector 1 Branch Bucharest – We joined the „ANCMRR Project – 100”
- ◆ **INTERNATIONAL RELATIONS:**
 - The international presence of ANCMRR
- ◆ **OPINIONS:**
 - Military Schools of Reserve Officers;
 - What leaders do we need?
- ◆ **COURIER:** Courier
- ◆ **LYRIC PAGE:** – The youth of poetry – Col.(r) Firiță Carp
- ◆ **VALUES OF ROMANIAN CULTURE, CIVILIZATION AND SPIRITUALITY:**
 - AVRAM IANCU – a brave fighter for the Romanian cause;
- ◆ **SIGNAL:** Books and magazines
- ◆ **BIRTHDAYS....BIRTHDAYS**
 - 165 years since the Union of the Romanian Principalities
 - ♣ Symposium: „The evolution of the reserve issue the Romanian army, from ruler Alexandru Ioan Cuza until now”.
 - ♣ Tribute shows;
 - 20 years after Romania’s entry into NATO
 - The Blue Highway – at the anniversary time;
 - „Ștefan cel Mare” National Military College 100 years since its foundation;
- ◆ **ECHOES:** – Gold epaulettes;
- ◆ **HISTORY PAGES:**
 - The struggle of the Romanian people for the conquest of full independence;
- ◆ **PROBLEMS OF INTEREST:**
 - Security culture, the source of human security development.
 - Brief Considerations on Decreasing Combat Capability of the fleet of the Russian Federation in the Black Sea;
- ◆ **REMEMBER:**
 - Col. MINCU DEBREZENI
 - Col. Eng. GEORGE CONSTANTIN
- ◆ **IN MEMORY**
 - ȘTEFAN FĂLCOIANU – The destiny of a general;
- ◆ **SUBJECTS** of the Magazine „Romanian army Reserve” No. 2 (51)/2024;
- ◆ **SUMMARY**

Dtp și copertă: TUDORA NECOARĂ
Culegere computerizată: Col. (r) ing. MARIN ANDREI
NARCISA GRĂDINARU
Corectură: ELEONORA DINCĂ
MIRUNA GEORGESCU

*Operațiile tehnice, editoriale și tiparul au fost executate
la Centrul tehnic-editorial al armatei, sub comanda 2037/2024*

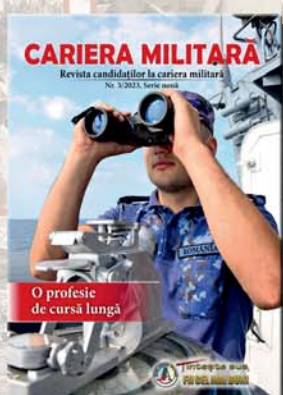
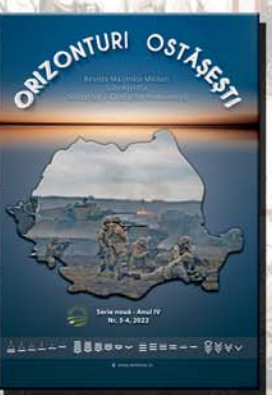
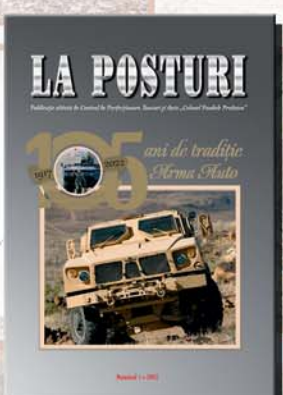
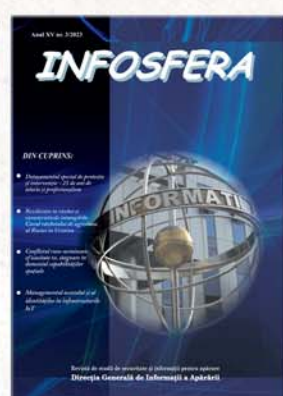
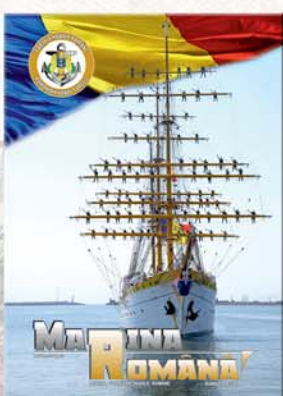
„Cartea este o pasiune, iar pasiunea se împarte”

STATUL MAJOR GENERAL Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei

ENCICLOPEDIA ARMATEI ROMÂNIEI

REVISTE PUBLICATE

EDITARE, PROCESARE DIGITALĂ, TEHNOREDACTARE, CORECTURĂ,
TIPĂRIRE ȘI FINISARE LA STANDARDE SUPERIOARE DE CALITATE

B-dul Ion Mihalache nr. 124-126 ◯ Tel.: 021 224.26.34 ◯ E-mail: ctea_smg@yahoo.com ◯ www.defense.ro/edituractea

**Statuia lui Avram Iancu,
de la Turda**

